ЖИВИЯТ ГОСПОД

БЕСЕДИ ОТ УЧИТЕЛЯ

СОФИЯ

1948

ЖИВИЯТ ГОСПОД

БЕСЕДИ ОТ УЧИТЕЛЯ

СОФИЯ

1948

Живият Господ

*„Аз съм истинната лоза, и Отец ми е земеделецът".**

В този стих Христос е вложил велика идея. Той е символ на нещо. Западните народи не разбират символите, с които си служат източните народи. Изобщо, източните народи си служат със символи, особено, когато изразяват своя духовен живот. Без символи духовният живот не може да се изрази. Всеки език си има свои закони, по които се развива.

„Аз съм истинната лоза, и Отец ми е земеделецът." Лозата символизира човека. Какъвто е животът на лозата, такъв е и на човека. В този стих се говори главно за лозата и лозаря. Значи, лозата има един господар – лозарят, т. е. Отец, Бог, Който разбира законите; знае, кога да я посади, в каква почва, кога и как да я обрязва, как да я отглежда. Христос уподобява лозата главно на човешката душа, която има свой господар – Отец е нейният земеделец. Той е толкова мъдър, че не може да направи никаква грешка в обработването й,

Съвременните лозари отглеждат лозата с единствената цел, да придобият повече грозде, да изкарат повече вино, за да спечелят много. Всеки лозар, който отглежда лозата, за да печели, няма любов в себе си. Той е користолюбив човек. В този смисъл, почти всички хора са лозари. – Защо? – Защото живеят с цел да печелят. Лозарят обработва лозето си, докато му обещава голяма печалба. Щом гроздето поевтинее, той казва: Тази работа не е за мене. Понеже лозата е емблема на човешката душа, аз правя сравнение между нея и човека и казвам: Както филоксерата унищожава лозата, така и психичната филоксера руши човешката душа. Наистина, филоксерата унищожи лозите в Европа. Днес филоксерата се пренесе и в човешките души. За да запазят лозата от филоксерата, присаждат я с американска лоза, а отгоре с местна лоза. Само така тя вирее. За психическата филоксера още не са намерили подложка, да я присадят, за да запазят човешката душа от нея. Само от небето може да дойде опитния, изкусен лозар, Той да я запази. Като знаете това, трябва ли да оставите обработването, т. е. възпитанието на човешката душа в ръцете на невежите? Не, начело трябва да излязат възвишените и благородните хора,

със светли умове и чисти души. В бъдеще, майките, които ще раждат, трябва да бъдат добри, разумни, с просветен ум. Те представят онази почва, на която ще се обработват пръчките. Днес гледат, майките да бъдат външно, физически здрави, а доколко са здрави умствено и сърдечно, доколко волята им е възпитана, на това или малко, или никак не се обръща внимание. За някои жената е като дойната крава. Достатъчно е да е здрава, снажна, да дава повече мляко. Друго не се иска от нея. При такива схващания, каква култура може да се очаква?

Днес повечето хора минават за християни, мислят, че са с висока култура, че не са многобожници, не принасят човешки жертви. Обаче, като ги поставиха на изпит, показаха, че не са толкова високо, колкото си мислеха. И до днес даже, те не са истински вярващи. Те се питат, кога ще се подобри човечеството и може ли, въобще, да стане това. Те вярват, че това може да стане, но след векове, след милиони години. Те казват, че може да стане микроскопическо подобрение с човечеството. Според християните, законът, по който ще се подобри света, работи в своя микроскопически мащаб. Не е така. Този закон е верен, колкото в малките си прояви, толкова и в големите. За да работи този закон в голям мащаб, всеки човек трябва да бъде чист, като водата. Капката вода трябва да бъде абсолютно чиста, за да бъде чисто и морето. Чиста е водата, когато не съдържа никакви органически и неорганически вещества.

Христос казва: „Аз съм истинната лоза, а вие пръчките." Питам: Християнските народи присадени ли са на тази лоза? Ще отговорите, че са присадени. – Не оспорвам това, но казвам, че всичко ще се постави на опит, всички ще бъдете изпитани. Кажеш ли, че има доброкачествена лоза, ще знаеш, че ще я опитам. Преди десетина годили ходих в Новопазарско. Срещнах се с директора на прогимназията, който ме заведе в училищната градина да ми покаже, какви цветя изписал от Париж. Спряхме се пред едно цвете, и той ми каза: Това е особено цвете. Какво ще излезе, не зная, по предполагам да е нещо хубаво. Погледнах цветето, приличаше на магарешки трън. Наистина, като израсна, разви се един голям магарешки трън от Париж. Казах му: Такива тръне има и в България, само че този е по-облагороден. Следователно, ако лозовата пръчка е присадена на истинната лоза, тя трябва да даде царско грозде и, като си откъснеш от него един грозд, да кажеш: Това е отлично грозде! Ще кажете, че това са отвлечени въпроси. Първо трябва да осигурите материалния си живот, после да се занимавате с духовни работи. Според мене, първо ще се

занимавате с духовни въпроси, а после с материални. Чудни са хората, като мислят, че първо трябва да се осигурят материално. За да се справи с материята, човек трябва да владее духовните закони. Кои хора са осигурени днес? Които са умствено развити. Ето защо, първо човек трябва да развива своя ум и да облагородява сърцето сн. Това не се постига с желязна или гранитна воля, както се твърди днес. Това се постига с познаване на духовните закони. Гранитната и желязната воля не носят никаква култура; те нямат нищо общо с растенето на човека. Гранитната воля причинява прах, а желязната - насилие. Диамантена воля се иска от човека. Истинският християнин трябва да има диамантена воля, за да преодолява с нея всички мъчнотии и страдания. Каква воля е тази, която прави отклонения от своя път? Колко пъти сегашните хора, даже и с убеждения, се отклоняват от своя път! Някой философ писал, че не съществува задгробен живот, и хората приемат неговата философия. Опитали ли сте тази философия?

Мнозина казват: Родили сме се и ще умрем. – Отде знаете това? Как ще докажете, че има смърт? Лесно се доказва, че живеете, но как ще докажете смъртта? – Сърцето спира да работи. – Това още не е доказателство. В природата има хиляди същества, които през зимата изпадат в летаргия, сърцата им престават да туптят, и напролет животът отново се пробужда в тях. Следователно, животът е реалността, а смъртта е нещо преходно, в което се проявява микроскопическа дейност. Значи, най-малката дейност, най-слабата проява на живота, това е смъртта. Затова се казва, че животът започва със смъртта, т. е. със своята най-слаба дейност. Де е тогава смъртта според вас? Когато организмът на човека е крайно разстроен и изразходвал последните си сили, Бог му изпраща смъртта.

Един богат търговец изразходвал годишно сто хиляди лева за домашни нужди. Наложило му се да съкрати малко бюджета си, но той не знаел, кое перо да отнеме. Случило се, че изгубил три четвърти от капитала си. Като видял това, разбрал, че ако доброволно не съкрати бюджета си, природата ще му се наложи. На следната година той сам намалил бюджета си наполовина. Като се намерил в затруднение, веднага разбрал, кое перо може да съкрати и кое не може. Казвам: Когато човек задлъжнее много и отникъде не идат средства за живот, Бог изпраща смъртта – минималният кредит на живот и дейност, за да може той правилно да се развива. Да умреш, това значи, да влезеш в областта на смъртта, като средство за освобождаване от грандоманията, в която си живял па земята. Всеки иска

да живее охолно, да се храни с печени пуйки, гъски. Кой богаташ, като се е хранил цял живот с печени пуйки и гъски, е станал философ, учен, или светия? Ако искаш да останеш обикновен човек, можеш да се храниш с печени гъски и пуйки, но ако искаш да станеш учен, светия или философ, забранено ти е да се храниш с тях и да живееш в охолство. Христос казва, че разумният живот не е в изобилието и охолството, но в правилното разбиране, в познаването на природните закони и в правилното им прилагане.

Сега, като ме слушате да говоря така, някои се обиждат. Това не е правилно. Аз обяснявам нещата. Казвам: Човек, който яде много, прилича на пукната стомна. Колкото вода и да сипваш в пукнатата стомна, тя все празна остава. Кой човек яде много? Болният. Той постоянно се оплаква, че ще умре. Като види лекаря, казва: Господин докторе, ще умра. Трябва да ям много, за да набавя изгубената си енергия. Той не знае, че многото ядене пречи на оздравяването му. Неговият организъм се нуждае от почивка. Пукнатата стомна трябва да се засмоли. Днес майките учат децата си, че трябва да ядат много, за да бъдат здрави. Това е криво възпитание. Обаче, природата казва: Ще ядеш, само когато си гладен. Ако не си гладен, ще постиш. Ако съвременните хора се подчиняват на този вътрешен инстинкт – когато са неразположени, да гладуват, щяха да бъдат по-здрави, отколкото са сега. Ако хората биха се подчинили на онези вътрешни, благородни импулси на своята душа – да правят добрини, щяха да бъдат по-добре, отколкото са сега. Казвате: Времената сега не са за правене на добрини. Сега човек трябва да се грижи за себе си. Какво значи да мислиш за себе си? Какво значи да правиш добро? Както земеделецът трябва да посее нивата си и да ожъне житото, така всеки човек трябва да прави добрини, т. е. да сее в себе си добри семена. От обработването на почвата зависи добрата реколта. Да дадеш пари на някого, това не е още добро. Истинското добро подразбира засяване, т. е. разширяване на човешката душа. Какво представя злото? – Обратен процес на доброто. Когато не обработваш нивата си и я оставяш на произвол на съдбата, ти вършиш зло. Щом не обработваш своята нива, ти сам се осъждаш на глад.

Христос казва: „Аз съм истинната лоза." Като говоря върху този стих, мнозина се запитват, истината ли говоря и какви са намеренията ми, т. е. дали нямам някаква задна цел. Моята задна цел е да запаля своята свещ, да четете на нейната светлина. От дядо ви е останала една книга в наследство, но не можете да я четете – нямате светлина. Отваряте и затваряте тази

книга, пипате листата й, но не можете да я четете. Дохождам аз, запалвам свещта си и казвам: Четете сега книгата. Може ли да четете? – Можем. Ако моята свещ ви дава възможност да четете книгата и да я разбирате, светлината ми е истинска. Това значи да направиш добро. Не се занимавайте с въпроса за състава на свещта. Химикът казва, че свещта е съставена от мазнини. Физикът казва, че светлината на свещта има еди-колко си вибрации. За мене е важно, можете ли да четете при светлината на тази свещ? – Можем. – Тогава, използвайте я, докато гори. Обаче, щом изгрее слънцето, изгасете моята свещ, нямате нужда от нея.

Сегашните хора си служат само с цитати: Този учен тъй казал, онзи професор иначе казал, аз другояче казвам. Не е важно, кой какво казал. Важно е, че сега иде нова светлина в света, при която всички хора ще разберат истината. Както пътникът се нуждае вечер от светлина, така всеки човек се нуждае от истината. Ако пътуваш вечер през планинска местност, без светлина и водач, може да паднеш в някоя пропаст и да навехнеш крака си. Когато слънцето изгрее и освети цялата околност, ти сам ще се отправиш към високия планински връх. Без светлина и водач в пътя, човек всякога изпада в заблуждения. – Какво представя заблуждението? – Ограничение. То свързва човека. Когато поставят капаци на очите на коня, и той се ограничава, но с това го предпазват да не се плаши. Страхливият кон не трябва да се впряга. Под „кон" разбирам човешкия ум. Значи, когато умът се стряска, всякога може да хвърли човека. Ето защо, умът трябва да се възпитава, да не те хвърля на земята. В ума на човека са написани велики истини. Мнозина мислят, че истината е вън от тях. Не, тя е в самия човек. За да повярвате в това, вие трябва да имате опитност. Ако ви дам няколко зърна грозде и кажа, че не е хубаво, ще повярвате ли? За да се убедите в истинността на моите думи, вие трябва да го вкусите. Щом вкусите, сами ще кажете, какво е гроздето. Значи, всяка дума, всяка моя мисъл могат да се опитат. Ако са кисели, ще ги турите настрана; ако са сладки, ще ги приемете в себе си и ще ги приложите в живота си.

„Аз съм истинната лоза, и Отец ми е земеделецът." Както добрият земеделец обработва лозето си добре, така и за възпитанието на човешката душа се изискват добри възпитатели. Мнозина казват, че пътят на новото учение не е прав, т. е. не носи нищо ново за възпитанието на младото поколение. Питам: Какво донесе старата култура за възпитанието? Кой е правият път? Ще кажете, че църквата води в правия път. Какви са принципите на църквата? – Не зная, какви са принципите на църквата, но

вярвам в това, в което вярваха дядо ми и баба ми. – За кой дядо говориш? Първият ти дядо беше многобожник, а вторият – християнин. За кой от двамата се държиш? Във всяка църква, във всяка религия има нещо здраво, по служителите на църквата са го изопачили. Всяка религия, каквато и да е тя, от памтивека е проповядвала три велики неща: Любов беззаветна, мъдрост постоянна и истина, която озарява всички умове. Тези добродетели имат приложение в живота. Казва се за Господа, че е велик, необятен, обаче, малцина могат да се убедят в това. Каже ли се, че Бог е Любов, всеки може да Го опита. Любовта е достъпна за всички. Достатъчно е да отвориш сърцето си, за да ти проговори Бог, като любов. Ще кажеш, че Бог е далеч някъде. – Не, отвори сърцето си за любовта и не мисли повече. Щом усетиш, че сърцето ти трепне за нещо, отвори го. Ако не го отвориш, нищо няма да получиш. – Кое е правото в света? – Отвори сърцето си, и сам ще се убедиш, кое е право, и кое не е. Днес на всички хора се проповядва и, в края на краищата, те казват: Нищо не разбираме. Какво показва това? Така ви проповядват, че тази храна не ви дава сила. То е все едно, всеки ден да ходите на гости, и приятелите ви да ви черпят с вино и ракия. Днес пиеш наздравица за един от приятелите, утре – за друг, докато най-после изгубиш и последните си сили. Виното и ракията не хранят човека. Житният хляб и сиренето дават сила на човека, и той може да копае лозето си. Кой копае днес на лозето: който пие вино и ракия, или който яде чист, пшеничен хляб?

Като говоря така, аз не ви упреквам, по казвам истината. Казвате: Ние, които обработваме лозята, нямаме ли право да пием вино? Бог го е създал. – Бог е създал гроздето, а виното е човешко изобретение. – Какво да правим тогава с виното и ракията? – Вие ще мислите за това. Вие ги създадохте, вие ще се справите с тях. Бог се грижи за гроздето, но не и за виното. От гроздовия сок може да правите сладко вино, да го запазвате по различни начини. Това е ваша работа, сами ще видите резултата на вашата работа. Ще кажете, че чрез виното и ракията осигурявате едно перо на държавата. – Коя държава е успяла от това перо? На времето си нар Крум забрани пиенето на вино и ракия. Той освободи държавата от това перо. Той постъпи умно. След него много царе извадиха това перо от бюджета на своята държава. И днес има начини за запазване па гроздето в прясно състояние, да не става нужда да се превръща на вино. Това нещо ще се постигне, когато хората дойдат до разумния живот. Само умните хора са в състояние да оправят живота.

Христос казва: „Аз съм истинната лоза, и Отец ми е земеделецът." В тази лоза текат соковете на любовта, като сила, която носи живот. В живота се проявява съзнанието на човека, а в съзнанието – неговият ум. Следователно, без любов животът не може да се прояви. Щом се изяви животът, и съзнанието се изявява. Без съзнанието, като светлина, нищо не се постига. Живите същества се отличават едно от друго по степента на тази светлина. Колкото на по-долно стъпало е известно същество, толкова по-малка е светлината на неговото съзнание. Щом дойдем до човека, там тази светлина е голяма. По тази светлина ще познаете гения и светията от обикновения човек. Ето защо, като видите някого, казвате: Светло е лицето на този човек. За друг човек казвате: Тъмно е лицето му. Това се дължи на степента на развитието, до което е стигнало съзнанието на човека. Когато съзнанието потъмнее, човек може да извърши най-големи престъпления. Когато съзнанието се пробуди, човек е в състояние да извърши най-големите добрини. Той е човек с добродетели.

„Отец ми е земеделецът." Като разберете този стих, ще дойдете до онези условия, при които човешката душа расте и се развива правилно. Как ще изправите един човек с престъпни наклонности, ако не разберете този стих? Преди всичко, трябва да знаете, какво представят престъпните наклонности. Като изопачава течението на естествените сили в своя организъм, човек дохожда до известни престъпни прояви, които го обезличават, и той губи своята човешка физиономия.

В Америка, някъде, бикът на един богат земеделец пощурял, започнал да се хвърля върху хората, да ги гони, да ги боде с рогата си. Всички се чудели, какво да правят с бика, как да го укротят. Едно момче видяло това и се приближило при бика, хванало го за рогата и го запитало: Какво ти е? Защо толкова лудуваш? Бикът отговорил: В долната част на единия крак, не зная точно къде, се е забил един голям трън. Той ме смущава, не зная, как да си помогна. Момчето се навело, вдигнало крака па бика и внимателно извадило тръна. Бикът веднага се успокоил и престанал да лудува. Понеже момчето знаело езика на животните, помогнало на бика, разбрало болката му.

Често и хората, като този бик, полудяват – трън е влязъл в петата им. – Как ще им се помогне? – Като дойде някой виден лекар, който може майсторски да вади тръне. Има лекари, които не разбират от това изкуство. Вместо да извади тръна, той го бутне навътре. За няколко дена болката минава, но след това се явява усложнение. Лекарят дойде, прегледа крака и

казва: Трънът е влязъл по-дълбоко, трябва да се извади. Реже, бърка в месото, но не може да го извади. Положението на болния се усложнява. Лекарят казва: Аз не мога да извадя тръна, извикайте друг лекар. Така се изреждат няколко лекари, докато извикат свещеник да чете на болния. Свещеникът казва, че болният е обсебен, трябва да му се четат молитви. Чете една молитва, втора, трета, и болките утихват. След два-три дена положението се влошава още повече. – Извикайте лекар, който разбира от тази работа. Като дойде един лекар, който разбира изкуството си, той взима щипците и изважда тръна. Лекарят е подобен на светията, който с една молитва може да извади всякакъв трън от петата на човека. Той разбира законите, по които се вадят трънитe от петите на хората. Противоречие е, когато не можеш да извадиш тръна от човешката пета. Противоречие е да не можеш да говориш истината. Който не може да говори истината, пръв той се натъква на противоречия.

„Аз съм истинната лоза, и Отец ми е земеделецът." Питам: Присадени ли са християнските народи на тази лоза? Някои са присадени, а някои още не са присадени. Ако всички бяха присадени, нямаше да има всеобща война, а всички знаете, че минахме жестока война. В миналото, хората воюваха на открито, далеч от градовете и селата и скоро се примиряваха. Те имаха време да погребват мъртвите си. След това пак воюваха. А сегашната война, която продължи цели четири години, без никакво примирие, оставяха мъртвите на бойните полета, кой дето е паднал, нямаха време да ги погребват. Един полковник, участник във войната, ми разправяше следното: Раниха ме и паднах в една зона, между убити и ранени. Оттук никой не можеше да ме спаси. Случайно няколко войници минаха през това място и чуха пъшкането ми. Двама от тях ме вързаха с ремъците си и ме понесоха. Какво преживях в това време, аз си знаех. Ще кажете, че така е писал Бог. – Кой Бог? – Това е в интересите на нашия народ.– Кой народ? Значи, интересите на българския народ са да убиват синовете му? – Това са лъжи. Тези лъжи трябва да престанат! Интересите на един народ, какъвто и да е той, не му позволяват да върши глупости. За всички хора, кой дето и да е, има определено място на земята, – Какво да се прави с военните? – Те ще защищават своята държава, ще турят ред и порядък в нея. – Какво да се прави със съдиите? – Те ще прилагат правдата и истината. – Какво да се прави със свещениците? – Ще служат на Бога безкористно, без никакви заплати. – Какво да се прави с децата? – Чудно нещо! Какво се прави с малките пиленца, след като се измътят? Когато

птичката измъти своите малки, осигурява ли ги? Известно време ги храни, и след това те изхвръкнат от гнездото. Ако вложиш в дъщеря си или в сина си благородно сърце, светъл ум и диамантена воля, те ще имат здрави крилца, с които ще могат свободно да летят.

„Аз съм истинната лоза, и Отец ми е земеделецът." Следователно, докато Бог не стане истински лозар и земеделец за нас, и докато Духът не работи върху нас, ние не можем да бъдем пръчки на истинната лоза. Като чуят думата „дух", хората започват да треперят от страх. Аз не говоря за духове, но за Божия Дух, за Разумното начало в света. Когато казват, че говориш разумно, това показва, че Духът се проявява чрез тебе. Духът, това е живото, разумно Слово. Духът е велико нещо, не е като вятъра. И вятърът е нещо въздухообразно, обаче, Духът е онази разумна основа, върху която живеем. От тази основа излиза любовта, която носи радост и веселие в човешката душа.

„Отец ми е земеделецът." В този смисъл, под „земеделец" разбирам духа. Той ражда любовта. Синът представя любовта, т. е. истинната лоза, а ние сме пръчките – проява на живота. Това всеки може да опита. Сега питам: Вие, които сте дошли да ме слушате, доволни ли сте от живота, осигурени ли сте? Ще кажете, че сте осигурени в разни дружества. Няма осигурен човек на земята. Няма общество, държава или народ, които да са осигурени. Всички хора, всички общества и народи са фалирали. Цялата земя е покрита с черепите и костите на осигурени хора. Сигурност има само на едно място - в Божията Любов. Сигурност има само в Божията Мъдрост. Сигурност има само в Божията Истина. Който живее в Любовта, Мъдростта и Истината, ще живее, колкото иска. Върху такъв човек смъртта няма сила. Ако в душата на майката проникват любовта, мъдростта и истината, като живи идеи, достатъчно е само да положи ръката си върху болното дете, и то да оздравее. Защо Христос, само с докосване на ръката си, лекуваше болни и възкресяваше мъртви? – Защото той носеше великата любов, мъдрост и истина в себе си. На ръката на Христа бяха отпечатани любовта, мъдростта и истината. Той носеше Божия Дух в себе си и казваше: Отче, Ти, Който си земеделецът, чрез Тебе искам тази пръчка да оживее. Така казваше, и пръчката оживяваше. – Коя пръчка? – Която е присадена на истинната лоза. Този опит може да се направи и днес, но условията трябва да бъдат същите. Ако в ума ви се яви най-малкото съмнение, няма да имате резултат. Съмнението е червей, който разяжда и малките, и големите растения и дървета. В какво трябва да се съмнява

човек?

Съвременната наука казва, че знанието започва със съмнение. Трябва човек да се съмнява, за да дойде до истинското знание. Нямам нищо против това разбиране, но според мене, съмнението, само по себе си, е отричане па една велика истина. Например, ти се съмняваш в своя приятел, мислиш, че не е искрен спрямо тебе. Може да се съмняваш, но ти не подозираш, че твоят приятел е далновиден, отдалеч предвижда, какво може да стане. Затова постъпва по един или друг начин с тебе. Всъщност, той е благороден, добър човек. След време ти се убеждаваш в това. Обаче, днес съмнението играе важна роля в света. Ако не си разумен и се подаваш на съмнението, често ще попадаш в грешки. Например, имаш 4–5 хиляди лева, туриш ги някъде вкъщи. Един ден дойде приятелят ти на гости, разговаряте се добре и, като си отиде, потърсиш парите си, но не ги намираш. Изведнъж съмнението пада върху приятеля ти. Казваш: Освен него, нямаше друг човек вкъщи. И почваш да мислиш, че той ги е взел. Продължаваш да търсиш парите и най-после ги намираш. Значи, твоето съмнение е неоснователно.

Следователно, ние трябва да подложим учението на Христа на жив опит. Вече 2 000 години са изминали, откак Христос е дошъл на земята. Какъв е смисълът на нашия живот? Казваме: Да живеем! Да, но ние не живеем. Аз определям живота така: В живота има мъчение, има труд, има и работа. Някои хора са минали мъчението, сега са в труда. Казвате: Трудовата повинност е минала вече. Сега малцина работят. Поетите, музикантите, художниците работят. Един ден, когато дойде времето, всички да работят, то ще бъде без външен закон. А сега, трудът се налага чрез закон, мъчението – също. Защо? – По единствената причина, че сме напуснала Божията Любов. Когато обичаме някого, ние не го измъчваме, даваме му лека работа, но като не го обичаме, даваме му мъчна работа. Сега, ето как определям аз разрешаването на нашия личен живот, който ни интересува. Един народ или цялото човечество, в своите размери, това е един космически човек, развит в своята цялост. Малкият орех, плодът, е равен на големия орех, дървото. Тъй гласи окултната математика. Частта е равна на цялото. Ще кажете: Това е абсурд. Не, аз ще ви докажа, че това е така. Малкият орех, който е паднал от дървото, той е част от него. Ако го посадите в добра почва и му дадете същите условия, същия брой години, той ще стане голям, като дървото. Следователно, той съдържа в себе си възможността да стане също толкова голям.

И сега, ако приложите туй учение в себе си, ще можете да пораснете. Например, ако всеки от вас се запита, откъде иде, защо е дошъл на земята и къде отива, ще може ли да си отговори? Често казвате „онзи свят". Де е той, знаете ли го? Имате ли карта за онзи свят? Отивате за Америка, имате карта. За онзи свят има точно определен път. Има методи, чрез които може да се научите, как да управлявате тялото си, за да отидете в друг свят, да видите, какво има там, какъв ред и порядък съществува там. Съвременните хора са като затворници. Те разбират толкова, колкото виждат. Но като ги извадят от затворите, те ще виждат повече. Някои казват: Като умрем, ще познаем всичко. Но Христос проповядвал друго учение. Той казвал, че трябва да намалим своята дейност, да минем в най-малка. Следователно, чрез минималната дейност да минем в истинския, вечния живот, дето условията са други. Христос е имал друга задача: чрез смъртта да покаже на хората начин, как да се освободят от ограничителните условия на живота. А смъртта съществува навсякъде: в нашите сърца, в нашите умове, в нашата воля. Питам: Как ще обясните на философски език външните настроения, които хората имат един към друг? Как ще обясните лошите отношения на един господар към неговия слуга; как ще се обясни лошото настроение на един син, който се озлобил към баща си, или на една дъщеря, която се озлобила срещу майка си? Озлоблението на един ученик срещу учителя си и обратно? Как ще обясните тези положения? Аз ги обяснявам по следния начин: Ако имате само един хляб, а около вас се събрали хиляди души, всички гладни, как ще се справят с този хляб? Ще има такъв бой, такова налагане, а пък хлябът ще стигне само за няколко души. Какво трябва да се прави? Въпросът лесно ще се разреши. Имам хиляда декара земя, насадена с жито. Значи, ще има за всички хляб. Ще кажа: Дай, братко, торбата си. Като им напълня торбите, ще се бият ли? Не, всички се осигуриха. Следователно, съвременните хора страдат от това, че нямат любов. Изгубили са своята любов, своята надежда, своята вяра. Хората са много лековерни. В Бога не вярват, но като дойдат при мене, питат ме, какво е щастието им. В щастие аз не вярвам. В Бога не вярваш, а пък за щастие мислиш. Вие вярвате в щастието, като последствие, а в причината на нещата, т. е. в Бога, не вярвате. Добре, че поне в щастието вярвате, защото то е стимул.

Христос казва: „Аз съм лозата, а вие – пръчките." Важно е, вие да се присадите на тази лоза, да бъдете пръчка от нея. Това е кардинален въпрос. Вие сте присадени вече. Пръчки сте от истинната лоза – друг път няма.

Сегашните хора са дошли до критични моменти. Няма да се минат и десет години, те ще преживеят тази криза. Ако бубата не се завие в пашкул, положението й е опасно. И сегашните хора мислят много, и това е на място. Сега аз задавам въпроса и на свещениците, и на вас: Опитали ли сте тази пръчка? Знаете ли положително, че тя е от истинната лоза? Ако Христос е истинната лоза, а вие – пръчките, първо, трябва да имате любов; второ, трябва да имате вяра, да бъдете разумни, защото вярата е присъща само па умните, на интелигентните, а не на простите хора. Възвишеният свят е за разумните хора. Време е хората да бъдат изпитани. Аз съм готов да направя опит с всички майки и бащи. Достатъчно е да имам на разположение само десет години, за да се убедят хората, че с любовта може да се постигне всичко. Това е нова идея – основа на окултната наука. Любовта, със своите вибрации, е такъв огън, в който и най-твърдите вещества се стопяват, а след това се кристализират и оформяват. Невъзможните неща за обикновения свят са възможни за света на любовта. Всеки е опитал силата на любовта. Достатъчно е да отворите сърцето си, за да видите, че може да постигнете всичко. Ако изгубите любовта, нищо не можете да направите.

Двама млади се обичат. Те казват, че с любовта могат да постигнат всичко. Един ден те срещат една баба, която им казва: Ех, синко, едно време и аз бях като вас; гледах идеално на живота. Не мислех за утрешния ден, но после разбрах, че трябва да се осигуря, да помисля за бъдещето си. Момата се замисля и, щом се ожени, започва да се осигурява. Днес, утре, тя обръща джобовете на мъжа си, осигурява се. Като забележи това, мъжът става недоволен, и любовта между тях изчезва. Бащата и синът също гледат да се осигурят, майката и дъщерята – също. Така изчезват у нас всички благородни чувства и благородни желания. Няма защо да се осигуряваме. Единственото сигурно нещо у нас, това е светъл ум, благородно, любящо сърце и диамантена воля. Някой казва: Ще дойда в 12 часа, а той дойде в 1 часа, цял час трябва да го чакаш. Англичаните са изработили точност. Като кажат часа, те са точни на минута. И действително, в природата всички неща са точни: изгряването на слънцето, движението на земята, всичко е точно навреме. И животът, както е създаден, и той върви по този закон.

Христос казва: „Аз съм истинната лоза, и ако вие се присадите на тази лоза, и Отец ми ви стане земеделецът, вие ще принесете много плод". Ще ви оставя сега с мисълта, да направите опит с великото Христово

учение, не на вяра, защото ние не проповядваме сега вяра. Някой казва: Повярвай сега. – В какво? – Ще вярваш само в любовта. Тя е нещо реално. Вярата пък подразбира човешкия ум. Като дойде до вярата, ще я проверяваме в нейните малки проявления. Например, вие сте неразположени, болни сте. Лекарите казват, че сте осъдени на смърт и отнийде няма помощ. Направете опит със себе си или с някой ваш роднина, болен на смъртно легло. Кажете си: Господи, отсега аз ще посветя целия си живот на Тебе, ще работя заради Тебе, остави ме на земята. Ако ти, или твоят роднина, направите истинска изповед, няма да се мине един час, или най-много един ден, според болестта, и ще настане криза на подобрение.

Един американец събрал ред примери, как работи любовта. Една жена била болна 12 години, от което станала инвалид. Никой лекар не могъл да й помогне. Казали й, че никаква наука не е в състояние да й помогне. Една вечер тя чела за резултатите на силната вяра, на любовта. Тя веднага става, напуща леглото си и почва да шета. На мнозина съм казвал да правят опити с любовта, с вярата и са успявали. Но не обещаете ли да служите на Бога, няма да успеете. Ти си един фалирал търговец. Ще заложиш всичкия си живот, всичко, каквото имаш, и ще ти се помогне, но направиш ли най-малкото отклонение, ще пропаднеш. Като направите опита, ще видите резултатите. Някога опитите излизат сполучливи, а някога не са сполучливи. Само ония опити излизат сполучливи, при които казваш: Да оздравея, аз ще служа на Господа. Но ти трябва да решиш и да обещаеш, преди да оздравееш. Следователно, когато соковете на Божествената Любов проникнат в нас, ще стане вътрешна промяна: умът ни ще се просвети, сърцето ще се отвори, и ние ще влезем в друг, нов свят. Сега, ако ви кажа, че има и други същества, които живеят на земята, какво бихте казали на това? Турците имат една поговорка: Ако това е истина, голяма лъжа е.

Сега аз правя следната аналогия: Да допуснем, че нейде в полето има стотина мравуняци, че съзнанието у тях е събудено. Един философ почва да разправя, че има някакви същества, милиони пъти по-големи от мравките, които живеят около тях. Ще повярват ли? Те ще кажат: Докажи ни това. Ако философът постави една мравка на ръката си, как ще го изследва тя? Ще се качи по тялото му, ще ходи по него и ще каже: Грамадно нещо е това, грамадна планина, качих се на нея. Тя ще го опише тъй, както ние даваме описания за планините. Обаче, ако философът дойде и бутне с крака си мравуняка, мравките ще го почувстват, всички ще

подскочат и ще кажат: Земетресение! Не, казвам: Само кракът на този философ ви заденал. Ако един ден този гигант тури ралото и разработи земята на 25 см. дълбочина, те ще кажат: Това е цял катаклизъм в живота ни! Не, това е ралото на този гигант, а земята ни най-малко не се е подвижила. Тъй щото, съвременните хора имат малко смешни схващания за природата. Има много въпроси, които учените хора не са проучили. Много неща се преповтарят. Някои неща се повтарят на 5 години, други – на 10 години, трети – на 100 години, на милиони години и т. н. Знанията, които имаме, са относителни. Сега настъпва особен период в света, период на промени, които ще го организират. И сега иде нов тип човек, нов човек, цяла раса се създава. Както едно време Господ създаде Адам и Ева в райската градина, тъй и сега образува райска градина и ще тури там новия човек. Всички ще минете през тази врата на Адам и Ева, за да влезете в новата раса. Ще кажете: Как ще минем? – Тъй както минава водата през тръбите.

И сега Христос казва: „Аз съм истинната лоза." Бялата раса е лозата. На този свят е нужно нещо ново, нова кръв, нова мисъл, нови сърца. Кравата все телци ще ражда. Вълкът, колкото и да се развива, все вълк ще си остане. Ако го чакаме да се развие, че да се преобразува в човек, трябва да минат милиони години. Нов тип хора са нужни на света! Сега, някои от вас може да се присадите на лозата. Християнството трябва да се новороди! Какво подразбирам в това? Човекът, който сега е в плът, трябва тъй да се видоизмени, че неговите способности, неговите мисли да се повдигнат. Трябва не само схващанията и разбиранията му да се видоизменят, но и силите му да вземат друго направление. Днес ние сме изгубили тази възможност. Сега ние вярваме само в това, че сме родени грешни, че трябва да умрем, да се готвим за ада. Трябва да приготвим пари за гробове, нареждаме, как да ни погребат. Не, човекът от шестата раса не мисли за смърт, не мисли за пари, за никакви ковчези. Питам: Какъв ковчег имаше Христос? – Туриха го в една пещера. Туй, което стана с Христа, не можеше ли да стане с нас? Ние може да се видоизменим. Туй, което стана със светиите, може да стане и с нас. А сега ни проповядват чисто материалистическо учение.

Присадете се на лозата, за да опитате този Господ, и то не само да Го опитате, но и да Го чуете. Неговия глас мнозина са чули. Тихият Му глас ви е проговорил. Искаш да извършиш едно престъпление. Божественият глас на Любовта ти казва: „Недей, въздържай се!" Мнозина казват: Нещо

ми каза на ума. Този ум е Божественото, което те въздържа от злото. Въздържай се, не бързай! Някой път може да дойдете до края на отчаянието, този глас ще ви проговори. Когато човек дойде до положението на най-голямо отчаяние, зад тази граница седи Божественото начало. Не се обезсърчавай! След големите скърби идат големи радости. Когато се намират в голямо затруднение, нещо ти казва: Не бой се, ще се оправят работите. И действително, не се минават и две години, всичко се оправя. Питат ме: Какво ще стане с България? Казвам: България е в най-добро положение, щастлива е тя. – Че как е възможно това? Ние имаме толкова големи загуби с гърците на Солунския фронт, наложиха ни големи контрибуции, всичко ни продадоха! Пак казвам: Вие сте в най-добро положение. Не бих желал българите да са в положението па гърците. Ще видите, колко са осигурени те. Биха ли разменили българите сегашното си положение с това на гърците? Не, гръцкото осигуряване е временно осигуряване. Не препоръчвам на българина да се осигурява като гърка. В книгата на Талмуда има едно изречение за гърка: „И в гроба, когато ти говори гъркът, не му хващай вяра". Туй е вярване на старите египтяни за гърците. Дълго време трябваше Питагор да живее между гърците, за да ги разбере. Българинът е възприел една черта от гърците – бърза да забогатява. Всеки иска скоро да забогатее. Това не е българско качество, то е гръцко. Ралото е българско. Ще работиш 10–15 години с ралото, и Бог ще те благослови. А това, което спечелиш набързо, за една–две години, скоро ще го изгубиш.

Питам онези българи, които забогатяха през войната, какво им направи член 4? Един казваше: Глупав бях аз, искаха ми 6 000 лв., не дадох, а като влязох в затвора, дадох и 20 000 лв. Като ти искат, ще дадеш. И Господ има член 4, по който съди хората. Като те хванат по този член, ще ти охлузят костите, само главата ти ще остане. И после попът ще чете: Благословен раб Божи. За член 4 няма „благословен". Една грешна душа, която е живяла безчестно и изтезавала своите братя, заслужава да се охлузят костите й. Ако питате, защо умират хората, казвам: Защото не се обичат. Говоря ли истината? – Говоря, член 4 има. Ето един метод, да се освободите от член 4: Ще се присадите на тази лоза! Никакви свещеници, никакви владици! Видяхте тяхната култура. Нито на мене ще се присаждате. – А на какво? – На любовта. Аз ще дойда при тебе, ще ти покажа любовта. Правило е: Учителят показва, а ученикът следва подире му. Учителят решава, а ученикът върви подир учителя си. Свещеници и

учители ще работят заедно. Вие казвате: Покажете ни, как се живее. Ако дойдете при мене, аз ще ви покажа, как се живее. Нека дойде при мене някой нещастен, да живее с мене цяла седмица, след това ще се почувства радостен и ще се разхождаме заедно. Тъй постъпвам аз.

Ще ви приведа един случай: Едно лято изведох на Мусала една група от 100–120 души, между които имаше момичета и момчета на 10–15 години, младежи, на средна възраст хора и една сестра на 72 години. На върха прекарахме цели 4 часа, там си отпочинахме добре. Обикновено, на върха не може да се стои повече от 10–15 минути, толкова е студено. Но ние избрахме най-благоприятното време, затова можахме да останем там по-дълго. Ние знаем, кога и как се пътува. Носехме термоси с гореща пода, затова никой не се разболя. Върнахме се бодри и весели. Сегашните туристи, като се качват по планините, пият студена вода и заболяват. Хората ни се смеят, че пием гореща вода, но ние не обръщаме внимание на това. Ако една 72 годишна сестра можа да мине трудния път до Мусала, а именно, през Бистрица, през южната страна на Марица, и да се върне през Чам-кория, това показва, че разумно използува правилата при пътуването. Тя постепенно се приготвяла. Следователно, човек трябва навсякъде да прилага положителното знание. Това, което правим ние, са опити. Нещата не се постигат изведнъж. Христовото учение е опитно, не е само теория. Христовата школа разполага със задачи, които трябва да се решават. За всяка задача са дадени специфични методи. Христовото учение изисква от човека микроскопически опити. Но всеки опит дава добър резултат.

В Писанието се казва, че Христос е говорил толкова много, и ако всичко беше написано, щеше да се знае много нещо. Но Йоан казва: „Думите Христови не са загубени." Божественото е всякога вярно и никога не изчезва. То е написано на Божествените скрижали. Христовото учение е написано във вашите умове и сърца. И ако Бог е вашият земеделец, вие ще имате жив опит за Него и ще кажете: Опитах и сега вярвам. Бих желал, в бъдеще, религията, за която ще говорим, да бъде многократно опитана и да кажем: Вярвам в Бога, защото съм Го опитал, а не защото дядо ми е вярвал.

Сега ви се проповядва да изучавате Христовото учение, да го прилагате. Днес вие не го познавате, затова един ден ще се намерите пред чл. 4 и ще се чудите, какво да правите. Ще кажете: Бог да ни е на помощ! Не е така, още сега трябва да се осигурите, за да не ви засегне този член. На един българин поискали 600 000 лева, но той не дал. Казвам му: Дай ги, защото ще отидеш в затвора; ще те подведат по чл. 4. Който влезе в

затвора, той е осъден на страдания. Трябва да излезеш вън. Не чакайте да ви турят в гроба, т. е. в затвора, че като ви се охлузят костите, тогава да давате. Аз бих дал всичко, само в гроба да не вляза. Страшно нещо е гробът! Българинът, който е много практичен, казва: Страшно е да те заровят в черната земя. – Какво да се прави? – Ще се присадиш на Божествената лоза, и Бог ще ти бъде земеделецът. Тогава няма да има смърт – ще дойде вечният живот. Той започва с любовта. Ще кажете, че познавате тази любов. – Не я познавате. Любовта на съвременните хора аз наричам любов от картошки. Каква любов е тази, която не може да издържа на изпитания?

Събрали се вълците на конгрес и прокарали закон, с който се забранява, в бъдеще да не се нападат овцете. Изпратили делегати до млекопитаещите да знаят закона, според който всички трябва да живеят братски, в мир и съгласие. Един млад вълк отишъл при овцете да съобщи решението, което те взели. Една млада овца се влюбила и него, понеже той бил много красив. А той й казал: Бъди спокойна, не се страхувай от мене, ние ще живеем в мир и съгласие, по любов. Майката на вълка дала съгласието си, и те се оженили. Първия ден работата вървяла добре; втория ден - също, но вълкът бил малко замислен; третия ден – също. На четвъртия ден той й казал: Аз не съм научен да се храня с трева. Значи, любовта на вълка траяла три-четири дена. И вие обичате хората, както вълкът овцата. Но като ви пипнат хиляда лева от кесията, обичате ли ги пак? – Не, Божествената Любов, за която ви говоря, е друга. Ако дойде някой и вземе всичкото ти богатство, ще си кажеш: Нека го вземе. Всъщност, в Новото учение няма никакви обири. Имаш стотина килограма злато, и някой го вземе. Според Божествените закони, златото се трансформира и пак се връща при господаря. Колкото пъти да го крадат, златото пак се връща при собственика. Някой казва: Пари, пари ми са нужни! Ако магарето пренесе 100 кг. злато на гърба си, пак магаре ще си остане. Слама е нужна на магарето. Парите представят енергията, която трябва да се пренесе, като необходимост за човешкото развитие. Ако можете да внесете тази енергия във вашата кръв, във вашия ум, във вашето сърце, във вашата воля, това е истинското злато. А тъй, да го туряш в касата си, това не е злато. Един от еврейските пророци е казал, че в бъдеще парите ще имат друго предназначение.

И тъй, бъдещата разменна монета е законът на любовта. Ще дойде ден, когато парите ще изчезнат от употреба. Питате, как ще живеят хората

без пари. – Както на небето. Ако отидете на небето и предложите на някой търговец пари, той ще се почувства крайно обиден и ще каже: Тук парите не вървят. Той ще се чувства щастлив, че може да ви даде от стоката си без пари. Там се купува и продава без пари. Разликата между земния и духовния живот се заключава в следното: На земята се купува и продава с пари, а на небето без пари. На земята се живее повече с омраза, а на небето с любов; на земята си служат с лъжата, а на небето – с истината. Значи, духовният живот е точно обратен на земния.

„Аз съм истинната лоза". Като се присадим на тази лоза, земята ще се преобрази. Тя ще ражда толкова изобилно, че всички хора ще имат какво да ядат и пият; умовете и сърцата им ще бъдат готови за новата култура. Това не го казвам само аз; това е говорено от много пророци на миналото. Иде нова епоха. И вие, които сте вече през последните времена, ще проверите това. Отворете Евангелието и се запитайте: Посадени ли сме на тази лоза? Познаваме ли Бога? Готови ли сме да Му служим? В Евангелието е казано: „В дома на Отца ми много жилища има. И дето съм аз, ще дойда да ви взема". Значи, има и други места, дето условията на живота са по-добри от тия па земята. Нима условията на вола на земята са добри? Ако волът приеме човешка форма, условията на живота му ще се подобрят. Ако и рибата мине в човешка форма, и нейните условия ще се подобрят. Христос дойде на земята да извади човека от земните условия, да го преобрази, да му даде нова форма, та като се отворят очите му, да каже: Сляп бях, но сега виждам. Време е вече да ходим не с вярване, а с виждане. Когато Син Човечески дойде на земята, хората ще виждат. Бог ще напише закона си в сърцата им. Те няма да питат, има ли Бог, няма ли Бог, но ще Го познават. Божието благословение ще бъде върху всички, върху цялата земя. Всички народи ще бъдат един народ. Всеки човек ще стои на смоковницата. Човек ще живее до дълбока старост. Всеки ще заминава за другия свят, когато пожелае.

Христос казва: „Аз съм истинната лоза, а вие – пръчките". Всички трябва да се присадим на тази разумна лоза, и Бог да ни е пастир, земеделец. Тогава всички, които ме слушате, ще се разбираме. Всички ще проверите тази истина. Ако си болен, кажи: Господи, отсега нататък ще ти служа с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила. Дето и да бъдем, при каквито условия да сме – като работници на нивата, на лозето, на фабриката, навсякъде ще служим с любов, безкористно, без никакви пари. Дойде ли до плащане, ще кажем:

Братко, ние работихме без пари. Като ти потрябваме, пак ни повикай. Днес се постъпва точно обратно: първо се пазарят, после работят. Ако работодателят не издържи на условието, веднага се скарват. Като работиш без пари, ти си доволен, ти си нахранен. Това е новото учение. Ще работим безкористно и ще уповаваме на своя ум, сърце и воля. Ще разчитаме на краката и па ръцете си. Ще използваме всички добри условия за работа, защото Бог иска от всички да работим.

„Аз съм истинната лоза, и Отец ми е земеделецът." Лозата и земеделецът й работят. Корените на лозата всмукват живите сокове. Земеделецът, Нашият Баща, Живият Господ работи, и ние – Неговите чеда - ще работим. Това е Божието Слово в нас.

Вярвам, че един ден съзнанието ви ще се пробуди и ще си спомните за вашето далечно минало, за обещанието, което сте дали на Бога.

Сега оставям в ума ви мисълта: „Аз съм лозата, вие сте пръчките, и Отец ми е земеделецът." Христос да бъде лозата, на която вие сте присадени. Живият Господ да бъде земеделецът, Който да ви обработка. Само така, нашият живот ще бъде поставен на сигурна основа, на канара, която никога няма да се поколебае.

1. Беседа от Учителя, държана на
1 октомври, 1922 г. гр. Русе.

*Йоана (15:1)

Възлюби го

*„Исус като го погледна, възлюби го.” *)*

Думите имат смисъл, само когато са тясно свързани. Това е закон в природата. Думата „свързан” с двузначеща, т. е. не е силна дума. Тази дума не означава една определена идея. Може да свържеш някой лош човек, може да свържеш и добър човек. Тъй щото, тази дума не е силна. Макар, че тя е неразбрана, обаче, когато в нашето съзнание се произнесе такава дума – „свързан”, в подсъзнанието ни тя произвежда обратен ефект. И съвременните езици на културните народи, като англичани, французи, германци, са негативни. У всички тия народи, в езика им има малко думи, точно определени, които означават само една идея. Например, като кажеш „жажда”, ти не мислиш за друго, освен да се напиеш с вода. Като кажеш глад, смърт, ти подразбираш само онова, което тези думи изразяват. Думата „любов” е двузначеща, тя няма сила, няма смисъл. Казват „любов”, но каква любов подразбират? Думите жажда, глад, смърт, страдание, пожар са силни; те имат определено значение и, вследствие на това, сегашната култура не е израснала по причина на езика. В дипломацията, онези, които разбират всички тънкости на езика, избират такива изрази, че само с една запетая дипломатът може да се изплъзне от известно положение, като риба или като змия. Казват за някого: Цял дипломат е! А дипломатът е човек, който може да мине през всяка дупка, да извърти всяко положение. В това седи всичкото изкуство на дипломацията. Еди-коя си клауза не може да се тълкува другояче – така казват. Не, една клауза трябва да има само един смисъл. У гладния човек гладът може да се уталожи само с един елемент – с хляба. Някои казват: Той може да яде много неща. Не, не му трябват други неща. Само едно търси гладният, за да уталожи глада си – това е хлябът. Казвам: Сега съвременните хора гладуват и жадуват, много неща търсят. Наготвиш си едно ядене – картофки, туриш им масълце, пиперец, солчица. Отлично ядене! Но във всички тия съчетания има само един важен елемент. И затова хората изпадат в друга крайност, като казват: Нужно е еднообразие. Дохожда после контрастът, и те казват: Не, разнообразие е нужно. Ами че в природата има еднообразие. Слънцето всякога изгрява от изток към запад, но в този изгрев в природата има едно

разнообразие, едно съчетание. В изгрева може да има разнообразие, но там може да има друга опасност: нещата така да са разпокъсана, че да няма никаква връзка между тях. Понеже всякога засягам любовта, ще кажете: Това е еднообразие. Да, еднообразие в принципа, на вид, но всъщност, в този принцип има разнообразие.

„Като го погледна Исус, възлюби го.” Думата „възлюбил” разбирате донякъде. Всеки от вас се стреми да има някой, който да го е възлюбил. Нали? Това търсят хората. Или, както казват, да имаш някое протеже. Такъв приятел, като заеме висока служба, грижи се за тебе, услужва ти на всяко време. Той може да ти бъде на разположение само ако те е възлюбил. Обаче, има и други услуги. Онзи банкер, сарафин, лихвар, който е турил фирмата, казва: Ние сме хора, услужваме на нуждаещите се. И че правят добро. Който има нужда да си прави къща или да жени дъщеря си, обръща се към тях. Те казват: Може да ви услужим, ние сме много услужливи хора. Лихварят е много услужлив, но ти казва на ухото: Аз ще ти дам на заем, но с 45% лихва. Ти казваш: Как, с 45% лихва? Ти се попревиеш малко, но имаш голяма нужда от пари, ще вземеш при това условие. После, ще му стиснеш ръката, като на благодетел, а след една година той ще те изкара пред съда за неизпълнение на договора. Това е любовно разбиране.

Защо го възлюби Христос? Младежът се приближи при Него и казва Му: „Учителю благи, какво трябва да направя, за да наследя живот вечен?” Той Му зададе един от най-важните въпроси. Единственото нещо, което ние търсим сега, това е вечен живот, без страдания, без болести, без смърт. Някои от вас могат да ми възразят: Нали проповядваш, че човек трябва да страда? – Щом си направил дългове, ще бъдеш честен да си ги платиш. Това значи страдание. Ще бъдеш честен, ще бъдеш като човек, който мисли. Направил си дългове, ще ги платиш, ще калиш диамантена воля. Честно и почтено ще плащаш. Ще кажеш: Не може ли да не платя? – Не може. – Защо не може? А Исус, като го погледна, възлюби го и му показа, че вечният живот седи в любовта. – Е, хубаво, не започва ли всяка работа в този свят с любов? Угощенията не започват ли с любов? Сватбите не започват ли с любов? Когато ръкополагат свещеника, не започват ли с любов? Всичко все с любов започва, а свършва без любов. Докато има любов, има живот. Хората казват: Чакай да видим, как ще бъде без любов. И като дойде да се върши работата без любов, те умират. А щом дохождат до насищане от любов, това не е любов. Там, дето има насищане, любовта не е говорила. В химията има един процес, наречен насищане: някои

елементи се насищат при реакцията. Някои го наричат насищане, а други – пресищане. Да се наситиш, това не е любов. В любовта няма насищане, няма пресищане. Тя не е гладна, тя не жадува, тя казва: Който е жаден и гладен, да дойде при мене.

Възлюби го Христос и му показа начин, как да намери вечния живот. Защо, именно, ви трябва вечния живот? – За да реализирате всички ваши идеи на земята. Как ще ги реализирате? Всички ваши философски системи, религиозни системи, всички тълкуватели, моралисти, социолози обясняват проявите на живота по разни начини и дават различни тълкувания за подобряване на единичния и обществения живот, но теориите им не почиват на здрава основа. Че е така, няма какво да аргументирам. Фактите от 8,000 години доказват това. Ако тези теории почиваха на здрава основа, те биха съградили нещо здраво и трайно. Съвременният строй не е основан върху закона на любовта, пък и не може да се съгради на тази основа, защото хората не разбират, какво е любовта. Те разбират това, което не е любов. Първото нещо, като те възлюби някой, той ще те ограничи. Например, дъщерята е свободна като птичка; родителите я оставят да ходи свободно, да се събира с другарки, да пее, да се весели. Обаче, възлюби я един младеж, който й казва: Няма да се срещаш с другарки, няма да ходиш тук, няма да ходиш там. Аз те обичам, с мене ще бъдеш. Влезеш в едно религиозно общество, същият закон владее.

Някои казват, че аз не разсъждавам добре. Моите разсъждения са тъй здрави, философски, както никой не е разсъждавал досега. В моята мисъл, в моите разбирания има единство в принципите. Ония неща, които проверявам всеки ден, на тях почива цялото Битие. В което религиозно общество влезеш, ще срещнеш много форми, От това гледище, всички прояви, всички форми са на мястото си. Ако нямате нужда, не щяха да се явят, а явят ли се, когато не са нужни, те ще изчезнат. Аз разсъждавам: Тия неща съществуват, следователно, те са необходими. Тъй че, в религиозното общество, и там има ограничения. Ще ти кажат: Ще вярваш в символа на вярата, в тия правила. Отстъпиш ли малко от тия правила, те казват: Приятелю, ние си имаме правила, по които трябва да ходиш. Влезеш в университета, някой виден професор преподава нови идеи, ново учение, но щом се отклониш от тях, веднага ти казва: Това не се позволява. Ако професорът поддържа, че субективният свят е съществен, а обективният - илюзорен, и ти не си на същото мнение, ти трябва да напуснеш университета. Ако друг професор поддържа обратното, и ти се отклониш

от тази рамка, веднага ще те ограничат и ще кажат: Как, ние не знаем ли, къде е истината? Това е заблуждение. И едните, и другите мислят, че знаят истината, а те сами ограничават. Всеки, който ограничава, не познава истината, Нима, когато аз уча някого, трябва майка му да ми препоръчва, как да го уча да яде? Аз възразявам: Кокошката учи ли пиленцето си, как да яде? Щом се излюпи то, майката казва: „Кът, кът”, и то тръгва след нея и почва да яде. Това пиленце е много по-умно и по-интелигентно от твоето дете, което някога ще стане държавник, философ. То с години ще се учи, как да яде. Някой път му туриш голяма вилица, друг път голяма лъжица, някой път му дадеш гореща храна, и то я налапа изведнъж, изгори се и изплюе храната. Друг път сготвиш месо, което не е крехко, и то се заклещи между зъбите му и не може да го яде. Детето ли не знае, или майката не знае, какво да даде на детето си да яде.

И Христос, като го видя, възлюби го и му каза: Философските системи, през които е минала твоята душа, пътят, по който си вървял, няма да ти помогнат да намериш вечния живот. Ти научи ли Мойсеевото учение с ограниченията му? Ние нямаме пълния текст на техния разговор, но аз го тълкувам. Младежът казва: „Учителю благи”, но той не разбира тези думи. Христос го спира и му казва: Ти не можеш да ме наричаш благ. Ти не разбираш любовта. Защо ме наричаш благ? Никой не е благ, само един Бог. Заповедите знаеш: Не прелюбодействувай, не убивай, не кради, не свидетелствувай лъжливо, не обиждай, почитай баща си и майка си. – Не прелюбодействувай! Кой прелюбодействува? – Който няма любов. – Не убивай! – Кой убива?–Който няма любов. – Не кради! Кой краде? – Който няма любов. – Кой свидетелствува на лъжа? – Който няма любов. – Кой не почита баща си и майка си? – Който няма любов. Това са все отрицателни принципи на Мойсея.

И защо хората не успяват? Ако всеки ден си казваш: Аз няма да крада – ти никога няма да се освободиш от кражбата. Що е кражбата? – Желание да вземеш нещо. Какъв е цярът на това желание? – Да даваш. Почни да даваш навън. Кражбата е вътрешен процес, една утайка, А сега всички морализират. Бащата казва на сина, майката на дъщерята: Няма да крадеш! Ще видите, как детето ще краде. Това е неправилно възпитание. Имате две деца. Направете опит с едното дете, като му казвате: Давай, давай! А на другото дете казвайте: Не кради, не кради! У второто дете ще се яви желание да види, що е кражбата. Мойсей е дал тия заповеди, а Христос казва сега, какъв е цярът.

А Исус, като го погледна, възлюби го и рече му: „Едно ти недостига сега”. Той го учи, как да се освободи от всички недостатъци и му казва: ,,Иди, продай все що имаш, и раздай го на сиромасите.” Там е всичкото: Раздай! И сегашните богати хора, милионерите, искат да знаят, какво ги очаква в бъдеще. Не говоря това от себе си. Писанието говори в Яковото послание. Там е казано: „Елате вие сега, богати! Горко вам, богати, които ядохте и пихте, които онеправдахте работниците! Идат върху вас дни, когато всичко ще ви се вземе”. И сега идат тия дни. Бедните ще ви хванат за гушата и ще кажат: Дайте! Те ще се явят в една или друга форма, но ще се явят. И за да се освободят богатите, Христос им казва: „Давайте!” Сега църквите се пълнят с богати, не с бедни. Богатите палят големи свещи. Ами бедният може ли да отива на църква? Той не може да пали свещи, защото няма пари. Богатият запали голяма свещ, прекръсти се и каже: Голям грешник съм, Господи! Запалих Ти една големичка свещ, ще се потрудиш за мене. Господ казва: Аз съм приготвил да ти запаля друга свещ.

Сега някои ще кажат: По някой път говориш зле. – Не говоря зле. Господ ще почне сега да говори в света. Той говори в умовете на всички хора. Голямо брожение има и трябва да знаете, че когато Господ говори, земята ще се обърне с главата надолу, но всичко това ще стане. И понеже Бог ни е възлюбил, любовта ще се яви. Досега беше законът на какво? Досега хората учеха само терапевтиката на Христовото учение, т. е. начини, как да се лекуват. И ще видите, че във всички църкви проповядват все за спасение, за покаяние, за вечен живот: как да се освободят от греховете, от наказанията, как да се лекуват – все за болници разправят. Всеки иска да се спаси. Нищо нямам против това, но тия хора се заблудиха. И след туй питат здравите хора: Ти спасен ли си? Някои ме питат: Ти спасен ли си? Аз се поусмихвам и ги питам: Какво е това спасение? – Как, не знаеш ли? – Спасението е само за болните. Аз не съм болен. Щом не си болен, ти си спасен вече.

Казват: Той е еретик, той не разбира Евангелието, той не вярва, че може да се спаси. – Е, казвам: Кой е по-прав: Аз ли, който имам Бога в себе си, цял ден съм с Него, разговарям се, радвам Му се, или този, който никога не е видял лицето на Бога, а ми говори за спасение. Пита ме: Спасен ли си? Казвам: Братко, никога не съм бил спасяван и не бих желал да бъда спасяван. Ето една двузначеща дума – „спасен”. От какво да се спасиш? Когато крадецът открадне 10,000 лв. и избяга, нали той спасен? И после,

дохождат проповедници да ме убеждава, че думата „спасен” е силна. Казвам: Тя е дзузначеща дума, в нея няма никаква философия. Онзи, който краде, и той се спасява. Онзи, който падне в реката и го извадят, и той се спасява. И единият, и другият се спасяват. Де е силата на тази дума? Думата „любов”, и тя е двузначна. Може да любиш някого, който ти. е направил добро; може да любиш и онзи, който е направил зло другиму. И в съвременната любов хората постоянно се скарват. Някой залюби двама души, и те се скарат помежду си. Това не е Божествена любов. Тази любов е двузначеща.

Аз констатирам само тия факти, не казвам, че това е лошо. Не казвам, че не трябва да мразиш. Мога да ви обясня научно, че омразата е потребна. Мога да обясня, как е дошла тя, защо е дошла – причините за нейното явяване. Но аз няма да ви обяснявам това, защото ще се явят множина архимандрити, свещеници, които ще изопачат мислите ми тъй, както мисълта за обмяна на енергиите и ще кажат: Тъй казва г-н Дънов.

Ще приведа един факт: Вземете един народ като еврейския. Евреите са толкова тесногръди, фанатици, жестоки. Аз не ги наричам такива, така ги описват в Библията. Тъй казва техният пророк, който живял между тях. Явява се в еврейския народ един човек, като Христа, с най-широки идеи, които обхващат целия свят. Как ще обясните това противоречие? Следователно, хора с широки умове, с благородни сърца могат да се явят само в такъв народ. Вземете и гърците. Между тях се яви Сократ, който също беше преследван от тях. Вие знаете много добре гръцката история, няма какво аз да ви разказвам за гърците. По-късно и българите са имали не малко стълкновения с гърците – познават се. Значи, в еврейския народ имаше материал, от който можеше да се създадат най-благородните идеи. Когато съществува злото, това показва, че светът е в еволюционно състояние – гради се, създава се нещо. Когато се завърши цялата еволюция, когато целият космос се съгради, злото ще изчезне. Когато се гради къща, случва се да падне камък върху главата на някого. Това е зло, нали? Но като се свърши постройката, казват: Отлична постройка! Отлична е, но трябва да мине една фаза. Злото е само една фаза, не е нещо съществено. И в морално отношение, законът е същ. Там, дето има градеж, трябва да се минава отдалеч. Когато казвам, че трябва да сме моралисти, подразбирам, че трябва да сме далеч от силите, които работят в природата, защото може да ни сполети голямо нещастие.

Сега ще направя една малка диверсия във вашия ум. Ще ви приведа

един окултен разказ. Амерфу, прочут цар на древността, на народа паузисти, казвал, че земята имала съвсем друг вид, не като сегашния. При най-голямата планина имало един свещен извор. Амерфу бил адепт на Бялото Братство. Той съградил една чешма, но при съграждането й всички камъни оживели. Започнала се вътрешна борба между тия елементи, кой да бъде пръв между тях. Най-напред трябвало да се тури кран, за да изтича водата. Явили се всички скъпоценни камъни и предложили, да се направи от тях кранът на чешмата. Амерфу им казал: Не може от вас да се направа такова нещо, дребни сте, не сте големи диаманти. Скъпоценните камъни се мъчели да направят голям камък, но не могли, и останало водата да потича през мраморен кран. Всички корита на чешмата били направени от мрамор. Сега трябвало да се поставят тръби на чешмата, обаче, явил се спор между тръбите, коя от тях да бъде първа до крана. Амерфу им казал: Само една от вас може ла бъде първа, останалите ще се наредят една след друга, чак до извора. Другояче не може. Такъв е редът на нещата. Наредили тръбите, както трябвало. Най-после, всички се укротили, зарадвала се чешмата и почнала да тече. Но в чешмата се събудило голямо съзнание. Тя разбрала, че е голямо благо за хората. Започнали да идват при нея богаташи, идвали и принцове. Но като се прочула много, почнали да я посещават и бедни хора. И животни почнали да идват и оставяли там своите изверження. Възнегодувала чешмата: „Как така, аз давам такива блага на хората, а тия простаци да си оставят тук изверженията? Не мога да търпя това безобразие!” Започнали да идват жени да си перат дрехите. Чешмата почнала да се моли на Бога, да спре водата й. Чул Господ молбата й, спрял водата. Пресъхнала чешмата, престанала да тече. Никой не отивал вече при нея. Сега дошло едно голямо зло. Като престанала водата, явили се малки мушички и оставили там изверженията си. Нямало кой да ги чисти, както по-рано водата чистела всичко.

Сега мнозина ще кажат: Дотегна ни вече да слушаме, все за любов да ни се говори. Не искаме любов, да се махне чешмата, да престане водата! Но като престане водата, ще дойдат мушичките и няма кой да чисти. Те тъй ще се загнездят там, че след време цялата чешма ще се разруши, и ще дойде смъртта. Не е ли това сегашната философия на живота? След като сте приели всички богатства на света, жена и деца имате, къща имате, вие сте пак недоволни. Защо? Майката казва: Дъщеря ми се ожени за еди-кого си, но той не е за нас. Той е непрокопсан. Защо? – Не е според мярката на майката. – Е добре, синът се оженил, бащата е недоволен; снахата не е по

мярката на бащата. И така се явяват спорове. Когато Господ направил света, Той не го е създал, за да се нрави само на вас. Той не е създал снахата, за да се нрави на бащата. На него може да не се нрави, но да е приятна на други десет души. Когато прозрете и намерите Бога, само в любовта ще разрешите тия въпроси. Аз не говоря за Бога в такъв смисъл, както вие Го разбирате. Аз давам на тази дума друго значение. Думата „Бог” е силна дума. Под думата „Бог” аз разбирам това, което включва в себе си всичко възвишено, благородно. Този, който има в себе си Бога, той може да примири всички противоречия в живота, да се справи с всички мъчнотии в света. Това е Бог, това е живот вечен, да познаем Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога, Който ще ни научи да се справим с противоречията в живота.

Защо се явява недоволството? – Защото ние сме по-умни от Господа. Някой казва: Защо Господ е направил света така? Казвам: Дай си програмата, да видим, как искаш Господ да направи света. Казвате: Защо дъщеря ми се родила такава? – Ами каква трябваше да се роди дъщеря ти? В дадения случай, ние сме точно такива, каквито трябва да бъдем. Засега формата ни е точно подходяща за случая. Ако искаш, можеш да измениш формата си. Сега съвременните учени казват, че по наследство човек се изменя. Вярно е, постепенно може да се измени, но това може да стане и моментално. Ако поставя най-мъчнотопимия метал на огън от 100° – 500°, той няма да се стопи, но ако го поставя над 1000° температура, той ще се стопи. Топлина, огън ни трябва. Съвременните хора работят без топлина.

Съвременните хора нямат този Божествен огън, изгубили са го. Някой казва: Слушай, да не ме излъжеш! – Как, аз съм честен човек. Мъжът казва на жена си: Аз ще се оженя за тебе, но да ме любиш! И не след дълго време той я разлюбва. И жената казва същото на мъжа. Прометей, който донесе този Божествен огън от небето, тази светлина, биде прикован на скалата. И Христа разпнаха, защото донесе Божествения огън. Казваха: Не може още. Защо? – Защото хората са болни. Цели 2000 години се лекуват, след което ги поставят в ретортата. Ти си грешник, ела в ретортата.

Тези дни дойде при мене една студентка и ме пита, какво нещо е морал, какво представя духовният живот? – Духовният живот е превръщане на твърдите вещества в течни. Ще вземеш един стар човек, ще го туриш в ретортата и ще го стопиш. Така той става духовен човек. – Как ще го стопиш? – Ще го стопиш, разбира се. Аз имам в своята стая 10

реторти. Ако в една от тия реторти туря 90 годишен старец, в първо време той ще вика, ще плаче, но след няколко дни ще излезе обновен, млад момък. Който не знае, какво става в стаята ми, ще се чуди, какъв човек съм и ще каже: Този човек добре проповядва, а като дойдат хората при него, викат и плачат. Ето, и ти, ако искаш да знаеш, какво става със старите в ретортата, влез в стаята ми и наблюдавай. Ще гледаш и ще мълчиш. Старият постепенно ще се стопява, ще минава от една реторта в друга, от едно вещество в друго, докато престане да вика. С него ще стане алхимическа промяна и от стар ще се превърне на 20 годишен момък. Той ще излезе от последната реторта и ще каже: Свърши се всичко! Сега съм нов човек.

Ще ви приведа примера за буквите. Един ден Бог извикал всички букви, една след друга, при Него. Първа се явила буквата „а”. Господ я запитал: Как се казваш? – А – отговорила буквата. – Повикай сестра си! Дошла буквата „б”. – Как се казваш? – Б-б-б... Не може да каже името си, не се чува никакъв глас. – Тури буквата „а” след тебе, ще се чуе името ти. Като турила „а” след себе си, чуло се „ба”. – Ба! – знак за учудване. Втората буква казала: Малко съм гъгнива. – Като туриш първата буква след тебе, и твоето име ще се чуе, и всичко ще се свърши. Турете „а”, като начало на любовта. Така ще се чуе „ба, ва, га”. Ако туриш пред „ва” буквата „а”, ще се получи „ава”. Така се изменят буквите и сричките в кабалата, и всяко нещо придобива смисъл, какъвто му е даден. Ти си гъгнива буква „б”, нищо не можеш да кажеш. Тури гласната „а” след себе си. Гласните звукове имат сила в себе си. Следователно, за да пееш, нужни са гласни звукове. Великите истини са гласни звукове, чрез които съгласните получават израз. Без гласните, съгласните ще си останат завинаги гъгниви. Какво ще кажете за едно общество, съставено от съгласни, т. е. гъгниви звукове? За да се развива добре това общество, между съгласните звукове ще турите гласни. Като влезе любовта в едно общество, веднага след нея иде чистотата. После иде мъдростта и светлината, а след тях – истината, т. е. знанието и свободата.

„Като го погледна, възлюби го.” Значи, Христос възлюби този младеж и дълго време говори с него. Младежът му каза: Учителю, като се върна у дома си, ще проуча това учение, ще го подложа на опит. Христос разбра, че младежът се огорчи дълбоко в душата си. Ето, 2000 години изминаха оттогава, и той все опитва това учение. Кой е този богат младеж? – Това са християнските народи. Богатият младеж символизира

християните, които носят богатството на Христа. Той запита Христа: „Учителю, какво да сторя, за да наследя вечния живот?” – Ще се откажеш от стария живот, от старото учение и ще заживееш разумно. Знание, мъдрост имаш, сега ще прилагаш. И до днес богатите опитват Христовото учение. Днес на всички се налага нов метод – прилагането. Всички искате да бъдете възлюбени. – Възлюбил ви е Христос. И като ви казва, какво да правите, вие отговаряте: Всичко това направихме още в младостта си. – Тогава иди, продай все що имаш, и го раздай на сиромасите. – Как да го раздадем? – Това вие сами трябва да знаете. Павел казва: „Ако раздам всичкото си имане, а любов нямам, нищо не съм направил.” Значи, ще давате с любов. И сегашните християни не разбират закона за даването. Той представя процес на сеене. От това, което си посял, ще даваш, т. е. временно ще го изгубиш, но после стократно ще спечелиш. Мислите ли, че ако дадете от любовта си на някой болен, страдащ, той ще ви забрави? Векове, хилядолетия ще минат, но дето и да ви срещне тази душа, тя ще помни любовта, която сте й дали, и пътя, който сте й посочили. Тя никога няма да ви забрави и ще каже: Заради любовта, която ми даде, заради онова, което нося в душата си, аз всякога ще съм ти длъжен. Само този човек ще те приеме в дома си, ще ти измие краката и ще ти даде света целувка.

Сега, ако ви говори евангелски проповедник, ще каже: Братко, ти трябва да се покаеш, да се откажеш от лошия път, от греховете си и да приемеш любовта. – Покаяние и любов са несъвместими. Не може да боледуваш и да имаш любов в себе си. Болестта показва, че любовта те е напуснала. За да приемеш любовта, ти трябва да се откажеш от всички стари възгледи. Аз говоря за онези от вас, у които съзнанието се е пробудило, а не за децата – за ония с материалистичните възгледи. Едни от вас са големи материалисти, а други – идеалисти. Вие принадлежите към различни партии – радикали, народняци, демократи и др. Едни са българи, други англичани, французи, руснаци. Каквито и да сте, към каквато школа и да принадлежите, едно се иска от вас: да имате любов. Любов трябва на хората. Всички говорят за любовта, и свещениците говорят за нея. Много естествено, всички се нуждаят от любов. Онази сила, която поддържа света, това е любовта. Обаче, всички са злоупотребили с нея. Ето защо, всички трябва да разберат любовта и нейните широки прояви. Не отричам старите форми, но казвам: Новият живот носи нови форми. Старото не отхвърлям, но с новото ще правя опити. Ние не сме длъжни да се справяме

със старите форми на природата. Тя разполага с безброй методи, за да се справи с тях. Сегашният свят ще се оправи по магически начин. Ще дойде Бог един ден на земята и ще оправи света. Вие си представяте Господа като старец, с бяла брада. Не, Бог, Който ще оправи света, ще излъчва, такава светлина, че няма да остави у вас тъмно място, неосветено. Той ще донесе такова изобилие, каквото никога не сте виждали. Тогава ще бликнат такива извори, че няма да остане жадно същество в света. Той ще донесе такива сили, че няма да остане болен човек на земята. Той ще донесе такова богатство, че няма да остане беден човек на земята. С едно издигана на ръката, отгоре - надолу и отдясно - наляво, всичко това ще стане. С едно духване целият свят ще се преобрази. Всички говеда ще приемат човешки образ. Рогата и копитата им ще паднат и в тях ще видите свои братя. Те ще ви питат: Познавате ли ни? Това значи да живеем в братство и единство. Тогава няма да има юлари и хомоти, няма да има оран, жътва и вършитба. – Какво ще има тогава? – Сами ще си отговорите.

И тъй, само онези, на които съзнанието е пробудено, ще разберат, че Бог е слязъл на земята. На когото съзнанието не е пробудено, само ще гледа, без да вижда и разбира. И моята котка често седи при мене. Аз чета някоя философска книга, а тя погледне, свие се и заспи. Някога ме гледа, но нищо не вижда: нито картините в книгата, нито каква е книгата. Някога ме погледне и ме пита: Има ли в стаята ти мишка, която те смущава? Чувам отвреме - навреме, че нещо скърца, трябва да е мишка. – Но слушай, като я хванеш, не я изяждай. – А - а, нашият закон не признава такива неща. Как да не я изям! Ти ме изпитваш. Нашият закон пише: Щом хванеш мишка, ще я изядеш! – Тогава не я яж с кожата, свали й кожата. – Няма време да чакам, кой ще търпи да сваля кожата й. Така се разговарям аз с котката. Като свърша разговора, тя ми казва: Хайде сега, гледай си работата, аз ще си поспя. И заспива. Казвам: Умна е тази котка. Някога тя мине край мене, поглади се, погледне ме и казва: В много тясна стая си се затворил. Аз не мога да остана тука. Отвори ми да излеза вън. – Умна е тази котка. Иска да излезе вън, в широкия свят. Ставам, отварям й вратата, и тя излиза. Пак се обърне и ми казва: Помни, аз ще се върна. Няма да оставя да те смущават мишките. Аз лесно се справям с тях.

„И като го погледна, възлюби го.” И на. вас казвам: Приложете любовта в живота си. Като изучавате закона на любовта, не се занимавайте с хората. Всеки човек се занимава със себе си. Следователно, не се бъркайте в неговата работа. Например, аз чета една книга. До мене и моят

приятел чете някаква книга. Имам ли право, всяка минута да го побутвам и питам, какво разбрал от това, което чете? Ако го побутвам така, той няма да си научи урока. Трябва ли да го уча, да го морализирам, как да живее? Българинът е практичен, но същевременно обича да морализира. Отиват двама млади, мъж и жена, на гости у кума си. Жената казва на мъжа си: Ти ще внимаваш, като говориш. Ще си служиш с високи, отбрани думи. Да не ме засрамиш! Мъжът говори: Небе, слънце, светлина, Бог, ангел, архангел, серафим, океан – все отбрани думи. Кръстникът му, като го слуша, казва: Дъската му хлопа! Така постъпват мнозина, на които е казано да си служат с езика на Библията и Евангелието. Срещне ме някой и ме пита: Ти знаеш ли, какво е казал Христос? Започва той да ми цитира един, втори, трети стих от Евангелието. Срещне ме друг и ме пита: Знаеш ли, какво е казал Христос? И той започва да ми цитира същите стихове. Среща ме трети, и той цитира същите стихове. Аз си записвам всичко, каквото ми казват. Еднообразие е това! Един ден аз срещам едного и го питам: Знаеш ли нещо, което Христос е казал, но не е записано? Ето едно от ненаписаното: Глупавите повтарят, а умните се учат. Ще кажете, че повторението е майка на знанието. Какво знание придобива фонографът, като повтаря нещата? На фонографа е отбелязана само една реч, която за първи път прави впечатление, но щом се повтори, всички казват: Чухме я, искаме нещо ново. – Не мога да изнеса нищо ново. – Защо? – Интелигентността не е в мене, тя е вън от мене. Така мнозина преповтарят писаното в книгата на любовта. Питам: Знаеш ли, колко градуса има любовта? Любовта има 135 милиона градуса топлина. На тази топлина всичко се топи. Поставят ли човека на тази топлина, той се стопява и изгаря. След това му турят надгробен камък. От любовта материята претърпява цяла метаморфоза. Силите взимат друго направление и започват да съграждат Божественото тяло, в което човек ще живее в бъдеще. Това са творческите сили, които градят. Ето защо, всички добри хора, всички светии, като минават от едно състояние в друго, преживяват такива състояния, каквито обикновеният човек не може да си представи. Те минават през големи вътрешни страдания. Не е лесно да те поставят в една реторта, във втора, в трета. Колкото да викаш и да плачеш, ще минеш през 135 милиона градуса на любовта. За този огън апостол Павел е казал: „Горко ми, кой ще ме избави от закона на плътта?” Като минал през този огън, той казал: „Разбрах, какво нещо с любовта. Сега тя е в мене, и Дух Божий живее в мене.”

Днес аз говоря на младите, които са за любовта. Казват, че съм

развращавал младите. Така мислят само старите, затова аз ги оставям настрана. Аз оставям настрана и религиозните хора. Младите са на моя страна. Те нямат църква. Те питат: Нова църква ли ще градите? – Може ли да се гради църква? Как ще градиш любовта? Ние не градим църква. Благодарим на ония, които градят църкви. Ако е въпрос за църкви, ние признаваме само една църква във вселената – църквата на природата, с безброй кандила – звезди и слънца. Цялата природа е едновременно и църква, и училище. Ние можем да посетим църквата на ония, които са я градили; ние може да се радваме на тия братя, че си имат църква. Обаче, ние не можем да градим такива църкви. Извинете ме, но аз не зная да градя църква; не зная, дали има нужда да градя. Всичко мога да градя, но за църква и за училище не съм се учил да градя. Докато има толкова майстори, дошли преди мене, нека те градят църкви и училища.

„И като го видя Христос, възлюби го.” Спрете се върху този стих. Че ви е възлюбил Христос, никой не може да го откаже. За това има такива силни аргументи, които никой не може да обори. Имате живот. Това е резултат на тази любов. В деня, когато откажете тази реалност, вие моментално ще свършите. Докато вашият ум свети, докато вашето сърце грее, докато вашето тяло се движи, вие се ползувате от тази любов. Не питайте Бога, възлюбил ли ви е. Той ви е възлюбил. От хиляди години имате Неговата любов, а от вас се иска съзнание – да се покажете достойни синове на вашия Баща, Който досега нищо не е искал от вас. И когато вършите престъпление, Бог не се изпречва с тояга пред вас. Той затваря очите си, да не вижда. Двама братя се карат, убиват се. Той все си затваря очите, да не вижда. – Защо прави това? – Защото има любов към вас и казва: Вие не разбирате още великия закон, че любовта любов ражда, а насилието ражда насилие. Няма друг закон, друга система, освен Любовта, която може да поправи вашия живот. Вие можете да го приложите практически, но правилно да го приложите. Някой казва: Да раздадем имането си. – Не, братко, ако раздадеш имането си без любов, не го раздавай, защото в моята душа ще се явят същите принципи, същите чувства, както в твоята душа, и аз ще ти стана най-големият неприятел. Дадеш ли парите си с любов и забравиш, че си дал тези пари, ти печелиш един добър приятел. Такъв е законът. Това е един въпрос, който можете да проверите.

Сега ние сме пред един от великите опити в света. Понякога аз съжалявам, че даже мои ученици криво тълкуват думите ми. В моето

съзнание думите имат само едно значение. В мене няма никакво пропукване на съзнанието; няма абсолютно никакво съмнение за вечното, за реалното, защото ние живеем вътре, в този свят. Ние го знаем какъв е; той не е такъв, както учат философите; не е такъв, какъвто го представят и разните религии. Те тъй го рисуват, тъй го обясняват, но сами са виновни за това. Ще ви разясня мисълта си. Някой рисува една картина сутрин, при зазоряване. Картината ще бъде такава според светлината, при която рисува художникът. Но при друго осветление, картината ще бъда друга. Божественият свят е такава хармония, в която, като влезете, ще забравите всичките си грижи и страдания. Там нещата имат смисъл и дълбочина; там всичко живее с любов; там има изкуства, каквито не подозирате, и такова разнообразие, че за всеки човек има специална работа, която му допада. И като живееш с радост в този свят, може да се учиш. С хиляди години може да живееш там, без да ти дотегне. Животът не е еднообразен. И като те възлюби Христос, ще влезеш в Божествения свят и тогава няма да бъдеш като съвременните хора.

„И като го видя Христос, възлюби го.” Сега и вие сте от възлюбените, на които Христос казва: „Идете, продайте всичко, каквото имате, и след това елате и ме последвайте”. А вие казвате: „Господи, ще си помислим малко.” От 2000 години все мислите, Аз ви питам сега: Намислихте ли? Последният ден е вече! Като се прави заем, нали се определя падежът и, като се изпълни времето, трябва да се приключи със заема. Та вие сте вече в последния ден и, може би, след няколко часа ще кажат: Затвори се вече касата, заемът е сполучлив, или не. Сега всички църкви може да ви кажат: Има още време, Христос не е в света, най-малко след един век ще дойде. – Лъжат се. Христос е в света. Всяка сутрин, като изгрява слънцето, Той излиза заедно с него и гледа света. Той вижда, но хората не Го виждат. Като минава през София, Той си е отворил тъй много очите и казва: Я доведете онзи богатия при мене! Христос казва: „На мене се даде всяка съдба”.- Този министър, нека го доведат при мене! Хващат го и го завеждат. И като дойде при Христа, Той няма да го изобличи, а ще каже: Спомняш ли си онова време? Аз те възлюбих. Готов ли си да изпълниш това учение? Тъй ще те пита Христос. Ако си готов, ще кажеш: Господи, готов съм, реших и свърших, каквото искаш от мене. Той ще ти даде една целувка и ще каже: Радвам се, ти сега си ми брат. Ако не искаш да изпълниш учението, Той ще те пусне и като излезеш, там ще те хванат други ангели.

„И умря Лазар и го заведоха в лоното Аврамово.” Като умря Лазар, нямаше музика; попове, владици също нямаше. Сега, като умре някой богат човек, там има и попове, и владика, но като отиде на онзи свят, там ще има плач, мъчение. Знаете ли, как го посрещат там? „И възлюби го”, туй е важно за вас. Няма да мислите за смърт. Аз искам учениците на Бялото Братство да приложат тази любов в най-малък размер, микроскопически да я приложат, без никакво изключение. От вас искам да разрешите кардинално този въпрос.

Сега, всички сте възлюбени, и аз се радвам, че ви намирам. Уверен съм, че вие сте решили така въпроса: Ще дойдем, ще изпълним великата Божия воля, тъй както великата Божия Любов я изисква. По любов ще направим всичко. Тогава всички спорове ще се разрешат. Ще оставим света, нека си спорят там. Има два процеса в света. Ние сме за вътрешния, вечния процес, в който съществува абсолютна хармония. Сега разрешаваме този въпрос. Той е решен в далечното минало. В бъдеще той ще донесе най-добрите резултати.

Т. м.

2. Беседа от Учителя, държана на
22 октомври, 1922 г. София.

----

*) Марка 10:21.

Станете да отидем!

*"Станете да отидем"**

„Станете да отидем оттук!" – Накъде да отидем? – Когато малкият ученик каже да стане оттук, подразбираме, че ще отиде някъде. Къде ще отиде? – На училище. Когато богомолецът каже да стане оттук, подразбираме да отиде някъде. Къде? – На църква. Когато химикът каже да излезе от дома си, подразбира, че ще отиде в лабораторията. Когато домакинята стане рано от сън и отиде някъде, де отива? – В кухнята. Когато престъпникът напусне дома си, де отива? – В затвора. Всички хора отиват някъде. Това отиване е неизбежно.

„Стани!" – това е глаголна форма, взета от един стар език. Тя означава съзнателна проява на човешкия живот. Когато човек си каже „стани!" – това означава съзнателна проява, с цел да извърши нещо разумно.

„Станете да отидем!" – Къде? – Някъде. Ние сме дошли на земята. – Докога ще бъдем на земята? – Временно. Животът на земята е временен и преходен. Ако беше вечен, неизменен, реален, щяхме да останем на земята за вечни времена. Всъщност, завинаги ли оставаме на земята? Де са вашите бащи, деди и прадеди? Останаха ли на земята? Бих желал да видя поне един човек, останал завинаги на земята. Мислите ли, че вие ще останете за вечни времена на земята? Ако ви запитам, ще останете ли завинаги на земята, вие ще кажете: После ще говорим за тази работа. Според мене, хора, които отлагат работите за после, не са умни. Преди да започнеш една работа, първо ще я обмислиш, а после ще пристъпиш към прилагането ѝ. Остане ли да я обмисляш, след като я започнеш, нищо няма да свършиш. Казваш: Да видя, да повярвам, да опитам. – Не да видя, но ще видиш; не да повярвам, но ще повярваш; не да опитам, но ще опиташ. – Ама повярвай, имай доверие в мене! – Няма да пристъпваш слепешката, но с отворени очи. Ще приложиш вярата си на опит. Когато математикът иска да докаже една реалност, той си служи по два начина: първо я отрича, после я приема. Професорът развива пред студентите въпроса за съществуването на Бога. Той казва: Според едни научни данни Бог не съществува. Да допуснем тогава, че Бог не съществува. Питам: Как може професорът да доказва това, което не съществува? Значи, той доказва една отрицателна мисъл.

Всъщност, няма защо да доказваш това, което не съществува. – Няма Бог. – Щом няма Бог, няма защо да доказваш това. Обаче, едно е вярно: Всяко нещо, което отказваш, съществува. Ако светлината не съществуваше, ти никога не би могъл да я отречеш. – Защо? – Защото не би имал никаква представа за нея. Следователно, всяко нещо, за което нямаш представа, не може нито да се отказва, нито да се доказва. Всеки, който се опитва да докаже несъществуването на Бога, той е започнал да работи с отрицателната истина. Можеш да започнеш с отрицателна мисъл, но, в края на краищата, ще докажеш положителната мисъл.

Какво се разбира под думите „Бог не съществува"? Това означава, че Бог не е в сенките на нещата. В този смисъл, светът е сянка на Бога. Значи, Бог не съществува в своята сянка. Това не показва, че извън сянката си дървото не съществува. И без сянката си дървото съществува и се проявява. Сянката зависи от дървото, но не и дървото от сянката. Като говоря за сянката на дървото и самото дърво, нямам намерение да доказвам съществуването на Бога. Не е важно доказването на нещата, но човек трябва да има ясна представа за истината. Да поддържа съществуването на Бога, това значи, че приемаш нещата близо до себе си, в съзнанието си. Да Го отричаш, това значи, да приемаш нещата далеч от себе си, от своето съзнание. Човек допуща в съзнанието си само онова, което вижда и разбира. Щом не вижда и не разбира нещо, той не го приема в съзнанието си. Не е въпрос, дали Бог съществува, или не. Важно е, че човек е проява на Бога, т.е. той е даденото. Така разсъждават някои философи. Според тях, Бог не съществува, а човек съществува. Човекът, даденото съществува, а Началото, от което човек излиза, не съществува. Те започват от даденото и с него доказват всичко. Значи, щом имаш едно дадено, с него ще докажеш всичко. Ето, и аз започвам с даденото. Кое е даденото в човека? – Неговият ум. – Има ли второ дадено? – Сърцето. – Третото дадено? - Волята. Сега ще работя с три дадени величини – ум, сърце и воля. Казвам: Едната величина е мъжът, другата - жената, а третата – Бог. В геометрията е казано: Две величини, поотделно равни на трета, са равни помежду си. Значи, жената е равна на мъжа. С други думи казано: Проявеният Бог в мъжа е равен на проявения Бог в жената. Това може да се докаже математически, с ред формули. Сега теглят мозъка на мъжа и на жената и казват, че мозъкът на мъжа тежал повече от мозъка на жената. Следователно, в интелектуално отношение мъжът стои по-високо от жената. Това не зависи от теглото на мозъка, но от възможностите, вложени в ума, сърцето и волята на мъжа и

на жената. Аз казвам: Вложените възможности в ума, сърцето и волята на мъжа са равни на вложените възможности в ума, сърцето и волята на жената. Ако това не е така, никаква хармония не може да се възстанови между мъжа и жената. Между тях няма да съществува никакво равновесие. Дето няма равновесие, не може да се говори за хармония; дето няма хармония, никакво растене не може да се очаква. В Битието само равните величини причиняват растене. Замествам понятието мъж с вечния принцип в света, с възможностите на мъдростта, с Божествената мъдрост, а понятието жена с вечния принцип на любовта, с Божествената любов. Значи, възможностите, които съществуват в мъдростта, са равни на възможностите в любовта. С други думи казано: Всяка възможност на мъдростта се реализира от възможностите на любовта и всяка възможност на любовта се реализира от възможностите на мъдростта.

И тъй, какво ще отговорите на въпроса: Що е мъжът? Ще кажете, че мъжът е същество, което мисли. Обаче, в ума има толкова мисли, колкото в сърцето чувства и желания. На всяка мисъл отговаря едно чувство или едно желание, и на всяко желание и чувство отговаря по една мисъл. Всяко желание се реализира в своята мисъл, и всяка мисъл се реализира в своето желание. Това е закон, който съществува и в отношенията между хората. Например, в живота срещате мъже и жени, братя и сестри, приятели и приятелки. Това са полюси, които се привличат. Следователно, между мъже и между жени приятелство не съществува. Може да се говори за приятелство, но само между мъж и жена. Между двама мъже или две жени никакво приятелство не съществува. Дето има приятелство, там има и вражда. Значи, между мъже и жени има приятелство, има и вражда. Може ли човек сам със себе си да враждува? Да враждуваш със себе си,.това значи, при най-малката грешка сам да се унищожиш. Всеки човек има добро мнение за себе си, затова е снизходителен към своите грешки. Казваш: Не искам да бъда жена, мъж искам да бъда. – Знаеш ли, какво е предназначението на мъжа и на жената? Жената иска да бъде мъж, но мъжът не иска да бъде жена. Защо жената иска да бъде мъж, а мъжът не иска да бъде жена? Понеже жената е излязла от мъжа, иска да се върне при него, да стане мъж. Понеже мъжът не е излязъл от жената, той не иска да се върне при нея, да стане жена. Той казва: Жената ще дойде при мене, няма защо аз да отивам при нея.

Питам: Кое е по-голямо – което се движи към нещо, или което стои на едно място? Кой е по-силен: живият, или мъртвият? Който стои и не

работи, или който се движи н работи? Ще кажете, че живият е по-силен от мъртвия. Аз ще ви докажа обратното, а именно: мъртвият е по-силен от живия. Взимам два жълъда: единият турям в хамбара, между много жълъди, а другия посаждам в земята, при условие да изгние и умре. Кой от двата жълъда е по-силен: който е оставен в хамбара да живее, или който е посаден в земята, при условие, да умре. Вторият жълъд е по-силен. Още на пролетта той ще изникне и след няколко години ще бъде хиляди пъти по-силен от жълъда в хамбара. В заключение на това казвам: Има смърт в растенето, в проявата; има живот в застоя, в непроявата. Привидно, това са парадокси, които нямат никакво приложение в живота. Лесно се доказва, че живият е по-силен от мъртвия, но мъчно се доказва обратното, че мъртвият е по-силен от живия. Последното твърдение ние само допущаме, а първото го доказваме. Щом нещо не може да се докаже, може да се отрече. Отричането е също такава необходимост, каквато и доказването. За да се убедиш в известна истина, първо трябва да я отречеш. Така, по негативен начин, човек се утвърждава в истината. За да реализира тази истина, той трябва да я възприеме. Следователно, ако искаш да усилиш убеждението си, или да усилиш вярата си в истината, откажи се от нея. Ако искаш да увеличиш житото в хамбара, посади го в земята. Там то ще се умножи. Да се отречеш от една истина, това значи, да я поставиш временно при условия, при които тя може да се прояви; да възприемеш една истина, това значи, да й дадеш такова място в себе си, при което тя може да се реализира.

В природата съществуват два процеса: отричане и приемане, разпръсване и събиране, излизане от себе си и вгълбяване в себе си. Въз основа на това, бедният иска да се разшири, а богатият – да се събере на едно място. Покажете на бедния една голяма нива и го слушайте какво говори. Той казва: Да е моя тази нива, зная, какво да правя. Като му я дадат, той веднага я засява, ожънва и събира житото в хамбара, с желание, следната година да засее по-голямо място и да получи повече плод. Той се радва, че се е разширил. Човек може да събере цяла вечност в един хамбар. Под „вечност" разбирам условията, при които животът се проявява. Посятото жито на голямата нива може да се събере в малък хамбар. Значи, и най-големите възможности могат да се съберат в малко пространство. Материята на мозъка е скрита в малко пространство, но знаете ли, какво голямо пространство е заемала преди да се ограничи? Днес мозъкът се е затворил в малък хамбар, като житото в житницата. Вашата работа се

определя в обработване на възможностите на мозъка чрез мислите, чувствата и постъпките ви.

Христос казва: „Станете да отидем!" – Къде? – При Бога. Днес всички хора не отиват при Бога. И свещеникът влезе в черква, тури епитрахила си, вземе кандилница и свещ в ръка и чете: „Да отидем при Бога!" Това не е отиване при Бога. Когато младата мома се облече в булска рокля, с венец на главата и китара в ръка, отива ли тя, всъщност, при своя възлюбен? Тя казва, че се жени, че отива при своя избраник, но тя го лъже. Той се мами, че момата иде при него, но не знае, че тя иска само да се осигури. И момата се лъже, че момъкът иде при нея. И той иска да се осигури. Значи, младите се мамят, лъжат се, а старите се заблуждават. Момата се накичи, облече бяла рокля и казва на момъка: Настанаха щастливи дни за нас! И момъкът, от своя страна, се облече с нови дрехи, тури китка на дрехата си и казва на момата: Ние сме родени един за друг! Животът показва дали, наистина, настанаха щастливи дни и доколко те са един за друг. Те виждат, че нито той е за нея, нито тя – за него. – Защо? – Защото възможностите на Бога не са проявени нито чрез мъжа, нито чрез жената. И двамата са лишени от тези възможности.

Сега, чрез сравнение, ще докажа горната мисъл. Любовта, първата възможност в света, представя земята. Така я приемам аз. Светлината представя мъдростта. Имате, значи, две възможности, с които разполагате – земя и светлина. Взимам житно зрънце или ябълчна семка и ги посаждам в земята. Както семето не може без почва и светлина, така и човек не може да израсте без любов и мъдрост. Значи, любовта отдолу, като почва и мъдростта отгоре, като светлина, са главните условия за проява на мъжа и жената, за хармония между тях. Като знаеш това, не казвай, че не можеш да живееш и да се разбираш с мъжа или с жена си, но се запитай: Имам ли почва под себе си? Имам ли светлина над себе си? Ако отнемете светлината на кое и да е растение, в скоро време то ще пожълтее и изсъхне. В този смисъл, жената е почвата, а мъжът – светлината. Затова се казва, че нито без жена може, нито без мъж. Това са символи. Обаче, като се натъкнете на своите стари възгледи, казвате: Защо жената да е земя, а мъжът – светлина? Какво лошо има в това? Жената носи земята, а мъжът – светлината. Те трябва да се съединят в едно цяло, за да се проявяват чрез тях всички добродетели. – Каква е целта на нашия живот? – Да бъдете добродетелни. Ученият ще каже, че целта на живота е човек да стане културен, да има знания, да прави изобретения. Един учен измислил

аероплана. Каква е целта на аероплана? Да разрушава градовете. Друг учен измислил особен параход, чрез който да пренася далнобойните оръдия. Какво се постига с тези изобретения? Дохожда ли се до целта на живота? Ще кажете, че учените са измислили особени пилюли за хранене, които заместват всички храни. Достатъчно е човек да хапне едно пилюлче, за да се чувства задоволен от храна за цели 24 часа. – Това не е достатъчно. Питам: Кой учен е могъл да създаде един плод, като тези на природата? Никой не може да надмине природата, нито да я подчини. Въпреки това, учените искат да станат независими, да се освободят от влиянието на природата, да станат богове. Ще станат богове, но на робството и на ограничението. Когато хората хванат един здрав, силен вол, веднага го впрягат и завеждат на нивата да оре. Казват: Този вол е бог на воловете. Под „Бог" разбират силно същество. Обаче, всякога силното хваща слабото и го туря на работа.

Христос казва: „Станете да отидем оттук!" Така казват и културните хора. Като стоят на едно място известно време, насищат се на всичко и казват: Станете да отидем оттук. Не казвам, че сегашната култура е лоша, но човек трябва да мисли, да разбере смисъла на живота. Смисълът на човешкия живот е в забогатяването. Бедният иска да стане богат. – Защо? – За да придобие условия за развиване. Невежият иска да стане учен, да забогатее в знания, защото и знанието носи условия за развиване. Човек се нуждае от книги, от лаборатория, за да се развива. Природата е предвидила всичко. Тя е най-великата лаборатория, в която човек може да прави своите опити и да се развива. Всичко, нужно за човешкото развитие, е вложено в земята. Жената е библиотекарка на земята. Като дойде нейният възлюбен на земята, тя го въвежда в тази лаборатория, показва му всички книги и пособия, с които може да си служи. Щом изучи науката на земята, той й казва: Сега, аз ще те заведа на слънцето, отдето дойдох, да ти покажа, какво трябва да научиш. Така ще дойде човек до истинското развитие. Тя ще слезе на земята, той ще остане горе. После, той ще слезе долу, тя ще се качи на слънцето. В това движение отгоре надолу и отдолу – нагоре се крие развитието на човека. Докато мъжът е на слънцето, а жената на земята, те ще се разбират. Съберат ли се на едно място, никакво разбирателство не може да има между тях. Сега мъжът казва на жената: Ти ще дойдеш при мене. Жената казва на мъжа: Ти ела при мене. Когато мъжът отиде при жената хората го съжаляват. Той се намира в положението на приведен зет. Когато попитат турчина, как живее, той казва: Като приведен зет. Значи,

положението на приведения зет не е добро. Остане ли мъжът да живее при жена си на земята, работата му не върви добре. Остане ли жената на слънцето, при мъжа си, и нейната работа остава назад. Жената ще живее на земята, а мъжът – на слънцето. Съществената задача на жената е да придобие любов в сърцето си. Ако от сърцето на жената не извира любов, тя не е жена. Ако мъжът не е извор на светлина, той не е мъж. В такъв случай, нищо не постигат. Следователно, ако искаш да бъдеш жена, от сърцето ти трябва да извира любов, както от чистия планински извор блика вода, която пои всичко живо. Ако искаш да бъдеш мъж, от ума ти трябва да блика светлина, да осветява целия свят.

„Станете да отидем оттук!" Питате: Какво искал да каже Христос с тези думи? – Не е важно, какво искал да каже Христос. Важно е, какво е проявил. Какво ще кажете, ако ви попитам, защо се жените? Ще кажете, че женитбата е необходима за размножаване на хората, за поддържане на рода. – Защо трябва да се поддържа родът? – Не знаем. – Според мене, човек трябва да знае защо постъпва по един или друг начин, защо прави нещо. Ученикът учи, за да придобие знание, чрез което осмисля живота си или си създава карцера. Като се стреми към знанието, всеки човек си поставя различни цели. Хората не разбират, защо в известен случай човек може да се ожени, а в друг случай – не може. Ще кажете, че това е парадокс. Според мене, само младите се женят, а старите умират. Това е закон. Когато един умира, друг се ражда; когато един се жени, друг умира. Да се ожениш, това значи, да станеш собственик, да владееш нещо. Мъжът владее жена си, а жената владее мъжа. Щом имаш владение, ще ти дадат крепостен акт. Мъжът казва: Ожених се за еди-коя си Мара. Тя е длъжна да става сутрин рано, да свари млякото и кафето, да ми приготви закуска. После да приготви хубав обяд, а вечерта да направи кюфтета. Ако не изпълни тези задължения, очаква я глоба. Това значи да се ожениш: да владееш нещо с крепостен акт и да имаш право на давност. Ще подпишеш крепостния акт и ще влезеш във владение на тази собственост. След всичко това, ще кажат, че Бог съчетава хората, че женитбата е от Бога. Ако е така, как смеят хората да се развеждат? Ако женитбата е Божествен закон, как може да се разрешава с човешки закони? Защо се развеждат мъже и жени? Че някой мъж се срещал с чужди жени, че не се връщал вкъщи, веднага дават развод на жената. Отде знаят, че мъжът не води правилен живот? Аз мога да ви докажа, че съществуват само един мъж и само една жена. Щом има само една жена, отде са дошли другите? Значи, мъжът има само една

жена, следователно, и останалите са му близки – сестри на собствената му жена. Ще възразите, че не съм прав. Аз съм прав, а вие сте крив. Поддържам: Докато жената мисли, че съществуват много жени, тя всякога ще подозира мъжа си. И докато мъжът мисли, че съществуват много мъже, той всякога ще подозира жена си.

И тъй, жената трябва да каже: Щом съм жена, аз съм любов – нищо повече. В този смисъл, не може да има разлика между една и друга жена. И мъжът трябва да каже: Щом съм мъж, аз съм светлина – нищо повече. Следователно, не може да има разлика между един и друг мъж. Докато идеите са разбъркани в умовете на хората, те никога няма да се познават. Какво ще стане с човека, ако всичките му органи – ръце, крака, очи, уши се отделят и започнат да живеят индивидуално? Докато между органите на тялото съществува раздор, човек е осъден на смърт. Всеки орган трябва да бъде на мястото си и да съзнава предназначението си. Те трябва да съзнават, че са части на едно цяло, че интересите им са общи. Така също, интересите на всички жени и на всички мъже са едни и същи. Следователно, задачата на жената не е да владее мъжа, да има крепостен акт върху него. И задачата на мъжа не е да владее жената.

Христос казва: „Станете да отидем оттука. "Това значи: Напуснете мястото на заблуждението, мястото на невежеството. Казвате: Ние имаме знания, наука. – Не отричам вашата наука, но тя е само предисловие на новата наука и знание, които идат сега в света. Днес всички хора – мъже и жени, трябва да работят върху себе си. Ще кажете, че с любовта всичко се постига. Така е, но познавате ли любовта във всичките ѝ прояви? Светлината, за да се прояви, трябва да мине през земята. Следователно, и любовта, за да се прояви, трябва да мине през сърцето. То е почвата, земята. Ето защо, казвам, че светлината може да се реализира само в любовта. Значи, само светлината дава условия на любовта да изяви своите вътрешни подтици. И човек, по отношение на Бога, заема същото положение, каквото любовта към светлината. Без Бога човек не може да се прояви. Като знаеш това, не питай, какво представят мислите, чувствата и постъпките на човека. Те са проява на Бога. Щом мислиш, щом желаеш и изпълняваш, това е Бог в тебе. Стремиш се към нещо. Твоят стремеж трябва да има определена цел. А да реализираш целта си, това значи, да дадеш плод.

„Станете да отидем оттук" – Къде ще отидем? – В пътя на живота. – В кой живот? – Един е животът, един е пътят на живота. Обикновената

човешка мисъл, обикновената философска и религиозна мисъл са довели човека до отрицателен възглед за живота. Аз разглеждам живота, както Бог го е създал. Считам, че всичко в живота е добро, но хората са разместили нещата, благодарение на което са придобили криви възгледи за живота. Ако богатият не е употребил богатството си на място, той не е разбрал, защо е богат, не е разбрал и смисъла на живота. – Какъв е смисълът на богатството? – Чрез него богатият трябва да създаде работа на бедните, да бъде справедлив към тях, да се вглежда в нуждите им и да им плаща навреме. Той не трябва да отнема стотинка от работника. Правило е: всякога да минава от кесията на богатия към кесията на бедния, но не обратното. – Каква е задачата на учения? – Да употреби своето знание за благото на ближния си. – Каква е задачата на светията? – Да покаже на хората пътя към любовта и да просвети всички онези, които искат да служат на Бога. – Каква е задачата на свещеника? – Да проповядва любовта. Тя не се проповядва на думи, но с дела. Тя е вътрешна сила, която не се изказва с думи. Можеш да не говориш нищо за любовта, но достатъчно е да погледнеш човека, за да познае той, има ли любов, или няма. Любовта изключва всички противоречия, в смисъл, че примирява човека с противоречията. – Защо? – Защото огънят на любовта е силен и изгаря всичко, което срещне на своя път. Любовта изключва и съмнението. Тя допуща само онова съмнение, което подтиква човека към истинското знание. Следователно, ако се съмняваш, търси причината на твоето съмнение. Аз съм религиозен, не се съмнявам. – Не е там въпросът. Важно е, уверен ли си в своята вяра.

Питам: Ти, който минаваш за религиозен, уверен ли си, че като умреш, ще отидеш направо в рая? Имаш ли крепостен акт за небето? Имаш ли позволение да влезеш в небето? – Трябва ли позволение за това? – Трябва, разбира се. Както не можеш да отидеш в Америка, без позволение от България и от всички държави, през които ще минаваш, така не може да влезеш и в небето, без позволение на тамошните власти. – Имаш ли познати на небето? – Имам. Там са майка ми, баща ми, дядо ми и баба ми. – Кога са заминали за там? – Преди 30–40 години. – Имаш ли писмо от тях? – Нямам. – Щом нямаш писмо, те не са на небето. Тръгнал сина ти за Америка, но попаднал някъде в Арабия в плен. Чудиш се, защо не ти пише. Казваш: Пощата не е редовна. Американската поща е много редовна, но твоят син не е в Америка. Търси го в Арабия, между пленниците. Сега и вас питам: Получавате ли писма от вашите заминали майки и бащи, баби и

деди? – Не получаваме. – Много естествено, те са някъде в Африка, в робство. Казвате за вашия близък, че отишъл на небето. Ако е така, радвам се, но чакайте да видите, ще получите ли писмо от него. Ако синът ви е в Америка, ще ви пише. Първо ще пише на баща си: Татко, пристигнах благополучно в Америка, записах се в университета, започнах да уча, настаних се добре. Като ми пращаш пари, ще знаеш вече, на какъв адрес да пишеш. Това значи, да знаеш следите на сина си и да си във връзка с него. Това значи, да знаеш, че синът ти е на небето. – Докажи ни, съществува ли небе, съществува ли друг свят. – Ще ви докажа. – Как? – Като превърна знайното в незнайно; като превърна обикновената математика в трансцедентална. Всичко може да се докаже, но вашите скрити способности трябва да се пробудят. Без тях нищо не може да разберете. Лесно е да кажеш, че има, или няма Бог. И едната, и другата мисъл не е твоя. Ако казваш, че Бог съществува, питам: Говорил ли си с Него? Ще кажеш, че е богохулство да се задава такъв въпрос. Според мене, богохулство е, ако не си говорил с Господа, а не ако си говорил. Какво богохулство има в това, че те питам, говорил ли си с някой виден професор? Да говориш с Господа, това е велика привилегия. Той ще ти открие много неща и след разговора си с Него, ще кажеш: Сега разбрах смисъла на живота; разбрах, защо светът е създаден. Казвате: За Господа не се говори, не трябва да се споменава името Му напразно. – Не, приятели, това е заблуждение. Ще търсиш Господа и като Го намериш, ще се разговаряш с Него. За да постигнеш това, от тебе се иска нещо особено. Какъв трябва да бъдеш, за да говориш с Господа?

При един виден европейски професор по музика се явили трима ученици да се учат при него. Професорът се казвал Willson. Първият ученик казал на професора, че много обича музиката. Когато професорът оставал недоволен от него, ученикът се оправдавал с лошите условия, в които се намирал. Казвал: Господин професоре, ако имам обувки, здрави дрехи, ще имам разположение да свиря. А при това положение не ми се свири. Професорът го слушал и нищо не казал. Вторият ученик посещавал уроците по музика, но и той постоянно се оправдавал, че няма обувки, дрехи, няма своя цигулка и е принуден да свири с чужда цигулка. Професорът му го изслушвал, но и на него не казал нищо. Третият ученик, също беден, със скъсани дрехи и обувки, посещавал професора си, свирел с любов, учел уроците си и не се оплаквал, че няма дрехи и обувки. Щом дохождал в дома на своя професор, събува обувките си и започвал да

свири. Професорът взимал цигулката си и двамата свирели. Ден след ден той успявал в музиката и се определил като добър, способен ученик.

Казвам: Повечето от сегашните хора постъпват като двамата ученици. Едни се оплакват на Господа от мъжете и жените си. Другите се оплакват от господарите си. Бог слуша оплакванията им и мълчи, нищо не казва. Питам: Колко от сегашните хора отиват при Господа с измити ръце и крака, с чисти умове и сърца, готови да учат и прилагат наученото? Днес повечето хора говорят за всичко, но малко учат. Те третират въпроса за съществуването на Господа и казват: Няма Бог. Които вярват в Бога, постоянно се оплакват: Господи, мъжете ни са лоши. – Разбрах, чух оплакванията ви. – Жените ни са лоши. – Чух и това. – Синовете и дъщерите ни са лоши. – Чух и разбрах. Какво трябва да се прави?

Често ме посещават хора – наши приятели, които ме питат, какво да правят, за да бъдат доволни. На всички отговарям: Аз съм намерил нов метод, чрез който превръщам недоволството в доволство. – Впрягам енергиите на всички хора – според тяхната възраст – на работа. Като дойде при мене едно момиченце, питам го, какво иска да му подаря. Момиченцето иска кукла. Купя му една хубава кукла и го оставям да се занимава с нея. То взима куклата и започва да играе с нея: къпе я, съблича и облича я, туря я да спи, разговаря се с нея. Така минава денят в игра и забава. Като дойде момченце при мене, и него питам, какво иска да му подаря. То иска конче. Купувам му едно хубаво конче, с колелца, с юзда на устата и гледам, какво ще прави. То веднага се качва на кончето и започва да го язди. Цял ден се разхожда из стаята ми, но аз търпя, гледам как се занимава. Като слезе от кончето, започва да се разговаря с него, глади го, чеше гривата му. Обаче, като пораснат децата, аз им давам друго занимание. На младата мома давам мотика, да работи на лозето, да копае и да се разговаря със земята. На младия момък купувам кон и кола, да пренася пясък, камъни и тухли, да помага на бедните хора. Сутрин ще впряга коня, вечер ще го разпряга и ще почива. В първо време ще се оплаква от болки в кръста, но после ще свикне и ще благодари, че има възможност да помага на хората и да се учи от тях.

Сега разумният свят готви един хубав подарък за жената и друг – за мъжа. За жената мотика, да копае и отглежда лозето, а за мъжа – кон и кола. Всички хора – мъже, жени и деца трябва да се впрегнем на разумна работа, да разберем, защо живеем, защо се раждаме и умираме, защо се учим, защо съществува този и онзи строй. От всички се иска работа – от

ученици, от духовници и проповедници, от държавници, от управляеми и управници. Сега, като се заговори за труд и работа, мнозина казват: Да оставим тези въпроси настрана, те не са навременни. Всички въпроси идат навреме и трябва да се приложат навреме. Когато циреят узрее, трябва да се лекува. Ще го покажеш на хирурга, да направи малък разрез, да го изчисти. Време е назрелият цирей да се пукне. Ако счупиш крака или ръката, трябва да извикаш един опитен лекар, да намести счупената кост, да започне лекуването. Всяко нещо става на своето време.

Мнозина, като слушат да говоря за любовта, не ме разбират, питат, какво нещо е любовта. Аз говоря за безграничната любов. Те ме питат, какво означава тази любов. Безгранична любов е непроявената още любов; в тази любов е Бог. Чрез нея Той се проявява. Граничната любов е проявената човешка любов. Безграничната любов няма начало, няма и край. Граничната любов е човешката, която се е проявила и проявява в живота. Тя има начало и край, затова я наричат временна, преходна. Животът има смисъл само в безграничното и непроявеното. Ще кажете, че като безграничен, Бог не може да се познае. Днес, при сегашното ограничено човешко съзнание, наистина, Бог остава скрит и неразбран, но в бъдеще, когато съзнанието на хората се пробуди и разшири, човек ще познае и разбере Бога. Всичко става навреме и при специфични условия. Има неща, които съществуват, но са далеч от съзнанието на човека, и той не може да ги схване. Има неща, които са близо до съзнанието му, затова той лесно ги схваща и възприема. Следователно, ако не можеш да възприемеш една идея, това показва, че тя е далеч от твоето съзнание. Че ти не възприемаш известна идея, това не показва, че тя не съществува или че други, по-напреднали същества от тебе, не я възприемат. Нещата са относителни. Това, което е реално за единого, не е реално за другиго. Това, което човек разбира, мравката не разбира.

„Станете да отидем." – Къде? – При Бога на Любовта, Мъдростта и Истината, да се научим, как да живеем. Питате: Защо Бог не се прояви в своята пълнота? – Ако Бог би се проявил, както искате, вие не бихте издържали на Неговата светлина и топлина, щяхте да се стопите. Ето защо, Бог се изявява различно, на всеки според степента на развитието му. Бог очаква хората да се облекат в своята нова премяна. Ще кажете, че светът, че хората са грешни. Под „грешни" разбирам, че не са облечени, както трябва. Бог казва: „Когато хората се приготвят да ме посрещнат, т.е. когато се облекат с чисти и нови дрехи, Аз ще им се изявя и ще им донеса

великото благо на живота. Тази е причината, дето Бог се изявява на едни, а на други не се изявява. Първите са готови да Го посрещнат, а вторите не са готови. Всеки ден той се изявява в живота на хората. – Какво нещо е животът? Според някои, животът е движение. – Не е така. Движението е проява на живота, но самият живот не е движение. Животът се проявява чрез нашите мисли, чувства и действия. Всяка мисъл, всяко чувство, които никога не се изменят, представят извор, чрез който животът тече, без да изтича. Животът е велик принцип, съзнателна сила, която нито се ражда, нито умира. Да намериш живота, това значи, да си влязъл във връзка с всички живи същества на земята – с всички риби, птици, млекопитаещи. – Защо? – Защото чрез тях протича животът. Затова Христос казва: „Аз съм пътят, истината и животът." Ако Бог се проявява и в най-малките същества, кой има право да ги убива? - Като казвам, че Бог е във всичко живо, разбирам, че Той се проявява като възможност. Възможностите на Бога са в човека, но не и самият Бог. Той е извън човека, както дървото е извън своята сянка. Сянката е далечно копие на нещата. Тя е скрита в самия предмет, както възможностите на Бога са скрити в човешките мисли и чувства. Мислите се изявяват чрез ума, чувствата – чрез сърцето, а постъпките – чрез волята. Питам: Какъв трябва да бъде умът, какво трябва да бъде сърцето и каква – волята, за да се изяви Бог чрез тях?

Като ви говоря, вие казвате: Учителят не е прав в случая; има нещо, което не ни е ясно. – Защо не ви е ясно? Защото бързате. Аз съм започнал да рисувам един човек и в първия ден едва съм успял да означа мястото на очите, на носа, на устата. Вие погледнете картината и казвате: Това не е човек. Учителят ни заблуждава. – Чакайте, едва съм започнал картината. Това е началото на моята идея. Аз съм началото на моето изкуство. – Кога ще свършиш картината? – Почакайте още девет дена. Ден след ден прибавям по нещо на картината. На десетия ден ще бъде готова. Елате след десет дена, тогава ще си кажете мнението. Аз искам, като ви говоря, да мислите право. И като излезете оттук, пак да мислите. Като мислите право, ще подобрите и умовете, и сърцата си. Приятно ми е, когато виждам известно подобрение във вас. Приятно ми е да ви срещам бодри, весели, здрави; да виждате смисъла в живота; да знаете, защо живеете. - От какво умират хората? – От скука. – Защо умира майката? – От несбъднати мечти. Докато е била мома, тя мечтала да се ожени, да си роди едно момченце и едно момиченце, да ги отгледа, да им даде образование, да станат видни хора, да я гледат на стари години. Щом се ожени, вижда, че мечтите ѝ не се

реализират. Ражда момче и момиче, но те си вървят по свой път. Те порастват, получават образование, но синът се оженва, дъщерята се оженва и забравят майка си. В първо време ѝ пишат често, но после едва по едно писмо в годината, докато най-после престават съвсем. Майката охка, пъшка, страда по тях, докато един ден умре. Те казват: Умря горката ни майка. Бог да я прости! – Защо ще я прощава Бог? Тя умря от скука. Вложете някаква цел в живота на човека, да видите, как ще оживее и от смъртното легло ще стане.

Една богата американка се влюбила в един красив американец и се оженила за него. Понеже го обичала много, често му казвала, че за нищо в света няма да се раздели от него. Случило се, че тя заболяла сериозно от тежка болест. Лекарят се произнесъл, че няма да оздравее. Извикали втори, трети лекар и всички казвали едно и също: болестта е сериозна и тя не може да се справи с нея. Извикали консулт от 12 лекари, и те казали същото. Като се убедили, че жената ще замине за другия свят, лекарите казали на мъжа й да се приготви да изпие горчивата чаша – жена му ще замине. Крайно измъчен, той отишъл при жена си да се прости с нея. Като видяла, че очите му били насълзени, тя го запитала: Защо плачеш? – Не мога да скрия истината от тебе, ще ти кажа всичко. Лекарите казват, че ще живееш още 24 часа, болестта ти е тежка, не можеш да издържиш. – Нищо, готова съм да си замина, но искам от тебе само едно нещо: да ми обещаеш, че като умра, няма да се ожениш за друга. Той отговорил: Ти знаеш, че съм честен човек, не мога да лъжа. Представи си, че срещна друга жена, толкова красива и добра като тебе. Ще се оженя за нея. – Щом е така, аз няма да умра. Тя събрала и последните си сили, скочила от леглото и започнала да ходи из стаята. В 24 часа тя била здрава. Така тя опровергала думите на лекарите. – Ще живея за тебе, казала тя на мъжа си и оздравяла.

Казвам: Вложи цел и смисъл в живота си и ще оздравееш. Вложи цел в живота на младия и го остави свободен. Той знае за какво да живее и какво да прави. Същото се отнася и за стария. Под „стар" не разбирам стар на години. Според мене, стар е онзи, който няма цел в живота си. Стар, в прав смисъл на думата, разбирам мъдър човек. Когато старите кажат, че имат цел и смисъл в живота си, аз съм с тях. Когато младите кажат, че имат цел и смисъл в живота си, аз съм с тях. Ако младият върши глупости в живота си, не съм с него. Следователно, търсете ме между млади и стари, които имат цел и смисъл в живота си. Аз съм всякога на тяхна страна.

„Станете да отидем!" – Къде? – Дето е целта и смисълът в живота.

Вложете любовта в живота си като жив принцип. Вие, жените, станете извор на любовта. Вие, мъжете, станете извор на светлината и мъдростта. И, ако, като мъже и жени, изпълните своите задължения, вашите синове и дъщери ще ви докажат, че сборът от възможностите на сина и на дъщерята е равен на сбора от възможностите на родителите. Това е Питагоровата теорема в живота. Следователно, каквито възможности са вложени в бащата, такива са и в дъщерята; и каквито възможности има в майката, такива има и в сина. Това е закон. Не можеш да предадеш нещо вън от себе си, докато не е вложено в самия тебе.

И тъй, мъжът е проява на възможностите на Божествената Мъдрост. Жената е проява на възможностите на Божията Любов. Синът е проява на възможностите на Божията Истина. Дъщерята е проява на възможностите на Божията Добродетел. Значи, в човека са вложени възможностите на любовта, мъдростта, истината и добродетелта. Ако майката има любов в себе си, синът ѝ ще изявява истината; ако бащата е мъдър, дъщерята ще бъде добродетелна. Само умният може да бъде добродетелен и само любещият може да бъде истинолюбив. Наистина, когато душата ти е пълна с любов, ти можеш да говориш истината; и когато умът ти е пълен с мъдрост, ти можеш да бъдеш добродетелен. Това са максими, които могат да се приложат при новото възпитание. Първият елемент, с който ще започне новото възпитание, е музиката. Едно нещо, което желая на българите, е да станат музикални. Музиката да работи в техните умове и сърца. Казва се за нас, че сме мистици. Това мнение не ни радва. Ние не сме духовни фразеолози, ние сме хора на реалните истини, на опита. Ние правим такива опити, които имат видими резултати, както опитът на градинаря, на художника и на музиканта. Всеки може да направи един малък опит.

„Станете да отидем оттука!" – Отде? – От мястото на заблуждението. Ето защо, ние се стремим, освен към теорията, още и към практиката. Всичко, което знаем, ние го прилагаме. Това се иска от нас, като носители на новото учение. Ние не прилагаме, както досега се е прилагало. Ние прилагаме според методите на природата. Виждате, че между голямата и малката река съществува едно препятствие. Какво прави природата, за да махне препятствието? Тя прави малък наклон, и малката река се влива в голямата. Без наклон препятствието не може да се махне и вливането няма да стане. И в човешкия живот се явяват известни наслоявания, които препятстват на добродетелите в него да се усилват. – Какво ще направиш в

себе си, за да махнеш препятствието в пътя на известна добродетел? – Ще направиш един малък наклон, с който ще дадеш възможност на енергиите на Малката добродетел да се влеят в енергиите на голямата добродетел.

Още едно нещо искам от българите: да се откажат абсолютно от лъжата. – Как? – Като не се говори за нея. Не казвай на сина си да не лъже, но всякога му говори истината. Ако той обича да лъже, никога нищо не споменавай за лъжата. Ден, два, три, месеци, години наред му говори само за истината. Майката казва на сина си: Синко, не лъжи! Недей мрази! Това е старият метод на възпитание. Кажи на сина си: Синко, говори истината и обичай ближния си. Като говориш за истината и за любовта, той ще разбере как да живее. Ще кажете, че този метод е като забиването на гвоздея. Питам: Може ли гвоздеят сам да се забие? Чук е нужен. Ще чукнеш няколко пъти, докато го забиеш. Важно е да знаеш, кога и как да чукнеш. Когато удряш с чука на своята воля, невъзможните неща стават възможни. Така се развиват и прилагат добродетелите. Иначе, още много ще работите с отрицателните методи и нищо няма да постигнете.

Мнозина казват за нас: Тези хора проповядват новото учение, но и те приличат на нас. Аз говоря за хората на новото учение. Те са хора на новата култура, съградена на вечните добродетели. Новият човек – човекът на бъдещето, се отличава коренно от сегашния: главата му ще бъде красива, добре оформена; сърцето му ще бъде пълно с любов; умът му ще бъде носител на светлина, а волята му ще бъде силна. Срещнеш ли новия човек, ти ще го почувстваш като брат. Каквото обещае, той ще го изпълни. За да влезете в бъдещата култура, работете съзнателно върху себе си, да махнете малките препятствия на пътя си. Само така ще влезете във вечната хармония на живота. Иде новото време!

Как се познава идването на новото? – Всички хора ще се променят. Всеки ще каже: Едно време бях сляп, сега виждам. Едно време мразех, а сега обичам. Едно време правех зло, сега правя добро. Едно време живях в заблуждения, а сега умът ми е пълен със светлина. Едно време мислех само за себе си, а сега мисля и за своя ближен.

„Станете да отидем!" – Къде? – При любовта.

3. Беседа от Учителя, държана на
29 октомври, 1922 г., София.

----

* Йоана 14:31.

По-леко ще бъде наказанието

*„Казвам ви, че в онзи ден по-леко ще бъде наказанието на Содом и Гомор, нежели на този град.'**

Когато страхливият прочете този стих, косите му настръхват, и той казва: Страшно нещо е това! Много съм грешен. Когато смелият го прочете, казва: Празна работа е това. Който писал Евангелието, той го измислил. Какво наказание може да има? Отде ще дойде то?

Казвам: Този стих се отнася до същества с високо съзнание, до същества от висш свят. Той не се отнася до невежите. За да разбере този стих, човек трябва да има висока култура. Не мислете, че като наказват някого, той може да разбере живота и да стане културен. Природата не наказва, но е строга. Като изучавате законите й, виждате, каква неумолимост съществува в тях. Знаете, че на о-в Мартиника цял град от 40 – 50 хиляди души загинаха в една нощ. При земетресението в Лисабон също толкова хора загинаха в един ден. В миналото са потънали хиляди и милиони хора във водите на моретата и океаните. Тия цифри изглеждат баснословни, по историята на човечеството записва всичко. Ако питате учените, от колко години съществува светът, ще кажат – от осем хиляди години. Питам: Какви са тези осем хиляди години – години на децата, на възрастните, или на умните хора? Мярката на децата е една, а тази, с която държавата мери нещата, е друга. Децата мерят със сламчици, а възрастните – с мерки, установени от държавата. Значи, тези осем хиляди години са години на Бога. Неговата мярка е друга. Метрите и километрите на децата се различават от общоприетите мерки на държавата. Децата си правят къщички от пясък. Вие наблюдавате, как ги правят и казвате, че са хубави, но разликата между детските къщички и къщите на възрастните е грамадна. След всичко това, тези деца се опитват да тълкуват Писанието. Те казват: Къщи са това! – Да, къщички, направени от вода и пясък. Писанието не говори за тези къщи, но за такива, направени от здрав и хигиеничен материал, който вековете не могат да разрушат.

Сега, аз задавам следния въпрос на съвременните хора: Защо живее човек? На този въпрос може да се отговори двояко: Човек живее, за да яде

и пие. Или, човек яде и пие, за да живее. – Колкото е верен единият отговор, толкова е верен и другият. Има и трети отговор. Някои казват, че човек не живее, за да яде и пие. – Как ще живее, ако не яде? От гледището на науката, този въпрос е строго определен, както е точно определено, кои числа са рационални и кои – ирационални. Според сегашната математика, има числа съизмерими, т. е. делими без остатък; има числа несъизмерими, т. е. делими, но с остатък. Обаче, в абсолютната математика числата са съизмерими. В обикновената математика се говори за числа в n-та степен, например, а". Тази степен, макар че подразбира общо число, не показва, че всякога е неопределено. То може да бъде равно на 1, 2, 3, 4 и т. н. В абсолютната математика, обаче, самата степен може да се повдигне в степен. Напр. $а^{n1}$, $а^{n2}$, $а^{n3}$, $а^{n4}$, $а^{n72}$ и т. н. Как ще определите тези степени? Ако допуснем, че числото „а" или буквата „а" означава човека, т. е. човешкия ум, то степента „n" показва възможностите, при които човек може да се развива. Значи, даден човек може да се развива при възможности в първа степен. Това значи, да се движиш по права линия, без да изкривиш пътя си. Правата линия означава правия живот. Като живееш право, ще насочиш идеите си в права линия. Това подразбира да имаш отношение само към едно лице и само с него да се занимаваш. Например, искаш да вземеш от някой банкер пари на заем. Каквото и да правиш, мисълта ти ще бъде заета само с едно, как да вземеш парите. Щом вземеш парите, ти не мислиш за банкера – нямаш вече отношение към него. Като вземеш парите, започваш да мислиш за онези хора, на които дължиш. Щом платиш дълговете си, гледаш, колко пари ти остават. С тях купуваш една крина жито и го посяваш на нивата си. Най-после, ще мислиш за посяването на житото, като процес. Ще кажеш, че не знаеш. – Лъжеш се, щом можеш да ореш, сееш и жънеш, ти знаеш значението на посяването, като психически процес.

Като ученици, вие трябва да изучавате процесите в природата и да ги пренасяте в психическия си живот. Същото се отнася и до науките. Казвате, че сегашната геометрия говори за три измерения. Кои хора могат да се уподобят на първото измерение? Които се любят. Такъв човек, като се концентрира в една точка, нищо друго не вижда. Той мисли само за своята възлюбена. И момата, като се влюби, освен възлюбения си, никого не вижда. Тя забравя и майка си, и баща си, само за него мисли. За влюбените целия свят изчезва. Ако това не е вярно, можете да го опровергаете. И природата е съгласна с мен. Тя подържа същата мисъл с формулите an1,

an2. Това е философия, която трябва да изучавате. И сегашните философи не я знаят. Като се срещнат, влюбените образуват права линия. Силите им се съединяват. Щом се съединят два елемента, казваме, че се извършила известна реакция. Тя произвежда в тях вътрешно напрежение, и те се сближават. Правата линия е строго определена с две малки нули: о – о. Нулата е нищо, но същевременно, тя е граница на безграничния реален свят. И зад нулата има някакъв свят, но отношенията на този свят са отношения към нищото. Според нас, нищото показва нещо. Че нищото е нещо, виждаме по това: поставено пред или след единицата, или друго някое число, то увеличава или намалява неговата стойност. Пред единицата, нищото намалява стойността й десет пъти; след единицата, то я увеличава десет пъти. Значи, нищото е нищо, когато не се проявява, т. е. когато не е нито пред единицата, нито след нея. Постави ли се пред или след единицата, то е мощна сила.

Често религиозните и духовните хора се запитват: Кое е същественото в Христовото учение? – Любовта. Той е казал: Любете се един друг. – Как да се любим? По права линия ли? Ако се любите по права линия, както младите, ще се натъкнете на големи мъчнотии. Във вас ще стане голяма реакция, голямо напрежение. – Какво да правим тогава? – Ще се качите по перпендикуляра. Само така ще се освободите от закона. Вие сте извършили престъпление, за което ще отговаряте. – Има ли престъпление в любовта? – Има два вида престъпления: в злото и в доброто. В първия случай, някой извърши кражба, за която веднага го хващат. Писано е в законите, какво наказание се налага. Това знаят всички адвокати и съдии. Веднага ще изпратят сватове със зурли и бъклици да го калесват. – При кого ще го водят? – При съдията, той се интересува за него. Преди да извърши престъплението, никой не се интересувал от него, никой не го познавал. Щом извърши престъплението, всички започват да говорят за него. Пръв съдията го посреща с внимание, разпитва го и, като се докаже, че е виновен, издава резолюция, според която го осъждат на две години затвор. Съдията му казва: Понеже си гладувал, ще отидеш в затвора, дето ще те хранят и обличат, но няма да бъдеш свободен.

Казвам: Зад този свят, зад нищото, има друг свят, на който законите са точно обратни. Тук съдят за престъпления, а там – за добри дела. Като направиш едно добро или като любиш, веднага съдията те пита: Как се осмели да направиш това престъпление? Ще ти наложим голямо наказание. Съдията извиква един стражар и му казва: Освободете този човек от

затвора и му дайте всички добри условия за живот: нива, лозе, къща, пари. След това намерете му добра, умна мома и го ожените. Значи, в духовния свят човек е в затвора, докато не върши добро, докато не люби. Щом започне да люби и да върши добро, веднага го освобождават. Съдията казва: Ние искаме тъкмо такъв престъпник, да работи за интереса на нашата държава. Обаче, ако направиш някакво престъпление, никой не се интересува за теб. В духовния свят няма закон за престъпления. – Защо? – Защото там няма условия за престъпления. Затова, именно, някои хора, като се отегчат от земния живот, искат да отидат на небето, там да живеят. Така правят някои българи. Като не им вървят работите в България, отидат в Америка, там да подобрят живота си. Едно трябва да знаете: И на онзи свят да отидете, и в Америка да отидете, всеки ще отиде със своите качества и навици и от тях зависи, ще успее ли той, или не. Крадецът ще се опита и на онзи свят да краде, но няма да успее. Ако не носи нещо в джобовете си, гладен ще ходи. И в онзи свят има гостилници, но всеки сам трябва да си плаща. Като погладува няколко деня, крадецът вижда една торба със злато, дойде до нея и я задига със себе си. Носи торбата известно време и, като се умори, сложи я на земята да си почине. Докато се обърне да я вземе, вижда, че торбата се вдигнала във въздуха и отива там, отдето е взета. Като види това, той казва: Друг път няма да бъда толкова глупав, няма да оставям торбата на земята, все със себе си ще я нося. Намира на друго място втора торба със злато. За да бъде по-сигурен, той туря парите в джобовете си и държи торбата с останалото злато в ръката си. Като се умори, сяда да си почине и гледа да не изгуби торбата. И този път торбата се вдига във въздуха. Той си казва: Поне джобовете ми са пълни. Бръква в тях и остава изненадан – джобовете празни. Така крадецът нищо не може да задържи в себе си. Жителите от онзи свят го гледат, смеят се, но не го съдят. Те му казват: Щом си гладен, кажи си, ние ще те нахраним. Като кажеш, че идеш от земята, ние знаем, от какво имаш нужда и ще те задоволим.

Сега вие ще кажете, че това са измислици. – Не, ще ви докажа, че това става и на земята. Де отива богатството, придобито с неправда? Най-много след четири поколения това богатство ще се върне там, отдето е дошло. Това е закон. Разликата в този закон на земята и в духовния свят се състои само в бързината на действието: на земята законът работи бавно, а в духовния свят – моментално. Докато държиш здраво торбата в ръката си, твоя е; щом я пуснеш от ръката си, тя отива там, отдето е дошла. Днес

млади и стари искат да се осигурят. Може да се осигурите, но само в този свят, дето има наказание за доброто. Човешкият свят ще се оправи само тогава, когато се създадат закони за доброто. Сега всички се радват, когато властта преследва злото и наказва престъпниците. Не е така. Добрите хора трябва да се наказват. Де са добрите хора? Де има закони за тях? В нашия свят нито един добър човек не е наказан. Може ли тогава да се оправи светът? Питате: Защо трябва да се наказва добрият човек? Такава е философията на природата, която трябва да се преведе на ваш език, да ви стане ясна, разбрана. Отиваш на нивата си и виждаш, че цяла обрасла с тръни. Недоволен от това, ти взимаш мотиката и ги изравяш, засипваш ги отгоре с пръст. Недоволни от положението си, тръните започват да се оплакват на слънцето, което им казва: Мълчете, аз пак ще ви дам условия да растете и да дадете повече плод, отколкото по-рано. Те израстват, а ти се чудиш, какво е станало с тях, че се размножили. Питам: Ако и добрият човек се накаже по същия начин, т. е. ако се посади в почвата и даде повече плод, няма ли да се радвате? Следователно, страданията, през които минава добрият човек, не са нищо друго, освен наказание за доброто, което е правил. Това е закон за превръщане на една математическа величина в друга.

Като срещате един човек, първо вие го разглеждате от главата до петите и започвате да се произнасяте за главата, за ръцете и краката, за тялото му. После, спирате погледа си върху лицето му, върху неговите очи, уши, нос, уста. Право е да го разглеждате така, защото от тези органи съдите за неговия стомах, за дробовете и сърцето му. Това показва, че между външните и вътрешните органи на човека има известно съотношение. Достатъчно е да ви наблюдавам един месец, какво ядете и как се храните, какви приходи и разходи имате, за да предскажа, какво ще ви се случи. Като видя главата, гърдите и стомаха на даден човек, мога да кажа, че след четири години той ще обеднее, ще има големи дългове, жена му и децата му ще бъдат недоволни от него, няма да го зачитат. – Отде знаеш това? – Така е писано. Онези, които не разбират тези неща, казват: Тежка съдба има този човек. Бог го е създал така. – Не е вярно. Ти сам си написал своята съдба. Смешно е да се изисква от мравката това, което се иска от човека. Може ли главата на мравката да бъде като човешката? Може ли обикновеният човек да притежава главата на светията? Ти не можеш да успееш със своята малка глава, та искаш да имаш главата на светията! – Искам да имам здраво и силно тяло. – Реши най-напред

малките задачи със своето тяло, че после ще мислиш за голямо тяло. Някой едва може да сметне, колко прави 5 X 5, а иска да решава мъчни задачи, с големи числа. Научи се първо да смяташ до пет. Колко е 5X5? – 25. – Кой е коренът на 25? – Пет. – Какво число е 5? – Ирационално. – На колко се дели пет? – Само на пет и на единица. Числото 5 е корен на 25, но и от петорката може да се извади корен, само че в друг свят – в света на чувствата. Чрез тях ти ще възприемаш идеите. Може да бъдеш благороден, да се възхищаваш от комунистически идеи, но, преди всичко, трябва да имаш чувства, да разбираш народа си. И голям патриот да си, пак трябва да разбираш своя народ. Ако мислиш, че народът трябва да съществува само за теб, той няма да бъде доволен от твоите идеи. Ако се числиш към една партия с желание само да ядеш и пиеш и да се ползваш от нейните облаги, тя не може да бъде доволна от теб. От какво страдат партиите? Идеи имат, програма на дейност имат, но приложение нямат. Те са активни, искат да прилагат идеите си, но методи за това нямат.

И Питагор, на времето си, е мислил върху различни идеи, докато най-после съставил теоремата: Пространството, затворено в квадрата, построен на хипотенузата, е равно на пространството, затворено от двата квадрата, построени на катетите. Какво искал да каже Питагор с тази теорема? Важно е, че от нея Евклид съставил още 47 теореми, с които и до днес още учените работят. Питагоровата теорема е една от главните теореми за решаване на триъгълниците. Тук се говори за пространства, затворени в квадратите. Питам: Съществува ли пространство в триизмерния свят? – Не съществува. В първото, второто и третото измерение не съществува време и пространство. Обаче, в четвъртото измерение, в областта на четирите координати, съществува време и пространство. Когато се прояви съзнанието на човека, тогава се говори за време и пространство. Следователно, в този момент човек започва да расте във време и пространство. Този момент определя човешкия свят, затова хората си служат с кръста, като символ на време и пространство. Човек страда във време и пространство. Сухото дърво страда ли? Питате: Защо страдам? – Защото си влязъл в четвъртото измерение. Който влезе в четвъртото измерение, непременно ще го почувства. – Как? – Чрез кръста, т. е. чрез страданието. – Не искам да страдам. – Тогава ще се върнеш в третото измерение. И в другите измерения има време и пространство, но, понеже съзнанието на живите същества не е проявено, те не го възприемат. Техният свят е ограничен – хикс. Тук хиксът е равен на нула. В

отношението 0:х, показателят е пак нула. Това показва, че тези две същества не са се подвижили. – В какво се изявява техният живот? – Само в целувки и прегръдки. Но това не храни. Целуват се, прегръщат се, докато огладнеят. Това е движение по права линия, в първото измерение. Те казват: Намерихме щастието в живота. Като огладнеят, щастието им се нарушава. Мъжът казва: Нещо ме мъчи в стомаха. И жената казва същото. Те започват да се движат по перпендикуляра. Сега, вместо да се гледат един друг, като по-рано, гледат настрана. Те гледат вече към трапезата, на която са сложени няколко хляба и ядене. И двамата започват да се движат, докато образуват квадрат – сядат на трапезата. Отварят и затварят устата си и казват: Има и друг свят. – Кой е този свят? – Светът на яденето – квадратният свят. Като ви питат, какво нещо е крадратът, ще кажете, че той е свят на ядене, т. е. трапезата за ядене. Правата линия е път към възлюбения. Перпендикулярът е движение към благословената трапеза. Като се нахраниш, ще кажеш: Слава Богу, имало и друго измерение, други блага в живота. Досега аз само целувах и прегръщах своята възлюбена, но тя не ми даде това, което хлябът ми даде. Като се нахраня, пак мога да целувам.

Като говоря така, не мислете, че се подигравам. Аз изнасям нещата, както са в реалния свят, точно математически, без никакво преувеличаване. Аз изнасям нещата в живота в естествения им вид. Питаш някого: Как да те целуна? – По права линия. – После? – Ще се движиш по перпендикуляра. Така ще научиш първото и второто измерение. Закон е: Който живее само в първото измерение, ще се движи по права линия, ще прегръща и целува. Щом дойде гладът, и двамата престават да се прегръщат и целуват, ръцете им не държат вече, устата им не се отваря от глад. Виновни ли са, че не могат да се движат и не могат да си отварят устата? – Не са виновни. Те се намират в обратната посока на истината – без целувки и прегръдки. Като погладуват малко, те започват да правят усилия, да се подвижат към перпендикуляра, дето има сложена трапеза – свещената маса, квадратът на живота. На тази маса ще видите много хора, които са минали през същата опитност. Те казват: Тази трапеза ни застави да се откажем от целувките и прегръдките. Тук човек намира друга възлюбена, по-силна от първата. Тя го заставя да седне на трапезата. Чрез глада природата казва: Има любов по-силна от вашата, т. е. от любовта на прегръдките и целувките.

Помнете: Най-малката любов в света е любовта на правата линия. Аз я наричам индивидуална любов; тя се проявява в несъзнателния живот.

После иде любовта на квадрата – малко по-голяма от първата. Но и тук любовта не спира. След като си целувал и прегръщал, след като си ял и пил, казваш: Не искам вече нито едното, нито другото. Ръцете ми отслабнаха, не мога да си отварям устата. Стомахът ми се разстрои от ядене. Какво да правя сега? – Ще постиш три деня, нищо няма да ядеш. – После? – Ще започнеш да изучаваш Евклидовата геометрия. Ще гледаш към небето. – Какво ще гледам там? – Движението на слънцето. Ще наблюдаваш небето и ще размишляваш: Кой е направил слънцето, как го е направил? Разумно ли е всичко, което виждаш? Може ли да се приложи? Чрез тези размишления дохождаш до третото измерение, но и него не си разбрал.

Съвременните хора, които минават за културни, имат широчина и височина на мисълта си, но дълбочина нямат. Който има дълбочина, като го слушат, казват: Този човек говори много дълбоки, философски работи, не го разбираме. Нека говори по-разбрано, по-открито. – Открито се говори само в пътя на квадрата. Като се подвижи квадратът, образува се тялото – кубът, място на дълбочината. Който се движи по четирите точки на квадрата, непременно ще измени формата си и ще образува куб. Ако се движиш само в първото измерение, ти се натъкваш на мъчнотии. Ти схващаш света като отделни точки, като отделни прави линии. Гледаш на мъжа и жената като на отделни величини, без никаква връзка между тях. В първото измерение човек не вижда даже и правата линия. Щом влезе във второто измерение, в плоскостта, т. е. в квадрата, той вижда вече правата линия. Значи, квадратът се състои от прави линии; те съставят елементи на второто измерение.

Днес хората говорят само за право. В която къща влезеш, всички говорят за право. Казват: Това не е право, онова не е право; или това е право, онова е право. Значи, нашият свят е създаден само от прави линии. – Забрави ли, че, освен прави линии, има и точки? – Не виждаме точки, само правите линии изпъкват. Те са същественото в света. – Правата линия нали е съставена от точки? Значи, точката, в своята дейност, образува правата линия. Правата линия пък, в своята дейност, образува плоскостта. Малцина имат представа за плоскостта, защото е невидима. Когато правата линия се проектира в пространството, крайните й точки ще се срещнат някъде в безкрайността. Да допуснем, че тези точки са живи същества. Ако се движат в една посока, те могат да се срещнат някъде в безкрайността. Ако се движат в обратна посока, с гърбовете си, те могат да се срещнат само

ако постоянно се сърдят. И те не могат да си обяснят, как е станало това. Понеже орбитата, по която се движат, е кръг, те непременно ще се срещнат. Кръгът е определен. Те ще се гледат, без да се познаят. И двамата ще питат: Кой си ти? Ще кажете, че това е противоречие. – Да, в света на едното измерение има противоречия. Не е лесно да разбереш света на първото измерение. Като влезеш във второто измерение, тогава ще разбереш първото. – Защо? – Защото то става основа на второто измерение. Двете същества, които при движението си образуват плоскост, не могат да се приближат. – Защо? – Защото всяко придвижване, т. е. изместване на правата, създава ново измерение – третото. Какво ще стане, ако някой измести двете линии, т. е. двата непримирими врага? Казваш: Аз да отида да му се поклоня? Никога! Тази непримиримост показва, че си във второто измерение. И мъжът, като се разсърди на жена си, казва: Аз да й се подчиня! Никога няма да направя това, да унижа своето достойнство. – Ще се примириш. Щеш, не щеш, ще се огънеш, т. е. плоскостта се огъва, а не ти. Единият е богат, другият – беден – ще се примирят. Бедният, като погладува няколко дни, започва да се огъва: тук поиска нещо, там поиска нещо. Като дойде до богатия, казва: Лош човек е този, враг ми е, но ще отида при него. Като си подадат ръка, работата се нарежда. Примиряването е закон на второто измерение.

Мнозина питат: Какъв е смисълът на примиряването? – Враговете да станат приятели. Условията, нуждите, в които хората изпадат, имат сила да примирят и най-големите врагове. Казвам на двама души, които враждуват: Вие трябва да се примирите! – Как? – Две семейства са непримирими. Те носят враждата от две поколения. В третото поколение ще се примирят. В едното семейство се ражда момиче, а в другото – момче. Като пораснат, те се влюбват. Майката на момата казва: Ако се ожениш за този момък, ще те изпъдя вън от нашия дом. И на момъка казват същото. Но младите не мислят така. Те казват: Ние ще напуснем домовете си, но пак ще се съберем. Научихме вече второто измерение. След две години родителите ги прощават. Докато бяха в първото и второто измерение, не се примиряваха. Щом напуснаха второто измерение и влязоха в третото, в куба, те казаха: Елате сега, деца, да ви благословим. Младите дойдат, коленичат пред родителите си и получават тяхното благословение. С примиряването изчезват всички илюзии, всички заблуждения в човека. Някой бил честолюбив, не могъл да се примири. – И той ще се примири. Това е само въпрос на времето. Ако не се примириш, ще стане това, за

което Христос казва: „По-леко ще бъде наказанието на Содом и Гомор, нежели на онзи град."

Христос казва, че по-леко ще бъде наказанието на Содом и Гомор, отколкото на онзи град. – На кой град? – Който не е разбрал и не е приложил Христовото учение. – Какво ще бъде наказанието му? – Мъчения и страдания. Жителите на този град ще говорят, ще мислят, но нищо няма да постигнат. Ще критикуват този-онзи, ще говорят по адрес на това и на онова общество, докато най-после кажат: Говорихме, критикувахме, мислихме, работихме, но нищо не постигнахме. Навсякъде само терзания и мъчения. Питам: Какво делят хората? Какво ги спъва?

Сега, понеже атмосферата е малко натегната, въздухът е нечист, ще направя една диверсия в мисълта. Знаете, че въглената киселина е неприятел, както за слушателите, така и за говорителя. Отворете прозорците, не се страхувайте от простуда. Ако някой се простуди, ще му платя разноските за лекар. За да се смени състоянието ви, ще приведа един случай из живота на хората. Някога живял един богат, прочут граф. Случило се, че изпаднал, останал без пет пари, но понеже бил честолюбив, не се решавал да поиска помощ от никого. Той гладувал няколко деня, но графското достойнство не му позволявало да иска помощ. Най-после му дошло на ума за един негов приятел музикант. Отишъл при него и му казал: Слушай, приятелю, ти знаеш, че съм от високо произхождение. Но тъй дойде работата, че днес съм изпаднал. Можеш ли да ми услужиш с 10,000 лева? Музикантът си потъркал ръцете, замислил се и му отговорил: На драго сърце, ела с мене. Двамата излезли на площада. Музикантът казал: Аз ще свиря тук, а ти ще събираш парите. – Как, аз да събирам пари? Толкова да се унижа? – Не се смущавай, аз съм знаменит музикант. Всички мен ще гледат, а на теб никой не ще обърне внимание. Значи, музикантът има смелостта да излезе на площада да свири за обеднелия граф, а той не е готов да събира пари за себе си.

Много от сегашните християни, както и от моите слушатели, се срамуват да събират пари. Аз съм готов да свиря на площада за тях, а те се стесняват да събират пари за себе си. Те казват: Как, на площада да събираме пари? – За вас е това. Често аз ви давам най-хубавите идеи, а вие се стеснявате от тях. Аз ви давам право да разполагате с тях. Идете да проповядвате. Продавайте тези идеи, и каквото спечелите, ваше е. Чудни са хората! След това някои болни идат при мене, искат да им помогна. Аз им давам сигурни лекарства, но те не ги приемат. Идат и бедни, искат да

поправят положението си. Казвам на бедния: Иди при един богат, който страда от стомах и му кажи: Ако ми дадеш 10,000 лева, ще ти препоръчам едно сигурно лекарство. Богатият, като даде исканата сума и употреби лекарството, ще каже: Наистина, дадох 10,000 лева, но стомахът ми е добре, здрав съм вече. И моите слушатели, като графа, пари не взимат. Те казват: Правило е у нас, да не взимаме пари. Така е, от богатите не взимат пари, но заеми правят. Мнозина взимат пари под лихва от различни банкери. Казвам: Не взимайте пари на заем. Ако имате нужда от пари, идете при един богаташ, който боледува от години, и му кажете: Аз имам изкуството да лекувам. Ако ми дадеш 10,000 лева, ще те излекувам. Обаче, на версия не давам. Ще извадиш парите и ще ги преброиш пред мен. Аз ще подпиша, че ще те излекувам. Като приготвиш лекарството, както аз го приготвям, веднага ще го дадеш на болния. Като оздравее, той ще ти благодари и ще бъде доволен, че те е срещнал. Изнудване ли е това? Не, богатият има нужда от такъв лекар и, за да оздравее, готов е да даде всичко. Бог е хванал богатия за стомаха и го учи на закона на жертвата. Той му казва: Ще дойде при тебе един беден, който владее изкуството да лекува. Ще му дадеш 10,000 лева и ще благодариш, че те е излекувал.

И тъй, според вас, ще служите без пари. Не нищо не става без пари, т. е. даром. Ще цитирате стиха: „Даром давайте." Кое се дава даром? Любов за любов, добро за добро, знание за знание. Такъв е законът. За любовта се плаща с любов, за омразата – с омраза. Ще кажете, че на омразата трябва да се отговори с любов. – Не е така. Ако чистиш нечисти мебели, чиста кърпа ли ще вземеш? Не, ще си послужиш с пачавра. Нечистият трябва да се изчисти съвършено и тогава ще се облече с чиста риза. Казвате: Брат е този човек, трябва да се обича. Кого наричаме брат? – Само онзи, който е съвършено чист. Аз не признавам нечисти братя. Братство не може да съществува между грешни хора. Братство съществува само между любещи души, само между хора с просветени умове и с топли сърца. Казват: Брат ми е този човек. В този смисъл, и волът ти е брат. – Защо? – Защото страда на нивата. Някога се разговарям с вола. Той ме поглежда, като че иска да каже: Страдам, наистина, но си уча урока на нивата. Благодаря за този урок. Господарят мисля, че волът нищо не разбира. Много разбира той. Не мислете, че само вие имате способността да разбирате. Вашият морал ви е довел до неразбиране на нещата. Вие имате неясна представа за правите и кривите постъпки. Някой се чуди, защо страда и казва: Чудно нещо, никого не съм убил, никого не съм излъгал, а страдам! – С този морал и до прага

на разумния свят не можеш да пристъпиш.

С пример ще изнеса една отличителна черта на любовта. Двама души от рождение още били затворени в един замък. Нищо не знаели за външния свят. Само книги чели и така се просвещавали. Единият постигнал голямо просветление. Един ден му се казало, че трябва да пробие стената на замъка и да излезе вън. Той пробил стената, и пред очите му се открил чуден свят. Ако той, след като пробил стената, казъл на другаря си, той да излезе пръв, в неговата душа има любов. Следователно, едно от качествата на любовта е, че тя дава абсолютна свобода и предимство на другите. Тя казва: Излез ти преди мен. Ако ти излезеш пръв, нямаш любов в себе си. Това изисква учението,. което проповядвам. Като пробиете стената на замъка, в който сте затворени, кажете на затворниците, които са с вас: Братя, вие излезте първи, и аз след вас. Питам: Вие имате ли това качество? – Ами ти имаш ли го? – Имам го. Опитайте ме и ще се уверите. Вие ще ме опитате, но и аз ще ви опитам. Аз не си служа с празни думи и със залъгалки. Говоря чистата истина. – Ама аз любя. – Добре, ще подложим твоята любов на опит. Ще разберем, как любиш. Ако се обиждаш от най-малките неща, нямаш любов в себе си. Ако се сърдиш на Господ, че не е направил света, както ти мислиш, нямаш никаква любов. Ами че всичко, каквото имаш – животът, мисълта ти, не са ли скрит подарък от Господ? Има ли същество, по-велико от Господ? Когато хората вършат престъпления, Бог се скрива някъде, седи тих и спокоен, наблюдава всичко и казва: Има благословение за всички. Не правете престъпления! За всички съм оставил поне едно благо.

Какво правите вие? – Отивате при Господ да се оплаквате, кой с какво ви обидил. Не, като отидете при Господа, във Великата школа на Бялото Братство, абсолютно се забранява да се оплаквате от когото и да е. Някой казва: Този не е ли от вашите братя? – Не е никакъв брат. – Не е ли ваш ученик? – Никакъв ученик не е. – Ами той ме излъгал! – Той е от външните, не е научил закона. В школата, в която ние живеем, не се позволява никаква лъжа. – Какво лице има човек, който не лъже? – Светло лице, прозорливи очи. Той е смел и решителен и всякога млад. Сега, съвременните хора остаряват и умират. Човек, който изгубил Бога в себе си, остарява и умира. И ако ме питате, защо остарявате и умирате, ще ви кажа, че се дължи на вашите престъпления спрямо любовта; че вие сте нарушили любовта на разумния, съзнателния живот. Ще кажете: Много пъти Учителят ни е говорил това. Аз бих ви попитал: Чухте ли ме вие? – Не

сте ме чули. Приложихте ли го? – Не сте го приложили. Тогава защо искате да ме лъжете? Онзи, обаче, който каже, че е чул, каквото съм говорил, считам го, че може да приложи и даже е приложил. Не прилагате ли, това е квадратна лъжа, лъжа на правата линия, лъжа на квадрата. Вие мислите само за целувки и прегръдки. Животът не е в тях; не е и в яденето. Зад този живот има един велик, светъл живот, който вие не подозирате; има нещо велико и славно, за което даже на ум не ви е дохождало.

Казвате: Като умрем, всичко ще се свърши. – Да, ще се свърши животът на правата линия, на първото измерение и ще дойдеш в живота на куба, в живота на страданията, за да ги обикнете. Когато. Господ ви изпрати едно страдание, да се радвате, че сте удостоени с тази чест. Що е страданието? – То е една от кай-великите науки. Не е ли най-доброто, най-приятното, да съзнаете вашите престъпления? Но не е само това. Ти си наскърбил твоя брат, жена му, децата му си огорчил. Като ги видиш, да въздъхнеш и да кажеш: Съжалявам, че със своя егоизъм аз съм огорчил своя брат. Каква по-благородна постъпка от тази – да съзнаеш, че си съгрешил спрямо брата си и да поправиш погрешната си. Такъв човек наричам аз брат, мъж, приятел, сестра. А сега се молят: Господи, ние сме грешни хора,. – Че кой не е грешен на този свят? Настъпиш една мравка, убиеш я, и туй ще мине за грях. Не, приятелю, няма да ти мине. – Защо? – Квадратът ще дойде. Като се срещнете четирима души, ще настане такава криза, че ще тръгнете в друга посока. – Каква е тази посока? – Какво направиха, за да накарат Христос да спаси човечеството? – Заковаха Му два гвоздея на ръцете; заковаха Му два гвоздея на краката. И Той каза: Господи, в името на Твоята любов, аз съзнах, че има нещо по-велико, че без да се движа, аз мога да спася света. Досега аз учих хората на братство и равенство, но не можах да ги спася. Защо си ме оставил, Господи? – Не съм те оставил, но те заковах, за да ти покажа, че има друго движение в Любовта, че в Любовта има сили. И какво казал Христос? – Господи, в Твоите ръце предавам духа си. Ти, Който си Любов, да бъде Твоята воля, в Теб се влизам. И в бъдеще, да знаят всички хора, че трябва да се приложи Твоята воля и то не само от църквата, но от всички същества на земята. И в тази любов, като дойде слугата при господаря Си, той да го целуне и заедно с него да отиде да работи. Да му казва братко, а не да се отнася като господар към работник. И като работник, и като господар да се радваш, че светът е тъй построен.

„Горко, казва Христос, на този град." – Тия градове не сте ли вие? Та

какво ли няма във вашите градове? Какви ли не палати, какви ли не богатства! Всичко у вас е пълно. Сега си казвате: Да имам една каса, пълна с пари, например, десет милиона. А после добавяте: И една мраморна къща с богати входове, прозорците към изток, с фонтани, водопроводи, с хубава градина. Да имам автомобил, че като се оженя, децата ми да бъдат разкошно облечени, че като излезем на слънце, да кажа: Благодаря ти, Господи, за тази хубава къща, за всичко, що си ми дал. А после, като си поразтъркаш очите, казваш : Нищо няма, сън е това. Въздушните мехури се пукват; духна Господ, всичко изчезна. Сериозен е, казваш, животът; големи страдания има, ще се мре. – Да, докато не умреш, няма да оживееш. Чудно нещо, няма по-приятно от смъртта. Да минеш от едно състояние в друго; да минеш от физическия в духовния свят; да научиш законите и на двата свята. И онзи свят е като този, и в него има материя, но по-ефирна, по-пластична. Значи, и в другия свят човек продължава да развива съзнанието си, той не умира. Целият свят, цялата слънчева система, целият космос, всичко се движи в една нова посока. Човек не умира, но дохожда в такива условия, дето съзнанието му се пробужда. Този закон е неумолим. Земята влиза в нови, Божествени условия. Целият свят се пробужда. Който иска да остане в старите условия, може да си остане. Казано е в Писанието: „Грешните ще изчезнат, а праведните ще се умножат и благословят." Ще кажете, че този закон е жесток.

Ще изясня мисълта си. Представете си, че цялата земя е покрита с лед. За да се махне ледът, трябва да се разбива с чукове, с търнокоп. Иначе не може да се живее. Ледът трябва да се махне, но с чукове нищо не се постига. Като изгрее слънцето, ледът ще се стопи. Колкото повече се усилва слънцето, толкова по-лесно се топи ледът. Ледовете, това са грешните хора. Какво ще стане с тях? – Ще изчезнат. Жестоко ли е това? – Какво ще стане после? – Наводнение. То представя добрите хора. – А след наводнението? – Ще излезе буйна растителност. Земята ще се покрие с дървета и цветя. Не е ли по-добре да изчезнат грешните от лицето на земята? Те ще изчезнат от повърхността на земята и ще влезат във вътрешността ѝ – там да работят. Тяхната енергия ще влезе в земята. Това значи, грешните ще носят праведните на гърба си. На всеки грешен по един праведен. Казвате: Ужасно учение! Да носиш човек на гърба си! – Дивачката не носи ли облагородената присадка на гърба си? Кой ви дава право да присаждате? Според мен, това е в реда на нещата. Щом искаш да опитомиш дивата череша, ще я опитомиш; нека дава хубави плодове. На

същото основание, питам: Защо да не присадиш един грешен човек? Щял да плаче. Не е в това въпросът. Икономията на природата изисква да се прави това, което е нужно за общото развитие на всички същества. Следователно, страданията са допуснати, когато служат за общото добро.

Казвате: Значи, нашите страдания ще минат през Божествения нож? – Да, ще минат. Този нож ще реже. Малките клончета ще се режат и ще се превързват към голямото дърво. Това ще им причини болка, но един ден те ще израснат. Голямото дърво ще ги обикне, като новородени деца, и ще каже: Обичам ви! Сега и аз ви проповядвам едно опитно учение. Ще ви дам разумни методи, каквито никой досега не ви е давал. Това са методи, с които живата природа работи. С тях работят възвишените, разумни същества. Дали съществуват те, или не, това е друг въпрос. Дали съществува Бог, или не, това е друг въпрос. Има нещо, което съществува за всички, което никой не може да отрече. Това е Любовта. Кога сте били щастливи? – Когато сте обичали. Тогава сте имали сила да работите. Щом изгубите любовта, отчайвате се. Когато майката изгуби детето си, отчайва се. Когато братът изгуби сестра си, той се отчайва. Когато изгубите приятеля си, пак се отчайвате. Това са факти. Кой ще ги отрече? Аз констатирам фактите, както са: нито преувеличавам, нито намалявам. Друг е въпросът, как ще обясните философски фактите. Важно е, че тези факти са извлечени от живота. Който не вярва в тях, нека дойде при мене, но искрено, чистосърдечно. Не е нужно да ви доказвам, съществува ли Бог, или не. Щом живеем, това е най-същественото доказателство. Ако ти не вярваш в своя живот, в своя ум, в своето сърце, в своята воля, в какво друго вярваш? Вярваш ли, че мислиш? Вярваш ли, че чувстваш? Вярваш ли, че действаш? – Вярвам. – Вярваш ли, че имаш душа? Вярваш ли в своята сила? – Вярвам. – Можеш ли да направиш нещо с тях? – Мога. – Добре тогава. Аз имам едно хубаво рало, един хубав кон и десет декара земя. Ще ти дам земята си на изполица. Ще делим по равно, приятелски. Ралото, конят, земята ще бъдат от мене, а от тебе само работата. – Не искаш ли много? – Не, половината за мене, и половината за тебе. Ако не си съгласен, ще се сменим. Ти ще останеш на моето място, а аз ще поема работата. Аз не се страхувам и срамувам от работа. Ще ора и ще копая, но имам важна работа, която не мога да отложа. Ако ти можеш да я свършиш, вземи моето място и свърши моята работа. Аз ще работя на нивата и пак ще деля наполовина с тебе. Ще работим в името Божие без лъжа. Такъв е законът. Честност се иска от всички. В школата не се позволява никаква лъжа. За

света, въпросът е поставен другояче. Там има закони, нека съдят според тях. В школата има закони само за доброто. Който греши и прави зло, ще се намери вън от школата. Там няма закон за злото. Който иска да живее в Божествения свят, той може да живее само в закона на доброто.

Христос казва: „Горко вам!" – Кои вам? – Горко на добрите, на онези, които не правят добро в Божествения свят. Такъв е законът. Казвате: Ето едно учение, което развращава хората. Продължавам: Горко на престъпниците, които не правят престъпления. Обяснявам тази мисъл: Горко на корените, които не слизат до земята, да оберат соковете й. Горко на клоните, които не отиват нагоре, да оберат слънчевата енергия. – Това не е ли кражба? – Да, но почтена и благородна. Понятието „кражба" има за вас друго значение. Аз не съм за кражбата, но като казвам: Горко на престъпниците, които не правят престъпления. Подразбирам: По-добре едно същество да мисли, отколкото да седи в бездействие. И неправилно да мисли, но да не е без работа. Горко на добрия, който не прави добро! За предпочитане е добрият да сгреши, но да не остава в будическо състояние. Какво означава „будическо състояние"? То е състояние на унес, на забрава. Това е криво тълкуване. Аз си послужих с вашето разбиране. Аз познавам това състояние. То е състояние на голяма активност. В това състояние изпада само онази душа, която обхваща всички същества – от най-малките до най-големите. Тя излива любовта си върху тях, за да ги издигне. Това означава „будическо състояние", а не както индусите го разбират. Ако искате да ви го докажа, и това мога. Достатъчно е да духна пред вас, за да паднете на земята. Като духна на себе си, и аз ще падна на земята. След това ще ви кажа: Идете сега в онзи свят да проверите нещата. И като се върнете, само истината ще говорите. Тогава във вашия живот, в душата ви ще се роди нова мисъл, нова дейност, нова работа и нова култура.

„Горко на вас, които не правите добро!" Сега, мои приятели, ще ми бъде приятно, ако хванете някой престъпник и го доведете при мен. През годината едва ще се намери един, който да дойде при мен. На стражарите казвам: Гледайте да хванете някой престъпник. Мъчно се намират престъпници в доброто. Като хванат такъв престъпник, веднага му четат резолюция и го турят в затвор. Питам младите, които ме слушат, разбират ли това? То означава: човек трябва да се движи не само по права линия, но и нагоре. С други думи казано: Всяка идея трябва да има не само дължина и ширина, но и дълбочина. Млад е само онзи, който се движи в три посоки: по дължина, ширина и дълбочина. Жабата само крякa, нищо друго не знае.

Казвате, че някой бил млад, защото имал черна коса. Само черната коса ли прави човека млад? Лесно може да побелее косата на младия. Достатъчно е да мине през големи страдания, за да побелее в 24 часа. И на сън косата побелява. Като се събудиш, казваш: Добре, че беше сън. Като, поставя човека в магнетичен сън, мога да го прекарам през големи мъчнотии, да побелее косата му. После пак го прекарвам през такъв сън, и той влиза в света на любовта и блаженството. Като се събуди, вижда, че косата му е черна, руса или кестенява, каквато е била по-рано. Така постъпва и природата. Не мислете, че тя нищо не вижда. Природата гледа с широко отворени очи и всичко вижда. Като не слушаш, тя мръдне тояжката си, и косата ти побелява. Като обещаеш, че ще изпълниш закона на любовта, тя казва: Добре, и аз ще приложа своя закон – ще ти върна младостта и силата. Казваш: Не чувам добре, малко съм оглушал. – Зная, защо си оглушал. – Нервен, неразположен съм малко. – Зная, защо си нервен. – Нетърпелив съм малко. – Само любовта е дълготърпелива. Търпението е качество на любовта. Когато любиш, търпиш. Значи, вън от любовта търпение не съществува. В основата на съзнателната любов лежи търпението. – Защо търпиш? – За любовта. Велика любов е тази, която понася всичко с търпение. Казваш: Братко, готов съм да понеса всичко, заради великата, безпределна любов. Само любовта дава сила и мощ на човека да издържа на всичко. Като работиш за любовта, не се страхувай от нищо.

Днес искам от вас повече престъпници, по-малко праведни. Много праведни хора се наплодиха в света. Светът е пълен с праведни. От такива, именно, страда той. Когото да срещнете, все ще мине за праведен. Никой не казва за себе си, че е грешник. Всеки казва: Аз съм благороден, праведен човек. – Аз се страхувам от праведните. Бих желал да срещна някой, който да каже за себе си, че е паднал, грешен човек. Грешници трябват на света, да дадат от своите сладки плодове.

„Горко на тебе, Хоразине!"

„Горко и на тебе, София! Горко ти, ако не раждаш престъпници в доброто!"

Бъдете верни на закона на доброто и на любовта! Бъдете верни на новото разбиране!

Сега ще прекратя беседата си, която започнах научно. Друг път ще я продължа, по-научно. Колкото по-нагоре отивам, толкова повече ще повишавам. Езикът ми ще стане неразбираем, защото ще употребявам

някои специални думи. Ако можете да приложите една стотна от моето учение, вие ще станете щастливи. Не искам повече от една стотна. Питате, защо си служа с думите „моето учение"? – То не е лично мое учение. Ти казваш за нещо, че е твое; и аз казвам, че нещо е твое. Значи, това, което ти казваш, и аз го казвам. Има ли нещо лошо в това? Ти казваш: Мое е това. – И аз казвам същото. Казваш: Видиш ли, този проповядва моето учение. Ама моето учение е съдържателно. – И аз подържам това, което и ти подържаш. Казваш: Повече престъпления! И аз казвам: Повече престъпления! Ти искаш повече пари, и аз искам повече пари. – Да направим повече къщи! – Къде? – Дето и да е. – Не, нагоре, защото долу няма място. Празни места има само нагоре. Правата линия е заета вече. Ако искаш да си направиш много къщи, ще отидеш в горния свят. Сега е време да си вземете, колкото може повече места.

Ще се отклоня малко, да кажа нещо за кръстенето на православните. Като се кръстят, те свиват трите си пръста. Какво означава това? Българинът свива трите си пръста и с тях хваща хапка хляб, потопява я в солта и я туря в устата. Казвам: Ако си намислил да правиш престъпление, първо отчупи една хапка хляб, хвани я с трите си пръста, потопи я в солта, изяж я и тогава направи престъплението. Следователно, ако правиш престъпление, направи го в името Божие. Сега хората правят благодеяния в името Божие, но светът още не се е оправил. Обърнете процеса! Направете поне едно престъпление в името Божие и вижте, какъв резултат ще има. Например, жената казва на мъжа си: Слушай, няма да помагаш на бедните, мисли за децата, за дома си. Всеки месец ще ми даваш отчет, какво си направил с парите. Ако сметката не излиза, да му мислиш! Аз казвам на мъжа: Слушай, приятелю, направи едно престъпление в името на Бога и Христа. Нека жена ти се сърди и вика, но освободи се от нейния закон. Бръкни в кесията си и дай на бедния, когото си срещнал на пътя си. Кажи си: Както и да ме съди жената, и аз съм свободен да направя нещо за Господ. Това значи, да направи мъжът едно престъпление по отношение на жена си. И жената може да направи едно престъпление по отношение на мъжа си. – Той ще ме бие. – Много пъти те е бил, нека те бие един път заради Христа, заради любовта.

Желая, отсега нататък страданията ви да бъдат съзнателни, да знаете, защо страдате и защо живеете. Човек страда и живее, за да придобие великите добродетели, да стане разумен, да нареди съзнателно живота си и да отхрани добри синове и дъщери, от лицата на които да излиза светлина.

Истински син е този, който се вглежда в нуждите и страданията на баща си и всякога е готов да му помага. Ако бащата заболее, той не оставя слуги да го гледат, но сам се грижи за него. Той нежно го целува и пита: Татко, как си днес? Но какво виждаме в днешния живот? Майката и бащата треперят над детето, наричат го ангелче, но когато остареят, синът и дъщерята ги наричат „дъртите", гледат да се освободят от тях. Синът казва: Дъртият заболял нещо. Пратих един лекар да го прегледа. Пазарих един слуга да му услужва. Светът не се нуждае от такива ангелчета. Това са ангели без крила. Ние се нуждаем от ангели с крила. Като родиш син, трябва да му израстнат крила, та като дойде при болния си баща, да каже: Татко, благодаря за всичко, което си направил за мен.

Синът пише на баща си от странство, дето отишъл да учи: Честит ден! – 200. След две седмици бащата праща 100 лева на сина си и отговаря: Благодаря – 100. Значи, синът поздравява бащата телеграфически и му иска 200 лева. Бащата отговаря: Пак ли искаш пари? Пращам ти сто лева. Защо синът не пожелае на баща си да живее 200 години, а му иска 200 лева? Казвам: По-добре да прекарате 100 години разумен живот, отколкото 200 години неразумен живот.

4. Беседа от Учителя, държана на
5 ноември, 1922 г. София.

* Лука 10:12.

Не знаете, що искате

*А Исус отговори и рече: „Не знаете, що искате.” *)*

„Ако говоря с ангелски и с човечески езици, а любов нямам, нищо не съм.”

„Не знаете, що искате.”

Всички хора разбират значението на глагола искам, но тури ли се пред него частицата „не”, глаголът приема отрицателно значение. Казваш: Не искам, не зная, не разбирам. Някои хора се хвалят с невежеството си. Те са агностици, т. е. хора, които отричат знанието. Те казват, че човек не може да знае всичко. Коренът на думата гностик се крие в един стар език „гноси”. Българинът казва „носи”. Значи, двете думи имат един и същ корен.

Сега, това е въпрос на филологията, която още не съм засегнал. Някога ще ви обясня, какво нещо е филологията от окултно гледище. Казваш: Искам. Този глагол има отношение към известно желание, което показна, че ти липсва нещо. Казваш: Не зная. Значи, не знаеш, какво искаш. Човек трябва да иска същественото. Много неща можеш да искаш, но разумният иска същественото. За гладния същественото е хлябът. Ако човек умира от глад, а иска нови дрехи, като за Великден, той не знае, какво иска. Какъв смисъл има новата дреха за него, ако на другия ден го очаква смърт? За умрелия новите дрехи и обувки са безпредметни.

Един ден Бог изпратил архангел Михаил на земята да научи три неща. Това било наказанието му за някаква грешка, която той направил на небето. Архангел Михаил попаднал в Русия и се условил за чирак при един беден, прост обущар. Тук трябвало той да научи трите неща. В скоро време Михаил научил изкуството да прави обувки и станал опитен обущар. Каквито обувки му поръчвали, правел ги в съвършенство. С това той повдигнал името на господаря си, като добър майстор. Един ден в обущарницата влязъл един помешчик, който се обърнал към обущаря с думите: Слушай, приятелю, нося ти тази хубава кожа, от която искам да ми ушиеш здрави, хубави обувки. Искам да ги нося поне една година, без да изгубят фасона си. Ако не ме задоволиш, ще пати главата ти. Обущарят

взел кожата и, като си излязъл помешчикът, казал на чирака си: Слушай, Михаиле, от тези обувки зависи нашето бъдеще. Ако не можем да задоволим този помешчик, ще пострадаме. – Лесна работа, казал Михаил. Взел кожата и започнал да крои обувките. Обущарят следял, какво прави и, ужасен, извикал: Михаиле, какво правиш? Това са чехли за мъртвец, не са модерни обувки, каквито помешчикът иска. – Бъди спокоен, всичко ще се нареди, както трябва. Чиракът спокойно продължил работата си. Не се минало и половин час, в обущарницата влязъл слугата на помешчика и казал: Моля, не кройте новите обувки за господаря. Той е мъртъв вече, направете му чехли за умрял. Казвам: Много хора си поръчват хубави, здрави обувки, но чиракът Михаил крои чехли за умрял.

Христос казва: „Не знаете, що искате." Значи, човек трябва да знае, какво иска. – Защо? – Защото желанията играят важна роля в живота. Желанията на човека трябва да бъдат строго определени. Мислите и желанията са важни елементи в духовния свят. Цял свят може да оспорва съществуването на духовния свят, но аз говоря за него положително, като за свят, който познавам добре. Може някой да иска диспут с мене, готов съм. Мога да изляза на научен диспут, да докажа съществуването на духовния свят от гледището на всички науки. Обаче, който иска да диспутира с мене, трябва да има знания.

От геометрията знаете, че срещу равни страни лежат равни ъгли. Ще кажете, че страните на ъглите са прави линии. Така е, обаче, не винаги правата линия подразбира прав път. Да вървиш по права линия, това не показва, че си в правия път. Някога вървиш по права линия и си в правия път – това е съвпадение. Но не всякога съвпадението е правилно. И крадецът, като го гонят, избира правата линия, но не е в прав път. Казваш: Младият трябва да върви прав, никога да не се прегърбва. Обаче, има случаи, когато и младият трябва да се наведе и пригърби. – Възможно ли е това? – Възможно е. Когато минава през гъста гора, младият трябва да се навежда, да не го удрят клонете. Следователно, при известни условия ще ходиш прав, а при други – прегърбен. Казваш: Изкривих се. – Това изкривяване няма нищо общо с кривата линия, с кривия път. Някога кривата линия се съвпада с кривото, а някога кривото се съвпада с правата линия. Колкото е възможно едното, толкова е възможно и другото.

Как определят учените правата линия? Те казват: Най-късото разстояние между две точки е правата линия. И между две точки може да се прекара само една права. Казвам: Правата линия е най-малката отсечка

от окръжността. С други думи казано: Правата линия е най-малкото разстояние между два радиуса. Някои математици оспорват това, но според мене, всяко нещо, което се отрича и оспорва, е истинно; всяко нещо, което не се отрича, нито се оспорва, не е истинно. Много естествено, как ще оспорваш и отричаш онова, което не съществува? Ще кажете, че това е софистика. Не, това е истината. Сега аз говоря, а вие слушате – това е реалност. Моите думи, като реални, могат да се оспорват. Моите думи, моята логика са резултат на самия мене. Следователно, аз съм корен, а който ме слуша, е произведение. Ще кажете, че човек се развива по еволюционен път. Човек се развива в две направления: по еволюционен и по инволюционен път. Това са процеси, които съществуват и в математиката. Например, имате числата 2, 3 и т. н. Те са корени на дадени числа. Те вървят по инволюционен път. Ако същите числа подигнем в степен, тогава имаме еволюционен процес. Питагор казва: Пространството, което се съдържа в квадратите, построени на катетите на правоъгълния триъгълник, е равно на пространството, което се съдържа в квадрата, построен на хипотенузата. – Що е хипотенузата? – Всеки радиус на кръга. Тя е жива, активна линия. – Що са катетите? – Единият катет е човешкият ум, а другият – човешкото сърце. Резултатите на катетите, във време и пространство, са равни на енергията, която ги е произвела. Същото казваме и за енергията, която снарядът развива. Изчислено е, че енергията, която даден снаряд произвежда, се крие в самия снаряд.

Учените правят ред изчисления, да намерят отношението между енергията, която снарядът развива, и количеството енергия в самия снаряд, преди избухването му. Питам: Енергията, която ябълчната семка развива в процеса на развитието, в самата семка ли е? Част от енергията е в семката, част от енергията е в почвата, водата, въздуха и част – в слънчевата светлина и топлина. Като се посее в земята, семката има възможност да събере енергията на всички тези елементи и да си направи една малка къща – ябълчно дърво. Това показва, че в семката е скрита известна разумност. Значи, в разумния живот се постигат всички желания. Оттук вадим заключението, че елементите на разумния живот са извън човека, а не в самия него. Ще кажете, че това е философия. – Да, философия, но тя ви е потребна. Казвате, че всичко зависи от човека. – Не от човека, но от разумността в самия него и вън от него. Тази Разумност наричаме Бог.

Задачата на човека е да си състави ясно понятие за Бога. Не е достатъчно да четете, какво са казали богословите и философите за

Троеличния Бог, за Бога като Любов. Самите философи трябва да имат ясна представа за това, което пишат. И за човека казват, че има едно или две лица, че е едноличен или двуличен. Българите имат лошо мнение за човек с две лица, а още по-лошо за човек с три лица. Значи, ако човек има три лица, казват, че е лош. Като се казва, че Бог е троеличен, това считат за нещо свещено. Де е лошото: в идеята за троеличието, или в разбирането на човека? Ако троеличието на Бога е свещено нещо, защо троеличието на човека да не е същото? Тази идея трябва да се изясни, да няма двояко значение. Духовенството първо трябва да изясни противоречията в живота, а не само да казва, че хората трябва да се обичат. – Как да се обичат? Колко вида любов познавате? Според мене, има четири вида любов: Божествена, ангелска, човешка и животинска. Има и други видове любов, но аз спирам до числото четири – Питагоровото число, с което измерват нещата. То е абсолютно число. Под абсолютно разбирам това, на което умът поставя прегради. И човек може да бъде абсолютен и неабсолютен. Тръгваш някъде, абсолютен си; спираш се, не си абсолютен. Всяко тяло в движение е абсолютно; щом спре движението си, не е абсолютно.

По какво се отличава Божествената любов от другите видове? Божествената любов е неизменна и постоянна във всички свои прояви, във време и пространство. Тя никога не се изменя. Когато обещае нещо, Бог го изпълня точно навреме, с точност една стомилионна част от секундата. С такава точност се измерват имагинерните, въображаемите числа. Несъществуващите, т. е. имагинерните числа „i” са равни на една стомилионна част от единицата. Този въпрос оставям на математиците, те имат думата. Аз говоря за любовта.

И тъй, Божествената любов е неизменна. Тя представя вечна скала, вечна канара, върху която човек гради своя живот.

Ангелската любов се отличава по своята чистота. Тя е без никакви страсти. Който се храни с тази любов, не боледува.

Човешката любов ограничава. В нея има страсти. Тя е раздвоена. В нея има и добри, и лоши разположения.

Животинската любов се отличава по това, че лесно забравя.

Следователно, четирите вида любов представят четири единици, с които човек работи по математически начин. Дохождаш при мене и се оплакваш, че работите ти не вървят, че жена ти, децата ти се объркали; в религиозно отношение са загазили; в обществото не са добре поставени. Не зная, какво да правя. – Започни с животинската любов. – Възможно ли е

това? – Да, започни с животинската любов и постепенно върви нагоре. После ще дойдеш до човешката любов. – Животно ли съм, да започвам с животинската любов? Ти не разсъждаваш правилно. Какво лошо има в животното? Думата „животно” е прекрасна, но хората са я изопачили. Тя произлиза от живот. Животното е същество, което се радва, което скача, люби. Че ходи на четири крака, това нищо не значи. Казвате за животното, че е четириного. Питам: Преди да се изправиш на два крака, ти не пълзеше ли на четири крака? Ти си забравил това и казваш: Човек съм, ходя на два крака. Аз ще ти напомня, че някога си ходил на четири крака.

И тъй, започни с животинската любов, за да забравиш грешките на хората. – Как ще започна с тази любов? – Като забравиш грешките на хората. Как котката проявява любовта си към мишката? – По животински начин. И в дупката си да се скрие, мишката мисли само за котката, а котката – само за мишката. С ред факти мога да ви докажа, че между котката и мишката съществува такава любов, каквато не подозирате. С часове котката седи пред дупката на мишката и говори: Мила мишчице, моя възлюбена, излез малко да те видя! Мишката си подаде главичката, засмее се и се скрие в дупката. После тя пита майка си: Мамо, моят възлюбен ме чака вън, да изляза ли? – Не, още не си за женене. Какво ти дава? Обещава ли ти нещо? – Много неща ми предлага. А котката седи пред дупката със затворени очи и чака да излезе мишката. Защо котката затваря очите си пред мишката? С това тя иска да каже, че е безкористна, т. е, сляпа за любовта на света. Мишката пита котката: Право ли говориш? – Ето, виж, че от няколко часа съм със затворени очи, нищо не ме интересува. Обаче, щом мишката излезе от дупката, котката веднага я хваща и казва: Сестричке, ще те приема на гости у себе си, да видиш моята любов. Казвам: Котката ви дава добър пример, как да постъпвате. Нека човешките грешки влязат във вашата гостна стая и забравете всичко.

Как постъпва човешката любов? – Тя ограничава. – Какво означава думата „человек”? Първата сричка „че” произлиза от един стар език и означава ученик. Сричката „век” има друг корен и означава същество, което иска да се учи. Някои заместват думата „човек” с думите „цял век”. Тези думи са неразбрани. Кой може да бъде ученик? Само онзи, който чете. Обикновено, учените, професорите четат. Според мене, който чете, той е ученик. Няма учени и професори в света. Който чете, той е ученик в дадения момент. Той иска да разбере какво е измислил писателят, какви са неговите възгледи. Всеки, който решава една задача, той се учи, той е

човек. Следователно, ние сме човеци на земята, разтваряме книгите, гледаме, изучаваме ги. Сега, по какво се отличава човешката любов? – Тя всякога ограничава. – Не е така. – Може да не е абсолютно така, но моето твърдение се подкрепя от ред примери. Мома залюби един момък. Щом се ожени за него, тя веднага го ограничава. Преди да се ожени, той бил свободен: дето искал, там ходел – в гората, на планината, по градовете, по кафенетата. Щом се оженят, тя започва да му казва: Слушай, ти знаеш, че те обичам. Без мое позволение няма да ходиш никъде. Ако отиде на кафене, ще й каже, защо отишъл. Ако направи някаква търговска сделка, ще й даде сметка, защо направил това. Тя става господарка, а той слуга. След всичко това, той мисли, че си намерил другарка! – Не, той си намерил господарка, която му иска сметка за всичко. Така става и с мъжа, и с жената. Щом се влюбиш, така става. Вън от ограниченията, не съм срещал нито едно изключение. Друг е въпросът в ангелската и в Божествената любов. Там няма никакви ограничения. Обаче, докато се дойде до тази любов, човешката е на мястото си. Ще любиш човека по човешки. – Как? – Ние знаем, какво представя човешката любов. Докато любиш по човешки, ще ограничаваш злото и в себе си, и в другите хора. Значи, човешката любов е мярка, чрез която се ограничава злото. Следователно, като забравиш грешките на хората, като ограничиш злото в себе си и в другите, ти дохождаш до ангелската и Божествената любов. Ангелската любов отговаря на животинската, а Божествената – на човешката.

И тъй, докато се обиждаш, ти си в животинската любов. Обиждаш се, че някой ти казал животно. Искаш нещо идеално. Щом е така, ще живееш и ще любиш по ангелски. – Имам ли ангелско сърце? – Ще правиш усилие да любиш хората, както ангелите ги любят. Който иска да има ангелска любов, трябва да си служи с огън, на който температурата е 35 милиона градуса. Когато ангелът обикне някого, поставя го в огнището и ако може да издържи тази висока температура, той започва да му преподава новата наука за живота. Който не издържи на този огън, превръща се на дим и пепел. Така ще постъпва ангелът с него, докато го кали. Ту ще го туря в огъня, ту ще го вади. През девет реторти ще мине, но ще се кали. Ще плаче, ще вика, докато стане чист като ангел. Ангелската любов се отличава с чистота. Тя прекарва човека през огъня. Който има ангелска любов в сърцето си, се отличава с топлина. Неговото тяло и сърце са топли. Той мисли добро на всички хора, на всички живи същества. Злото е ограничение, изстиване. Следователно, студът произлиза от омразата, а

топлината – от любовта. Дето има топлина, там е любовта.

В заключение на всичко това, казвам: Щом прекараш някого през животинската любов, ти забравяш грешките му; щом го прекараш през човешката любов, ти ограничаваш пороците му; щом го прекараш през ангелската любов, ти го туряш в огъня, който чисти. Най-после, ще вдигнеш своя ближен на раменете си, ще го поставиш на вечната канара и ще му кажеш: Сега ще научиш да забравяш грешките на хората, да ограничаваш злото и пороците в себе си и в своите ближни и най-после ще се домогнеш до смисъла на живота. – Не може без пороци. – Знаете ли, какво нещо е порокът? Трябва да имате ясна, конкретна представа за порока.

Представи си, че носиш в ръцете си скъпоценната чаша на господаря си. Някой те разгневи, и ти хвърлиш чашата на земята, на нея изкарваш гнева си. Чашата се счупва. Господарят ти те хваща и иска сметка от тебе, как счупи чашата. За да намалиш вината си, ти казваш: Както носех чашата, някой ме бутна, и тя падна от ръцете ми. – Не, кажи си истината. Бях гневен и, както носех чашата, хвърлих я на земята, да покажа силата си. Чашата се счупи. Хвърлих я съзнателно па земята. Казвам: Да изнасяш фактите, както са, това значи истински човек. Всяко изопачаване на фактите е лъжа. Мнозина турят лъжата при истината и мислят, че говорят истината. Тук липсва доблест. Бъди доблестен, всякога говори истината! Не туряй лъжата при истината, нито злото при доброто.

Вървиш из града. Срещаш един свой приятел, който ти дава една хубава слива. Щом изядеш сливата, веднага в ума ти дойде мисълта да посадиш кокичката й. Още същия ден я посаждаш и оставяш да изникне и израсте. След две - три години сливата е изникнала, пораснала, цъфнала и вързала плод. Като те питат, кой посади тази хубава слива, ти разказваш факта, както си е. Ако изопачиш факта и кажеш, че сам си ходил в Пловдив да си купиш от тези сливи и, като си ял от тях, посадил си една от костилките й. Ти не говориш истината. Защо изопачаваш факта? – За да предадеш по-голяма цена на сливата, както н на своя труд; да покажеш, че си готов да направиш всичко за една хубава слива.

И тъй, предавайте фактите, както са, без никакво извъртане на истината. Кажи: Срещна ме един приятел, даде ми една хубава слива. Аз я изядох и след това посадих костилката в земята, Ако някой те похвали, че си направил много нещо, ще кажеш: Не, аз направих най-малкото, изкопах една дупчица, зарових костилката и, като изникна, отвреме-навреме я

наглеждах. Главното нещо направи природата: слънцето, водата, въздухът и земята. Така трябва да се говори, а не да си предаваш повече цена, отколкото трябва. Ти само си посадил сливата, а всичко останало извършила природата. Сега ще дойдат свещениците да ме убеждават, че българският народ дължи всичко на православната църква. Не е така. Че българският народ дължи нещо на църквата, това е факт, но да се мисли, че той оцелял благодарение на православната църква, това не е истина. Какво ще кажете тогава за турците? Те не са православни. Как оцеляха? Как оцеляха будистите, които също не са православни? Друг е въпросът, ако всички останали народи, вън от православната църква, не са оцелели. И без православието те оцеляха. Значи, фактът, че православната църква спасила България, не е верен. Като народ, българите са съществували преди православната църква. Значи, в този народ има нещо повече, отколкото в православната църква. Българският народ е съществувал преди християнството. Сам Христос християнин ли беше? Православен ли беше? Защо Неговите последователи се наричат християни? Ако питате Христа, дали е християнин, Той ще каже, че не е такъв. Вие се наричате християни, защото вярвате в Христа. Ами Христос в кого вярва? Според мене, християнството не е база. Ще кажете, че християнството спасява. – Езичниците, турците не са християни. Значи, те не са спасени. Аз съм видял в другия свят много будисти, мохамедани, спасени. Как е станало това? Те поне не са християни. Кой ги е спасил? И нас ни наричат дъновисти. Казват, че съм проповядвал дъновизъм. Чудно нещо! Ето, пръв аз не съм дъновист. Какво разбират под понятието дъновист? Да се мисли, че някой е дъновист, това е заблуждение.

„Не знаете, що искате." – Какво трябва да иска човек? – Да постави идеите си правилно. Ще кажат свещениците, че ние сме такива - онакива. Не е така. Каквото и да се говори за нас, ние знаем, какво ще стане в света, какво иде. Затова, именно, аз искам да ви освободя, ако не от всички заблуждения и страдания, поне от някои. Ако ви освободя от всички страдания, на себе си ще причиня зло. Важно е да ви освободя от онези заблуждения и страдания, които пречат на развитието ви. Мнозина ме питат, как да се наричат – дъновисти или християни? Христос не е християнин, и аз не съм дъновист. Какво проповядваше Христос? – Любовта. И аз проповядвам любов. Христос казваше за себе си, че е Син Божи. Следователно, и вие може да се наречете Синове Божи. – Как, да се наречем Синове Божии? Това е богохулство! – Не е богохулство. Кой ми

даде живот? – Бог. – Щом казвам, че съм Син Божи, аз изповядвам великата истина, какво животът, който е в мене, мислите, знанията, с които разполагам, са все от Бога. Една студентка казваше, че един от професорите, като преподавал, често споменавал името на своя учител – професор. Тя вади заключението: Нашият професор е ученик на еди-кой си професор. Ние сме ученици на нашия професор. Следователно, и ние сме ученици на този виден професор, когото нашият професор често цитира. Христос е Син Божи. Ние сме последователи на Христа. Следователно, и ние сме Синове Божии. Бъдете готови да изповядате истината, че животът, който имате, не е ваш. Ще кажете, че вашите майки и бащи са ви дали живот. – Кой е дал техният живот? – Майките и бащите им. – Ами техният живот? Така ще дойдете до онази безконечност на събиране и умножаване. Така влизате в областта на въображаемото число i. Де е истината? Ще дойдете до събиране на числата: 1 +1/1 + 1/1.2 + 1/1.2.3 + 1/1.2.3.4 и т. н. Тук са нужни логаритмични изчисления. Това е сложна работа.

Какво се иска от човека? Да разбира сегашния живот. Чувствуваш едно неразположение или една радост в себе си. Задавал ли си въпроса, защо си неразположен, или защо си радостен? Някога имаш желание да мислиш. На какво се дължи това желание? То се дължи главно на четири фактора, които работят в природата. Пак ще си послужа с Питагоровата теорема. Ще взема един правоъгълен триъгълник с равни катети и казвам: Възможностите на ума са равни на възможностите на сърцето, т. е. единият катет е равен на другия катет. Възможностите на ума и на сърцето са равни на възможностите на волята, т. е. на хипотенузата в правоъгълния триъгълник. В ума се крият две възможности: мислене и чувствуване. Значи, умът първо мисли, после чувствува. И в сърцето има две възможности: чувствуване и мислене. Сърцето първо чувствува, а после мисли. Когато умът първо мисли, а после чувствува, а сърцето първо чувствува, а после мисли, работите вървят добре. Ако умът първо чувствува, а после мисли, и сърцето мисли, а после чувствува, работите се объркват. Задачата на ума е първо да мисли, после да чувствува; задачата на сърцето е първо да чувствува, после да мисли. Значи, имате два фактора, с по две възможности. Имате още два фактора: душа и дух, с по две възможности още. Може ли да определите, кога действува умът и кога – сърцето? Може ли да определите още, вашето чувствуване в даден момент на какво се дължи: на ума, или на сърцето ви? Може ли да определите, отде иде вашата мисъл: от ума, или от сърцето?

„Не знаете, що искате”. С това Христос искал да каже на учениците си, че в тях трябва да се събудят възвишени мисли и чувства, с които може да разграничава видимите неща от невидимите. Ако гледате на човека от духовния свят, ще видите, че в него има двама души, които едновременно ходят и се разговарят. Единият е физически човек – по-плътен, а другият – духовен – по-ефирен. Физическият човек живее повече със сърцето, а духовният – повече с ума. Когато физическият човек е в съгласие с духовния, работите им се нареждат добре. Ако двамата не са в съгласие, работите им не вървят добре. Какво трябва да правиш? Ще се съгласиш с онзи ред на нещата, който е определен още преди слизането ти на земята. Твоят живот е бил определен, преди да си се родил. Този, който те придружава навсякъде, е съществувал в духовния свят преди тебе. Той знае и разбира всичко по-добре от тебе. Той се отнася приятелски с тебе, но е твой учител, и ти трябва да го слушаш. – Как ще го познаем? – В мъчнотиите и страданията. Неразположен си, недоволен си от жена си. Той ти нашепва: Всичко ще се оправи. – Няма честни хора на земята. – Има, ще ги намериш. – Не мога да спя, нервен съм. – Ще спиш, ще се успокоят нервите ти. – Нямам пари, жената, децата са боси, окъсани. – Не се страхувай, и пари ще имаш, и дрехи, всичко ще се оправи. Питаш: Кой е този в мене, който гледа на живота толкова оптимистически? Все ще се оправят работите, а те не се оправят. Защо не се оправят? – Защото не слушаш своя учител, духовния човек в себе си. Ти си един дървен философ и само философствуваш. Ти сееш все през зимата, градиш въздушни кули. – Какво трябва да правя? – Да изучаваш висшата математика на живота и прилагането на нейните закони. Може да съградиш един, златен палат във въздуха, но трябва да знаеш условията, при които можеш да градиш.

Религиозните хора казват, че без религия не може. И ако работите на хората не вървят добре, това се дължи на отсъствието на религиозно чувство в тях. – Какво нещо е религията? – Връзка с Бога. – Какво означава свързването с Бога? – Според мене, да се свържеш с Бога, това значи, да имаш отношение към любовта, към всичко живо по лицето на земята. Можеш ли да направиш това, ти носиш Божията Любов в себе си. Ако видиш, че някой дяла живо дърво в гората, кажи му: Приятелю, недей дяла това дърво, не му причинявай излишни страдания. – Нима дървото страда? – Някога в дървото се пробужда съзнанието, както в човека. В някои дървета са затворени човешки души. В бъдеще те ще се освободят от този затвор и ще живеят като човеци. Ще кажете, че човек е дух, облечен в плът.

– Преди да дойде на земята, човек, наистина, е бил дух. Като слязъл на земята, той се облякъл в материя – плът. Реалното е в духа, а преходното – в плътта. Значи, като умре, човек се обезплътява. – И това е преходно състояние. С човека стават два процеса: обезплътяване и въплътяване. Реално е това, което се обезплътява и въплътява. То е духът. Казват, че духът е вятър, т. е. въздух. – Духът не е нито вятър, нито въздух. Той е нещо, което постоянно се движи. Духът образува движението, но той сам не е движение. Какво ще разберете, ако ви кажа, че Бог е Любов, но Той сам не е Любов. Значи, Бог е нещо по-велико от Любовта. Обаче, условията, при които сега живеем, не познават по-велика мярка от Любовта, затова се казва, че Бог е Любов.

Казано е в Писанието: „Плодът на Духа е Любовта, а плодът на Бога е Духът.” Любовта е най-малката сила, проявена на физическия свят. Няма дума, с която можем да изразим любовта. С колко думи си служим ние? Български език си служи с 60 хиляди думи, немски език – с 80 хиляди, английски – с около 260 хиляди думи. Това е приблизително изчислено, не е с абсолютна точност. Първоначалният език, с който някога хората си служели, бил много богат – около 35 милиона думи. Това е езикът на природата. С този език можете приблизително да изразите всички душевни преживявания, през които минавате. Днес, с ограничения човешки език, не можеш точно да определиш своите състояния. С една дума изказваш десетки неща. Какво, всъщност, искаш да кажеш, не знаеш. Казваш: Любя те. – Какво означава това, сам не разбираш. На английски, думата „bear” означава мечка, търпение и раждане. Тази дума се пише и произнася еднакво, но в изречението вече има различно значение. Питам: Как можем да се разбираме с толкова неточен език? Евангелистът казва, че като евангелската църква няма друга. И православният казва, че като православната църква няма друга. И като будистката няма подобна. Аз казвам: Няма друга сила, подобна на любовта. Тя включва всичко в себе си. – Докажи това. – Ще докажа. В евангелската църква животните не влизат; в православната църква – също; в будистката църква – също. – Защо? – Защото, според вас, животните нямат религия. – Не, и те имат религия, защото и те се обичат и любят. Основа на нашето верую е любовта. Следователно, нашата религия влиза и в животните, и в растенията. И растенията се любят. Възхищаваш се от аромата на едно цвете и казваш: Колко хубаво мирише! То не изпраща миризмата си до тебе, но до своя възлюбен. Ароматът на цветята е тяхната мисъл. Цветето изпраща мисълта

си до своя възлюбен, с което иска да му каже, че го обича. Като мисли за своя възлюбен, то изявява своята религия. Аз отивам по-далеч и казвам, че нашата религия се среща и в минералите. Значи, религията, която проповядваме, е всемирна. В нея влизат и хората, и животните, и растенията, и минералите.

Днес ни проповядват православие. Аз признавам само такова православие, такава религия, в която всичко може да живее. В нашата религия всичко живее, и вие можете да живеете. Досега сте живели в нея, и в бъдеще ще живеете. Ние не казваме, че къщите ви ще се разрушат, т. е. вашето верую ще изчезне. Дръжте си веруюто. Обаче, ние казваме, че като нашето верую друго няма. – Кое е вашето верую? – Веруюто на любовта. То казва: Любовта, която прониква в ума и създава мислите, е равна на любовта, която прониква в сърцето и създава чувствата и желанията. – Защо са равни мислите и чувствата? – Защото една и съща сила ги създава. Понеже в любовта няма пристрастие, тя дава колкото на ума, толкова и на сърцето. Волята пък, като възлюбено дете на майката и на бащата, взима всичко, т. е. тя е равна на сбора от човешките мисли и чувства. В заключение на това, казвам: Възможностите на ума и възможностите на сърцето са равни на възможностите на волята. Тя е в състояние да реализира всяка мисъл и всяко желание. Разумната воля е в сила да реализира всяка права, Божествена мисъл и всяко Божествено желание. Всяко желание трябва да има четири качества едновременно: да бъде Божествено, ангелско, човешко и животинско. И любовта трябва да бъде едновременно и животинска, и човешка, и ангелска, и Божествена. Това е закон. На земята животинската любов има по-голям простор, тя създава формите. Който се отказва от животинската любов, постепенно отслабва, изпосталява и се готви за небето. Ако животинската любов вземе надмощие, човек затлъстява. Всяка любов има граници, до които може да се прояви. Затова се казва, че мислите и желанията на човека трябва да се ограничават. – Не могат ли мислите и желанията ни да се проявяват свободно? Под „свобода” на мислите и желанията разбирам всяка мисъл и всяко желание да са за добро не само за отделния човек, но и на неговите ближни – хора, животни и растения. При това, всяка мисъл и желание трябва да са в съгласие с Божествения свят.

Казва се за нас, че вярваме в живата природа. – Ние вярваме в Духа на Бога, а не в живата природа. – Де е Божият Дух? Де е духовният свят? Ще кажете, че не искате да се говори за духовете. – Какво нещо е дух? В

първата глава на Битието е казано, че Бог създаде небето и земята. Как ги създаде, не се казва. Създаването на небето и земята е дълга история, за която Мойсей мълчи. Той е написал нещо откъслечно от тази история. За останалата част от историята той нищо не казва. Това, което е писал Мойсей за създаването на света, не е в съгласие нито с геологията, нито с цялата наука. И обратното е вярно: Нито писаното от Мойсей, нито писаното в науката е съгласно с това, което Бог е направил. Това е описание за децата, дето се казва, че a + b = c. Нещата са равни само за онези, които ги разбират, но не и за онези, които нищо не разбират. При това, нещата са верни, когато се проверяват.

Казано е: „И Дух Божи се носеше по земята." Духът подразбира великата природа, т. е. Божественото начало, което обгръща всичко и твори. Днес думите „дух" и „душа" са изгубили своя първоначален смисъл. Под „душа" разбирам вдишване, а под „дух" – издишване. Това са два процеса на разумния живот. Индусите наричат тези два процеса Брама. Като издишал навън, Брама създал целия космос. Като създал света, той си казал: Много неща създадох, трябва да отнема нещо. Той и до днес продължава да изтегля по малко от света и да го поема в себе си. Като изтегли всичко, светът ще изчезне. След това той ще заспи и ще спи милиони години. Като му дотегне да спи, ще каже: Ще издишам всичко, което съм приел в себе си, и ще създам нов свят. Щом му домилеят децата т. е. хората, той ще ги поеме отново в себе си. Това не е никаква философия, това е детинско описание за създаването на света. След това ще кажат, че светът бил създаден от вдишването и издишването на Брама. Не, приятели, като говорите за вдишване и издишване, вие трябва да знаете вътрешния смисъл на тези два процеса. Дишането и яденето също са два процеса, които, събрани заедно, представят една сума. Кой е коренът на това число? Кой е коренът на погълнатото количество въздух? Кой е коренът на два кубически метра въздух? Не знаете. Кой е коренът на количеството хляб, който изяждате всеки ден? И това не знаете. Какви математици сте тогава? Трябва да знаете корена на всяка храна, която консумирате. Ще кажете, че не се занимавате с такива неща. Затова, именно, не сте поумнели. Ще се занимавате с всичко, което виждате: как растат и се развиват цветята, как връзват плод и узряват и т. н. Имате една семка; тя е резултат, сума от дадени числа. Кой е коренът на тази семка?

Какво става в училищата? Учителят извиква ученика пред черната дъска и казва: Иванчо, начертай един правоъгълен триъгълник. Начертай

по един квадрат на катетите и на хипотенузата и ми докажи Питагоровата теорема. Ученикът изговаря теоремата. – Докажи я сега. Ученикът я доказва.– Браво, седни си на мястото. – Какво е доказал Иванчо? – Нищо особено. Той издекламирал това, което някога казал Питагор. Иванчо се връща у дома си и казва на майка си: Мамо, днес учителят ме вдига на урок, и аз му доказах Питагоровата теорема. Цяло откритие беше това! Ти нищо не знаеш от тази теорема. Майката и бащата са доволни и казват на познатите си: Знаете ли, какво е научил наш Иванчо? Доказал днес на учителя си Питагоровата теорема. – Каква наука има в това доказване? Има нещо и в доказването, но трябва да отидете по-далеч, да влезете във вътрешния смисъл на тази теорема. Казвам: Иванчо, този квадрат е жива величина. Двата катета на триъгълника представят човешкия ум и човешкото сърце. В тях са вложени условия и възможности за развитието им. При това, възможностите на ума и на сърцето са равни. Такъв е законът. Хипотенузата е радиус на кръга, а радиусът представя кръга в движение. И в хипотенузата са вложени възможности. Изобщо, тези възможности показват, че животът се развива. Като изучават така Питагоровата теорема, учениците могат да мислят. Всички фигури са символи, с които природата заставя човека да мисли. Така, именно, математиката, както и цялата наука, има смисъл да съществува.

Често хората изпадат в недоволство. Кое ги прави недоволни? – Еднообразието. Дето има еднообразие, там идат страдания. Живееш в заблуждението, че за да подържаш живота си, трябва само да ядеш. Яденето е средство, не е цел. Ще ядеш, и всеки ден ще извличаш корен от храната, която си консумирал. Дишаш – също ще извличаш корен от количеството въздух, който си поел. Знаете ли, отде е дошъл въздухът? И това не знаете. Благодарение на вашето незнание, вие всеки ден рушите това, което сте съградили.

Един ден, когато Бог решил да направи човека, събрал всички свободни души, с цел да ги впрегне на работа в големия човешки организъм. Едни от тях взели участие в образуването на стомаха, други – в образуването на дробовете и сърцето, трети – на мозъка, четвърти – на ушите, пети – на очите, устата и т. н. Така бил създаден човекът – венецът на творението. Докато тези души живеели хармонично, в мир и съгласие, и човек живял добре. Случило се, че стомахът се отклонил малко от пътя и започнал да работи само за себе си. Всички останали души се събрали, да обмислят, какво да правят с него. Най-после те дошли до заключението, че

трябва да изпъдят този съсед. Той мисли само за себе си, нищо не изпраща на другите. Изпъдили го, но с това положението на човека не се подобрило. Очите се отклонили от своя път. Всички души викнали против тях: Да изпъдим и очите. Много неща виждат те, но с това само ни препятстват. Да ги лишим от правото на съседство. Изпъдили и очите. После били недоволни и от ушите, че слушат всичко, което става около тях. И тях лишили от право на съседство. Какво останало от човека? – Един разглобен организъм.

Така постъпва днес църквата. Като срещне човек, който може да каже нещо повече от нея, тя казва: Да изпъдим този човек! Да го лишим от правото да говори! Какво ще остане от човека, като изпъдите от него стомаха, дробовете, сърцето, мозъка, очите и ушите? – Нищо не остава, освен една нула. На какво прилича това? – Един вол, с голямо съзнание за себе си, се отправил към една съвършено нова, красива чешма. Понеже бил жаден, турил устата си на чучура и хубаво се напил. После вдигнал главата си и казал на чешмата: Както виждаш, аз пръв пих от твоята вода. Понеже устата ми е свещена, съветвам те да не даваш на никого да пие от тебе. – Това е невъзможно. – Защо? – Както ти пи от мене без позволение, така още много ще дойдат след тебе, и те ще пият без позволение.

Чешмата представя Божествен извор. Много хора са пили от този извор и продължават да пият. При това, който е пил от него, иска да забрани на другите да пит. Всеки има право да пие от Божествения извор. Той казва: Както ти имаш право да пиеш от мене, и то без позволение, така всички могат да пият. И пак ще остане вода за всеки жаден, който иска да утоли жаждата си.

И тъй, не се страхувайте, че този, или онзи ще развали света. Тъй както светът с създаден, никой не може да го развали. Светът се развива добре – никой не може да измени неговия път. За някои може да е така – това е друг въпрос. – Ама аз страдам, мъча се. – Ти страдаш, но милиони същества се радват. – Тъмен е светът. – За тебе може да е тъмен, но не и за другите. Ето защо, духовенството няма право да казва, че и българският народ мисли като него. Днес българският народ не мисли като духовенството. В бъдеще той ще се различава още повече от тях. Бог е дал на българите проблеми за решаване, и те трябва да ги решат правилно. Тези проблеми не трябва да се ограничават от православието, от евангелизма или от католицизма. Ако православието се меси в задачите на българския народ, какво ще стане с него?

Един гръцки поп си купил голяма нива от сто декара. Като я обикалял, той й казвал: Да знаеш, че поп ти е господар. Нивата му отговорила: Досега на 99 такива господари като тебе съм одрала кожата, и твоята ще одера.

Българският народ е нива, която одрала кожата на много попове. И на сегашните попове ще одере кожата. Българският народ може да живее и без православие. Българският народ може да живее и без християнство, като сегашното, но никога не ще може да живее без любов. Радвам се, че е така. Аз проповядвам учението за любовта, и всички трябва да го приемат. Това учение прониква навсякъде и във всичко, във всички стари клетки. Няма място, дето то да не проникне. Щом то се проповядва, всички други учения могат да съществуват. Щом то проникне в света, ще има място за всички – и за социалисти, н за комунисти. – Кога ще стане това? – Само при закона на любовта. От любовта излиза всичко. В православието се чува само: Господи помилуй, Господи помилуй! – но житцето в джоба. Това не е служене на Бога. Истината трябва да се говори! Какво ще кажете за мене, ако сега, като говоря за Питагоровата теорема, искам от вас да платите по нещо. От човешко гледище, имам право. Дадох ви знание, и вие трябва да си платите. Обаче, това не е идейно проповядване. И вие ще ми платите, но не по човешки начин. Аз съм искрен и ви казвам истината. Природата работи по два начина: с метода на доброто и с метода на злото. И двата метода са живи. Злото е добър метод за разбиране на живота. При сегашния строй, сто души работят за едното. Той е техен касиер, събира печалбите им. Това е методът на злото. Доброто постъпва другояче. Сто души работят, и всеки има право да държи пари в себе си. Казвам на своите сътрудници: Дръжте парите в себе си. Нека всеки бъде касиер на парите си! Като ви проповядвам, аз влагам капитала си във вас, а вие мислите, че сте ме надхитрили. Истината, която проповядвам, не е моя. Един ден, когато пораснете, ще постъпвате благородно с всички, и тогава ще платите не на мене, но на Онзи, чиято е Истината. В бъдеще, като ви срещна, ще ви питам: Какво учение следвате? Имате ли любов в душата си? Божествена ли е вашата любов? Стоиш ли на речната канара, на която целият космос почива? Имате ли чистотата на ангелите? Вашата любов може ли да ограничава злото? Може ли да забравя всичко, като животинската? Ако любовта ви има тези качества, дайте ми ръката си! Това е любов. И учените, като намерят грешката в изчисленията си, всичко забравят и се радват на резултата си.

Помнете: Новият живот изисква правилно разбиране. Вие трябва да бъдете здрави, щастливи. Имате деца, трябва да ги възпитавате. – Бог ще уреди всичко, няма защо да се безпокоим. – Не е така. Бог ще нареди всичко чрез вашия ум и сърце. Бог ще нареди всичко чрез Божествената любов, чрез ангелската любов, чрез човешката любов и най-после и чрез животинската. Всички тези същества работят за вас, и вие трябва да им благодарите. Като впрегнеш вола си в колата, потупай го по гърба и му кажи: Благодаря ти, че ми услужваш. Ако не му благодарите, де остава вашето благородство? Ние не проповядваме морал само на думи, но и на дела. Спри се пред вола, потупай го и му кажи: Братко, похвалявам те за голямото търпение и благородство, което имаш. Волът спокойно си преживна и казва: Добър е Господ. Добър е и моят господар. После ти подкарваш колата и казваш: Ди-и-й! Волът тегли и мълчи. Това не е ли благородство?

Сегашните учени ще ни убеждават, че е в реда на нещата да колим животните. – Това е по необходимост, но не е наше право. Ако по необходимост спасяваш някого, това не е истинско добро. Значи, човек може да се съмнява и в доброто. Представи си, че един човек се дави. Ти виждаш това и го спасяваш. Той казва: Спаси ме, наистина, но имам да му давам десет хиляди лева. Значи, той ме спаси за парите си. Как ще докаже този човек, че доброто му е безкористно? Ще извика длъжника си вкъщи и ще му каже: Приятелю, ти ми дължиш десет хиляди лева. Вземи полицата си и я скъсай. Ако втори път те спаси от удавяне, какво ще кажеш? Ще кажеш, че те спаси заради дъщеря ти. Той не е женен, а ти имаш дъщеря за женене. Ще те извика у дома си и ще ти каже: Ти имаш дъщеря за женене, но бъди свободен. Ожени я, за когото искаш. Колко пъти трябва да доказваш на човека, че си безкористен в доброто, което му правиш?

Мнозина казват: Така трябва да живеем, че да угодим на обществото. – Не, аз казвам: Трябва да угодим на Бога, на любовта. Ако угодиш на Бога и на любовта, ти си угодил на всички. Ако някоя сестра ти се сърди нещо, гледай да се помириш с нея. Това е необходимост за тебе. Някога тя ти е направила добро. Ще я обикнеш, защото и Бог я обича. – Защо трябва да се обичаме? – Защото и Бог ни обича. Този е моят силен аргумент. Другояче не може. Това е закон, от който не можеш да отстъпиш. Питат ме: Отде събра тези хора около себе си? Те не те разбират. – Нищо от това. Понеже Бог ги търпи и обича, и аз съм длъжен да ги търпя и обичам. Бог ги е събрал от кол и от въже и ми ги е изпратил да работя с тях – не мога да

пречупя думата Му. Щом Бог ги е изпратил при мене, ще им предам знанието, което имам. Така постъпвайте и вие. И, ако ви питат, защо обичате даден човек, кажете: Защото пръв Бог го обича. Някои ме питат, защо, като ви говоря, не ви доведа до края на въпросите, но ги оставям открити. – Моята цел не е да ви дам разрешени въпроси, но да ви поставя в положение да мислите свободно и самостоятелно. Колкото и да искам, не мога изведнъж да ви кача на планинския връх. Първо ще минем през гори и тогава ще се качим на върха. – Заведи ни до края на гората. – Няма да ви изведа докрая, но ще ви заведа в най-голямата дълбочина на гората, вътре ще ви заведа. – Как ще излезем от тази дълбочина? Кой ще ни извади? – Който ви е довел, той ще ви извади. – Дълбоки са тези работи. – Да, дълбоки са. Гора е това. Океан е това. Височина, планина е това. Ще слезеш до дъното. – Височина е това. – На слънцето ще отидеш. – Много неща знаеш. – Да, много неща зная. Аз зная, какво има на слънцето, на луната, на звездите, на онзи свят. Всичко това виждам. – Чудно, как го виждаш! Такъв обширен свят, как го виждаш? –- Когато отивам на слънцето, аз се движа с бързина по-голяма от тази на светлината. За една минута съм на слънцето. Когато отивам до най-отдалечената звезда от нас, отивам за десет минути – отиване и връщане. – Какво има там? – Нае се придържаме в свещеното правило, да не казваме, какво има там. Това е математическа проблема на въображаемите числа. Както въображаемите числа остават неизвестни за човека, така и бъдещият живот остава за него неизвестен.

Христос казва: „Не знаете, що искате.” Искате да бъдете православни – не знаете, що искате. Искате да бъдете мохамедани – не знаете, що искате. Искате да бъдете будисти – не знаете, що искате. Искате да бъдете богати – не знаете, що искате. Искате да бъдете учени – не знаете, що искате. Искайте Същественото. – Кое е същественото? – Искайте да имате Божествената любов във всичките й прояви: Божествена, ангелска, човешка и животинска, Щом имате тази велика любов, ще дадете на живота си широк замах. Тогава и мъже, и жени, и деца ще гледат вече по друг начин на света.

Сега аз зная, че всички, които ме слушате, ме разбирате и знаете, че Божествената любов ви е необходима. Защо ви е Божествената любов? – За да имате велика, непоколебима основа. Защо ви е ангелската любов? – За да имате огън. Казвате: Да, къща без огън не може. – Обаче, вашият огън е пушек и дим. Едно време, когато хората си служели само с дърва и

въглища, имали право да говорят, че не може без пушек. Тогава и в църквите имало пушек и дим. Но сега, при електричеството може без пушек и дим. Аз говоря за този огън във вас, за тази любов, която не произвежда никакъв пушек и дим. Засега вашата любов произвежда пушек. Ето защо, избягвай този пушек. Не позволявай нито на себе си, нито на приятелите си да опушват къщата ти. Ако се опуши, дълго ще търкаш очите си, докато се освободиш от пушека. Любовта не търпи никакъв дим. При нея горението трябва да бъде пълно. – Не можем да живеем така. – Можете, но още се колебаете между стария и новия живот. Вие се борите между стария и новия живот, а трябва да бъдете категорични. Казвам: Приложете новия живот без никакво колебание! Прилагайте методите на природата. Не събаряйте изведнъж старата къща. Природата едновременно събаря и гради. Не отхвърляйте онова, което досега сте направили, Не казвайте, че досега сте живели безсмислено. Целта на досегашния ви живот е била неопределена; отсега нататък е определена. Тази е разликата между досегашния ви и сегашния ви живот. Досега сте работили за майка си и баща си, за брата си и сестра си. Отсега нататък ще работите за живия Господ, за Бога на Любовта. Тази любов включва в себе си всичко. Досега сте учили за себе си; отсега нататък ще учите за любовта и ще имате по-голям замах на дейност.

Някой казва: Като живея за Бога, всичко ще се нареди, няма какво да мисля. Така разсъждава младата мома, преди да се ожени. Като мома, тя се облича чисто, спретнато; с момците е учтива, любезна, докато я хареса някой и се ожени за него. Момъкът, като я вижда толкова чиста и спретната, казва: Добра домакиня ще излезе от тебе. Тя се смее и си мисли: Да се оженя аз, че после ще ме видиш. И наистина, като се ожени, тя показва опаката страна на своя характер. Тя си мисли: Нали се ожених веднъж, работата ми е наредена. Аз бих посъветвал момата да постъпи точно обратно. Докато е неженена, тя може да бъде неглиже, небрежна към своя възлюбен. Обаче, щом се ожени, да покаже добрата страна на характера си. Ако я пита той, защо се изменила толкова, да каже: Аз те изпитвах. Видях, че си добър човек, че си готов на всичко. Ти си доблестен човек, заслужаваш моята любов и внимание. Това е метод, чрез който се изпитва любовта. Ако е въпрос за любов, прояви любовта, а нейната чистота и светост. Като погледнеш човека в очите, да знае, защо го гледаш, а не да те пита, защо го гледаш. Много естествено, гледа те, защото те обича. – Как ме обичаш? Каква е твоята любов? – Моята любов е

Божествена, ангелска, човешка и животинска. – Щом е и животинска, ти ще ме изядеш. – Не, няма да те изям, но искам да забравя всичките ти грешки. – Щом е човешка, ще ме ограничиш. – Няма да те огранича, но ще огранича злото в себе си. – Ако имаш ангелска любов, това значи, че искаш да ме изгориш. – Не, искам този огън да стопи и да изгори всичко нечисто в мене. Да имаш Божествена любов, това значи, да стоиш на онази вечна канара, да устояваш на обещанието си. Който иска да има такава любов, ще му се даде изпит, да се опита, доде е достигнал.

Днес човечеството минава през изпити за каляване на характера, за отношенията му към Бога. Обичате Бога, но щом ви поставят на някакъв изпит, веднага се отказвате от Него – не можете да решите задачата си. Задачите на живота трябва да се решат. Може ли да си отговорите на въпроса, какво нещо е любовта? Защо обичате някого? – За хубавите му очи и уста. – Кои очи и уста са хубави? Какъв трябва да бъде цветът на лицето на твоя възлюбен? Според мене, хубави очи, уста, нос, лице са тези, които изразяват вътрешния живот на човека. Те са символи. Всяко нещо, в което прониква Божественото, е красиво. Следователно, когато обичаш някого, трябва да държиш в ума си мисълта за Бога, за ангелите, за хората и за животните. Това е любов. Когато говориш за любовта, а не я носиш в себе си и постоянно променяш чувствата си, това не е истинска любов. В такъв случай, ти лъжеш себе си и окръжаващите. Такъв човек има особен жълт цвят на лицето, особена червенина, които са израз на отрицателните сили в живота. Какво нещо е силата? – Сбор, който трябва да се разложи на съставните си елементи, да извадиш от него корен. Казва се, че Бог е сила. Не, Бог не е сила, но силите произлизат от Него. Другояче казано: Бог е неделима сила, извън времето и пространството, а същевременно ги владее. Бог не живее в хората, но ги обгръща. Никъде Го няма, а е навсякъде. Как ще разберете тази мисъл?

И тъй, нашата любов трябва да бъде свещена. В нея трябва да влизат отношенията към всички живи същества. Любовта не се налага със закон. Никой не може да ви застави да го обичате, нито пък вие можете да заставите някого да ви обича. Любовта е свободен акт на духа. Да се обичаме по свобода, това е великата любов. – На какво се дължи свободата? – На закона на истината. Не можеш да обичаш по свобода, докато не носиш истината в себе си. Свободата е резултат, произведение на истината. Казва се, че свободата е истина. Не, свободата не е истина. Коренът на свободата е истина. Коренът на истината е Бог. Това са велики

математически задачи, в които се крият тайните на разумната природа. Който се домогне до тия тайни, той забравя своя детински живот. Велика хармония се крие в тях.

Мнозина страдат от това, че няма кой да ги обича. Има Един, Който ви обича, Който всякога мисли за вас. Кой е Той? – Бог. Няма момент в Неговото съществуване, в Неговите прояви, когато Той да не е буден. В своя ум, в своето сърце, в своята воля, в своята душа и дух Бог обхваща всички. Той ви има винаги пред себе си и казва: Не бойте се! Аз ще уредя всичко за вас. Един ден ще получите моето благословение. От вас се иска само да слушате. – Как? – Като дадете възможност на любовта, която ви пращам, да проникне във вас. Любете, както Аз любя; мислете, както Аз мисля; чувствувайте, както Аз чувствувам и действувайте, както Аз действувам. Бог говори тихо, но който е готов, чува думите Му: Не бойте се! Аз ви обичам, Аз съм с вас. Като види, че някой иска да се самоубие, Той му казва: Не бой се, всичко ще се оправи. Аз те обичам. – Как, мене обичаш? – Да, тебе специално. Това е великата истина. Тихо говори вътрешният глас в човека. Това всеки може да провери. Този глас е силата на човека. Христос казва: „Не знаете, що искате.” Христос определя, какво трябва да искате.

Ще завърша беседата си с един пример от българския живот. Един българин, през време на освобождението, се учел в Америка. След освобождението, България имала нужда от образовани държавници. Затова той решил да се върне в отечеството си, да заеме някой висок пост. Той се явил пред тогавашния княз Батемберг. Князът го изслушал и попитал: Каква служба искате? – Искам да бъда инспектор по просветата. – Явете се тогава при министъра на просветата, той ще ви назначи на тази длъжност. Така постъпват всички хора. Искат да бъдат инспектори. Не, като се явите пред Господа, искайте да ви назначи пръв министър, а не инспектор. Някои мислят, че по-добра служба от инспектор няма. Такава е логиката на някои учени. Мнозина искат да бъдат инспектори. Искат да ви назначат министри, а вие се задоволявате с една обикновена служба. Достатъчно са инспекторите в света. Какъв по-голям инспектор за вас от Бога на истината? Какъв по-голям стремеж за вас от този към Бога на любовта? Него търсете!

Като говоря за любовта, мнозина казват: Побеля ми главата от любов. Кажете нещо ново. – Вие още не познавате любовта. Внесете повече братство и равенство в любовта към Бога. – Знаем, какво нещо е равенство.

– Знаете, но нямате равенство помежду си. Не знаете, какво е любов. Ние ще ви дадем методи, как да приложите любовта. Днес Христос ни казва: Искайте от Бога любовта. Когато във вас се яви дълбоко желание да потърсите любовта, вие ще разрешите проблемата на вашия живот, и пред вас ще се отвори нов свят. Отношенията ви с хората ще се оправят, и вие ще започнете да мислите, да чувствувате и да постъпвате правилно. Тогава и отношенията ви към Бога, към ангелите, към хората и към животните ще бъдат правилни.

Желая на всички да бъдете здрави, да бъдете щастливи, да бъдете блажени. Всички тези неща могат едновременно да се постигнат в любовта.

5. Беседа от Учителя, държана на
12 ноември, 1922 г. София.

----

*) Матей 20:22.

Да наследя

*„Учителю благи, що да сторя, за да наследя живот вечен ." **

Един големец, учен човек, запитал Христа: „Учителю благи, що да сторя, за да наследя живот вечен?"

Ако ви запитам, какво е животът, как ще отговорите? Ще кажете, че животът е най-голямото благо. Според някои, животът е най-голямото нещастие. – Да се докаже това. – Няма защо да се доказва. Това е очевидна истина. Всеки е опитал живота като голямо благо и като нещастие.

„Що да сторя, за да наследя живот вечен?" На български думата „вечен" не изразява това, което е писано в оригинала. Под „вечен" на български разбираме безконечен. – Какво означава думата безконечен? – Аз заместих „вечен" с „безконечен". Това е все едно да определим „x" с „y" или с „z" – едно неизвестно с друго неизвестно. Ще кажете, че x=y, y=z. Значи, решихте една задача с три неизвестни. Пак питам: Какво нещо е животът? – Да живееш. – Как да живееш? Някои социолози решават този въпрос с неизвестни и, въпреки това, пак остава едно неизвестно – y. И религиозните решават същия въпрос и пак остава едно неизвестно – z. Всички хора решават този въпрос и накрая пак остава едно неизвестно. Ако някой се осмели да се откаже от доказателствата на тези хора, ще го нарекат невежа. След тях идат математиците и говорят за фигури, за тела, за разни величини – синус, косинус, тангенс, но какво се решава с това? – Това има приложение във фабриките. – Какво са допринесли фабриките? – Те са създали културата на човечеството. – Знаете ли, колко хора са осакатени в тези фабрики? Там се работи с неизвестни величини. Аз не съм против науката. Стремежът ѝ е прав, но методите, с които тя си служи, не са прави. Аз имам пред вид положителната наука, която служи на Вечното начало. Тази сутрин, преди беседата, като размишлявах, дойдох до следната мисъл: Любовта не се изменя, и в нейния огън всичко изгаря.

Любовта, като вътрешен стремеж в човека, никога не се изменя. Всички имате стремеж като този на големеца и питате, що да сторя, за да наследя вечен живот. Под „вечен живот" не се разбира безконечен, но такъв живот, при който, като разбираш законите му, можеш да ги

прилагаш. Под „век" разбирам, да знаеш да прилагаш. „Век" е корен на една стара дума, която означава да бъдеш ученик на това учение, което прилагаш.

Големецът пита Христа: „Що да сторя, за да наследя вечен живот?" Като прочетете цялата глава, ще видите, какво му отговаря Христос. Големецът се обръща към Христа с думите: „Учителю благи." Думата „благ" произлиза от любовта. На български думата „любов" е неразбрана, неопределена, неточна. Затова, като се говори за любовта, всеки пита: Каква любов? Значи, освен изменчивата любов, има друга любов, която е съществена, неизменна. При нея, отношенията всякога остават едни и същи. Тя носи благата на хората.

Христос казва на големеца: „Защо ме наричаш благ?" С този въпрос, Христос го навежда към същинската идея, към любовта, която носи всички блага. Той му казва, че вечен живот се придобива само чрез любовта. Христос му отговори с две думи: „Иди и люби!" Той му казва, как може да наследи живот вечен. И на вас, като кажем: Идете и любете! – вие питате: Ама как? Значи, и вие не разбирате.

Хората се ръководят в живота си от три съществени идеи, т. е. от три начина на разбиране. С един анекдот от българския живот ще ви обясня, какви са тия идеи. Едно българско чорбаджийско семейство, мъж и жена, се отличавали с голямо скъперничество. Мъжът обичал да си хапва хубаво дървено масло, затова често си донасял вкъщи с бинлик. Той си го доставял от Гърция. Като получавал масло, всякога си сипвал в чинийка и топвал в него хляб. Хапвал си с удоволствие и казвал: Отлично масло! Слугите му гледали и само преглъщали. Господарката запушвала шишето и казвала на слугите: Никой да не бута това шише! То е само за господаря. Слугите обикаляли около шишето, поглеждали го и топвали с хляб от сянката, която хвърляло шишето, и казвали: Отлично е това масло! По-горните слуги предавали впечатлението си от маслото на по-долните, които също казвали, че маслото е хубаво. Значи, има три мнения, т. е. три разбирания. Кое мнение е право, вие сами знаете. Има и три рода слушатели: Едни топят направо от маслото, вторите – отвън, около шишето, а трети – от сянката на шишето. Защо чорбаджията не иска и другите да вкусят направо от маслото, това е ясно. Той иска да запази маслото само за себе си. Ако всички го опитват, в няколко дни маслото ще се свърши и за него няма нищо да остане. Какво ще кажете за слугите, които топят само около шишето и от сянката му? – Ще кажете, че те са глупави. Който топи масло

от стените на шишето, наистина, е глупав. Той трябва да отвори шишето и да си сипе малко масло. Какво ще кажете и за онези хора, които се стремят да станат царе, да управляват своя народ? Не е ли все едно, да топиш масло от стените на шишето? Да бъдеш цар, това значи, да топиш масло от стените на шишето. Само господарят има право да яде масло от шишето. Ти си такъв господар, който напълнил бинлика с масло, стоиш пред него и си казваш: Аз съм цар, аз ще управлявам отлично. – На ума си само говориш.

Казваш: Колко е глупав този, който е топил масло отвън на шишето, или от неговата сянка! – Ами ти, който топиш по същия начин, не си ли глупав? Ти искаш да бъдеш цар. Та не си ли цар на себе си? Аз зная, кое е най-хубавото царство в света. Това е твоето сърце, твоят ум, твоята душа и твоят дух. Това са сили, които се съдържат в самия тебе. Те съставят такава велика държава, каквато светът не познава. В сравнение с тази държава, всички останали представят голяма анархия. Поданиците на тази държава са добре възпитани. Всеки си знае работата, подчинява се на законите, спазва реда и порядъка в нея. Може ли след това да кажете, че държавите на земята са идеални? И тия държави постоянно коват своите закони: българите – в народното събрание, англичаните – в двете камари. Навсякъде се коват закони след закони, но, в края на краищата, те са неприложими.

Всички индивиди, общества, народи се стремят да подобрят живота си, да стане по-сносен. – Как ще стане това? – За изяснение на мисълта, ще си послужа с живи числа и единици. Взимам, например, мъже и жени, братя и сестри не само като индивиди, но като живи величини. Това да не ви учудва. За мене мъжът е една величина, едно число; може да е известно, може да е неизвестно. Може да е „а", „в" или „с"; може да е „x", „y", „z". Представете си, че двама другари, по неволя, попадат в затвор. Стаята, в която се намират, е херметически затворена, със стъклени сводове. В първо време, те са весели, но после си казват: Става някаква промяна в нашия живот. Атмосферата около нас се сгъстява. Нищо не се вижда, но нещо ни души, гнети ни. След известно време, единият се чувства малко неразположен, а след това и вторият. Единият погледне през прозорците, после и другият. От притеснение, те започват да се борят, но и това не помага. Положението им постепенно се влошава от тежкия въздух, и те започват да се задушават. Коя е причината за това? Съществувала ли е тя по-рано? С вдишването и издишването те сами си създадоха затруднението

– развалиха въздуха. Според окултистите, със своите мисли, чувства и действия, човек сам може да развали въздуха в окръжаващата среда. Както въглената киселина се отразява вредно върху нас, така и ние можем да се задушим от своите мисли, чувства и действия. Ще кажете, че знаете това. Не го знаете. Всяко знание, което не се прилага в живота, не е истинско. Някои от вас казват: От толкова години слушаме Учителя. Ние го разбираме вече. – Ще извините, още нищо не разбирате. Не е въпрос за теоретично разбиране.

Питам: Какво сте разбрали от любовта? Готови ли сте да се откажете от имането си? Готови ли сте да приложите оня закон на пълното самоотричане? Ако ви кажа да раздадете имането си, ще кажете: Чакай да си помисля. Как сте ме разбрали тогава? Когато учителят каже на ученика да излезе вън, и той не иска да излезе, какво означава това? – Непослушание. С какво може да се обясни това? Допуснете, че аз съм в класа и зная, че след пет минути подът ще се провали. Без да обяснявам на учениците, аз извиквам: Скоро навън! – Защо, г-н Учителю? – Навън, без разсъждение! И те, един след друг изтичват надолу по стълбата. – Какво става? – се питат те. Не се минават пет минути, и подът се проваля. Ако река да им кажа, какво ще стане след пет минути, и аз, и те ще се намерим долу. Може да допуснем и друго положение – че зданието гори. Казвам на учениците си: Един по един, скоро вън! Мога да кажа и друго нещо, приятно за тях: Излезте всички вън, на увеселение!

При сегашните условия, хората търсят причината на нещастията вън от себе си. Например, двама души живеят в една стая. И двамата еднакво са причина за разваляне на въздуха. Въпреки това, те търсят причината вън от себе си. Казвам им: Отворете прозорците, да влезе отвън чист въздух и светлина. Но те седят в стаята си и се чудят, защо им е притеснено на гърдите, защо ги боли глава. – Отворете прозорците на главата, на гърдите и на стомаха си. – Разбрахме, какво се иска от нас. – Разбрахте, а нищо не правите. Щом отворите прозорците си, веднага във вашия живот ще стане коренна промяна. Казвам на едного: Люби! – Ама ще ме използват!– Които любят, са опасни хора. Не ме разбирайте криво. Те са опасни, когато ги бутат. Любещият е голям, дълбок извор. Ще стоиш далеч от него, без да го буташ. Не можеш да си играеш с него. Той е толкова дълбок и голям, че ако речеш да си поиграеш с него, ще те завлече.

Да дойдем до други разсъждения. Например, математиците казват, че точката е величина, която не заема никакво пространство. Как е възможно

тогава, кръгът, който е образуван от множество точки, да заема пространство? Значи, ред точки заемат известно пространство, а точката, сама по себе си, е безпространствена. Казва се още, че правата линия има само едно измерение – дължина, няма широчина и дебелина. – Какво означава дължината? – Посока. Значи, всяка сила, която излиза вън от своя център, радиира. Така, тя образува дължина. Така се определя интензивността на силата, която действа в даден момент. Например, имате две оръдия. Едното оръдие бие на разстояние пет километра, а другото – на разстояние десет километра. Значи, първото оръдие образува права линия, дълга пет километра, а второто – права, дълга десет километра. – Що е права линия? – Най-късото разстояние между две точки. При това, между две точки може да се прекара само една права: Според мене, между две точки могат да се прекарат много прави линии. Това поддържат и други учени. – Възможно ли е това? – С този въпрос се занимава математиката, тя има думата. То може да се докаже. Важно е, че правата линия определя интензивността на дадена точка, като сила. – Що е точката? – Същество, съзнание, неделимо в себе си. Всяка първична единица, която излиза от Бога и любовта, е също неделима. Интензивността на това съзнание, което излиза от своя център и върви към периферията, се определя като дължина на правата линия. – Що е плоскост? Как се образува тя? – От движението на правата линия в посока, перпендикулярна на себе си. Плоскостта има две измерения – дължина и широчина и заема известно пространство. Представете си една дълга линия от 1 000 км., на която са наредени 1 000 оръдия, които всеки момент пущат по една граната. Може ли да пресечете тази права? – Щом престане да действа, може да я пресечете. Тя е временно владение. Докато действат оръдията, правата линия съществува; щом оръдията престанат да действат, и правата изчезва. В това отношение, правата линия представя идеален свят, в който действа законът на безкористието. Това значи, да заемаш известно пространство, но да си свободен от всякаква алчност да владееш и обсебваш. – Това е невъзможно. - Възможно е. Човек няма право да владее и да завладява.

„Учителю благи, що да сторя, за да наследя живот вечен?" Христос му отговори: „Благ е само Бог". Ние постепенно се приближаваме към идеята за вечния живот. Казвам: Докато мислите, че сами ще оправите света, вие сте на крив път. Докато човек мисли, че отвън някой ще оправи работите му, и той е на крив път. Докато майката мисли, че дъщерята или синът ще я гледат, и тя е на крив път. Докато господарят разчита на слугата

си, той е на крив път. Докато хората вярват, че свещеници и проповедници ще оправят света, те са на фалшива почва. Поставете тази истина на опит и ще се уверите в думите ми. Значи, всеки човек трябва да разчита първо, на себе си, а после, на другите. Болен си, викаш лекар да те прегледа. Той ти предписва известна храна. Казваш: Господин докторе, слаб съм, стомахът и червата ми са изтънели, не могат да приемат храна. Нека синът ми се храни заради мене. – Синът ти ще се храни заради тебе, но той ще печели, а ти ще губиш. Следователно, ти ще се храниш сам, колкото и слаб да е организмът ти. Ти ще ядеш за себе си, а не синът ти. Ще приемаш по-малко храна, ще дъвчеш добре и постепенно ще се засилиш. Когато казвам, че човек е способен да оправи своя свят, имам пред вид, той да работи съобразно великия закон на любовта. Това значи, всеки ден да приема по трошица от любовта и постепенно да увеличава. Ако мислиш, че синът ти може да яде заради тебе, т. е. той може да оправи твоите работи, един ден Бог ще каже: Такива глупци нямат право да живеят. Те изопачават моя закон.

Казвате: Този свят е лош, не е създаден добре. – Това е специфично мнение. Други казват, че този свят е добър. Според някои, земята е свят на страдание, долина на смъртта. Това е неразбиране. Моето мнение е, че този свят е един от великите светове, които са съществували. Нека учените и философите ми покажат по-добър свят от този. За кой свят говоря аз? Не говоря за света, който носиш в ума си и се оплакваш, че не можеш да живееш добре със жена си, с децата си, с брат си и сестра си. Аз не говоря за човешкия свят, пълен със заблуждения и противоречия. За друг свят говоря аз. Ще кажете, че Бог е наредил да се женят хората. Ако беше така, те щяха да се раждат женени. Всъщност, те се раждат неженени, а после се женят. Женитбата е създадена от хората. Ще кажете, че Бог е наредил да има господари и слуги. Ако беше така, хората щяха да се раждат свързани, господар и слуга заедно. Защо трябва да се поддържат такива фалшиви положения? В Божествения свят такива отношения не съществуват. Ще кажете, че в църквата непременно трябва да има богомолци. Ако беше така, свещениците и богомолците щяха да се раждат заедно. В заключение, хората искат да турят в устата на Бога такива думи, каквито Той никога не е казал. Бог тъй казал, иначе казал. Не говорете неверни работи в името Божие. Бог търпи човешките глупости, но ги преработва. Мнозина учени, професори и учители, преподават на своите ученици известно знание, но то не е още онова истинско, положително знание. Всяка наука трябва да има свой център, от който да изхожда. Кой е центърът на математиката? Тя

поне минава за положителна наука, а за други – за трансцендентална наука. Кой е основният, живият център в математиката, на който можеш да разчиташ? Когато математикът се натъкне на някое трудно доказателство, веднага той прибягва към имагинерните величини и казва: Тези величини не съществуват, но се използват като изходни точки. Значи, той излиза от нереални величини, за да докаже реалните. Имагинерните числа са играчки, забава за математиците. Как може да изучаваш нещо, което не съществува? Всъщност, няма несъществуващи числа и величини. Кой е основният център в химията? Ще кажете, че химията работи с атомите и молекулите на елементите, които се съединяват поради известно сродство между тях. Това сродство както между хората ли е? Някакво привличане има. Химията не е само в това, да боядисваш предметите и да получаваш експлозивни газове и различни отрови. Това не е химия. Учените говорят за някакви хранителни пилюлчета. И природата, преди хиляди години е направила такива пилюлчета. Тя има фабрики, в които сама ги приготвя. Ние не се нуждаем от човешки пилюлчета. Не изнудвайте природата!

Какво правят сегашните учени? Те взимат наготово знанията на природата и, като глашатаи, казват: Еди-кой си учен открил нещо. Не, по-добре си кажи: Четох нещо в една от книгите на природата и се докоснах до един интересен въпрос. Прави своите научни изследвания, но всякога говори истината. Ще ни убеждават учените, че първоначално светът представял някакъв хаос, но после се оформил и станал разумен. В това няма никаква логика. От неразумния свят се създал разумен! Ще кажете, че това е аналогия. Да, но в аналогията има известни заблуждения. Искат да кажат, че както детето в първо време е невежа, а после поумнява, така и светът, от хаос се превърнал в разумен център. Дарбите и способностите са вложени в детето, и те отпосле се проявяват. Следователно, детето е умно, но чака времето за своето проявяване. Органите му още не са се развили. Когато посеете семето в земята, влагате ли нещо в него? То си носи специфични качества, които чакат времето да се проявят. Семето знае, как да се нареди; то знае и химия, и физика. Вие гледате на семето като на нещо малко, нищожно, но вижте, какво стъбло, какви гъвкави клони излизат от него. Клоните са гъвкави, за да издържат на най-големите бури и ветрове. Виждаш, как едно растение издига главичката си нагоре, но вятърът му казва: „Преклонената главичка остра сабя не сече." То веднага сваля главичката си надолу, учи се на смирение. Щом отмине силният вятър, то пак издига главичката си. Учените ще говорят за вибрации, за

колебания във въздуха, за високо и низко налягане. - Че има колебания, това растенията знаят преди учените.

Какво искал голсмецът от Христа? Той искал да наследи вечния, истинския живот. Той искал да наследи онзи живот, в който умът, сърцето и волята трябва да се проявят свободно. Но и това е неразбрано. Как може да се прояви умът? Ако напишете една книга, това проява на ума ли е? Това е теория. Ако направите една черква, това проява на сърцето ли е? Черквата е от камъни, следователно, тя не е проява на сърцето. Ако направя една голяма бомба, която да разруши всичко около себе си, и това не е проява на човешката воля. Кои са истинските прояви на ума, на сърцето и на волята? Вървя по улицата и виждам, че някой лежи на пътя с изкълчен крак. Всички го гледат, но никой не може да му помогне. Спирам се пред него и му намествам крака. Ето една проява на ума. С това обръщам внимание на пострадалия, така да работи върху себе си, че и той да помага със своя ум на страдащите. Всеки трябва да знае изкуството да намества изкълчени крака. Днес хората са изоставили това изкуство. Всеки очаква от другите. Детето се разболее, и майката казва: Тази работа е за лекар. Не, всяка майка трябва да знае, как да лекува децата си. Майката трябва да даде първа помощ. Лекарят само санкционира това, което майката е направила. Но той казва: Никой да не бута болния. Това е мое свещено право. Първата работа на майката е да даде рициново масло на болното дете; после, да изпие няколко чаши гореща вода, а след това, да му направи постна картофена чорба. Тази е първата помощ за всеки болен. Боли те глава. – Защо? – Имаш утайки в стомаха или в червата.

Питате: Защо трябва да се пие гореща вода? – Много просто. При храненето, по стените на стомаха и червата остават мазнини и утайки, които пречат на правилното храносмилане. Горещата вода ги разтваря и регулира процесите в стомаха и червата. Как миете вие чиниите и тенджерите си, с гореща, или със студена вода? Как миете умивалниците си? – С гореща вода и сапун. Значи, за очистване на мазнините и утайките, горещата вода се предпочита. Домакинята мие съдовете с гореща вода, докато започнат да скърцат. И вие ще пиете гореща вода, докато стомахът и червата ви започнат да скърцат. Това значи, докато у вас се събуди здрав, естествен апетит. Да знаеш, как да прилагаш знанието си, това е голямо изкуство. Сегашните учени мислят, че са постигнали много нещо. Те не подозират, че са едва в началото на истинската наука. Ако сегашните учени – математици, физици, естественици влязат във великата окултна школа,

ще видят, че техните знания не представят нищо. Те сами ще се чудят на своето невежество. Казваш: Най-после, след 20 годишни усилия постигнах това, което очаквах – открих нещо. – Нищо особено не си открил.

Големецът запита Христа: „Учителю благи, що да сторя, за да наследя живот вечен?" Христос му каза: Защо ме наричаш благ?" Когато не обичаш някого, не му казвай, че го обичаш. Не го лъжи. Някой дава вид, че обича, преструва се, а всъщност, мрази. – Що е омразата?– Студ. Аз нося в себе си термометър и измервам температурата на човека; по това познавам степента на любовта и на омразата. Между омразата и любовта има известно отношение. Забелязано е, че онзи, който мрази, температурата му се понижава. Значи, омразата произвежда студ, а любовта – топлина. Обаче, между небесния огън и земния има известна разлика. Небесният огън не прави зло на никого, а земният причинява много пакости. На земния огън можеш да опечеш кокошка, агне, прасе. Слънчевата светлина представя небесния огън. На слънчевата топлина зреят плодовете, а на земния огън не могат. Всички престъпления се вършат все на земния огън. Той има долен произход. Каквото и да готвите на този огън, в края на краищата, за вас остават триците и пепелта – нисшите елементи, а праната – жизнените елементи отиват във въздуха. Че е така, за това говорят болестите и смъртта. Готвите хубави яденета, а, въпреки това, боледувате и умирате. – Защо? – Сгрешили сте нещо.

Кой ви даде право да колите агнета и кокошки? Ще кажете, че така е писано в Библията. Който е писал това, нищо не е разбирал. Христос казва: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си." Той даде тълкуване на този стих, както и на цялото си учение. Ако не беше го изтълкувал, и досега щяха да говорят, че Христос казвал да ядат плътта Му. Ако разбирате буквално, всеки проповедник щеше да бъде изяден. Щом слушателите му огладнеят, ще го заколят и изядат. Те ще кажат: Ако не изядем плътта ти и не изпием кръвта ти, защо си станал проповедник? Това са нелогични заключения. Христос казва: „Словото, което ви говорих, носи живот в себе си." Значи, това, което дава живот, е вън от нашия организъм. И самият живот не е в нас. От лампата ли иде светлината? Не, тя иде отвън някъде. Виждате, че фитилът гори. – Как става горенето? – Ако сте ясновидци, ще видите, че през маслото минават известни течения, известни енергии. Те причиняват горенето. Щом се прекъснат енергиите, и горенето се прекъсва. Има масло в лампата, но то не гори. Направете следния опит: Сипете в едно шише дървено масло и го оставете някъде, да

стои десет години. След това, опитайте се да го запалите. Ще видите, че маслото не гори. – Може да се е развалило. – Казваме, че се е развалило, а всъщност, през него вече не минават онези енергии, които причиняват горенето.

При Христа дойде един от учените хора на времето, да Го пита, как да наследи вечния живот. И вие, като този учен, чакате да ви обясня известни въпроси. Много въпроси съм ви обяснявал и сега пак повтарям: Започнете с малките величини, които, като точката, като живота, не заемат никакво пространство. Започнете да работите с най-малката светла мисъл. Приемете я и я приложете. Кажете си: Бог е Любов. И в най-малкото си проявление, тази любов е достъпна за моята душа. Тъкмо вие се разширите, почувствате тази любов, и Бог похлопа на вратата ви. Какво вижда той? Вие биете сина или дъщеря си. Бог ви даде гръб и започва да се отдалечава, като казва: Този човек не разбира времето и пространството. – Какви отношения ще има този син към баща си? – Ще го намрази. Когато Бог хлопа на вашата врата, а вие биете сина си, той непременно ще измени отношенията си към вас, ще ви намрази. – С какво бият днес децата? – С пръчица. Ще кажете, че пръчката е излязла от рая, затова съдържа енергия в себе си. Бий детето си с любов. Влей в него всичката си любов. Докато биеш
детето си без любов, то всякога ще ти се сърди и ще те избягва. Син или дъщеря, бити с любов, всякога са благодарни и признателни към родителите си.

Днес всички изучават педагогията, прилагат педагогическите правила. И аз имам своя педагогия, свои педагогически правила. Всички човешки правила са нищо пред правилата на живата, разумна природа, в която Божият Дух работи. – Защо човешките правила не издържат в живота? – Защото човек изпада в две крайности и си служи с две мерки. Към себе си прилага една мярка, към ближния си – друга. Работиш някъде, искаш да ти платят скъпо. Щом на тебе работят, малко плащаш. Според мене, никой нищо не трябва да плаща. – Защо? – Отивам при брата си и му работя с любов. Каква заплата ще ми даде? И сто хиляди лева да ми плати, нищо не са. Ще ми плати с любов. Казвам му: Братко, ще ти работя всичко, каквото искаш с любов, но ще ми платиш с любов. – Лесна работа, аз те обичам. – Това не е любов. Ако твоята любов отваря кесията ти, това е истинска любов. – Не мога да отворя кесията си. – Щом не можеш, ти не можеш да обичаш. Ако съдията съди престъпника, и неговата любов не

отвори ума му, да влезе отвън светлина, присъдата му не е правилна. Той ще окачи престъпника на бесилката. Има нещо, което липсва на престъпника. Съдията трябва да вижда това. Щом дадеш на престъпника това, което му липсва, той се изправя.

Сега аз говоря на всички хора, да се научат, как да работят. Ще кажете, че ви подигравам. В мене не съществуват подигравки. Да се подигравам с вас, значи, да се подигравам със себе си. Аз обичам истината. Желая и вие да я обичате. Вие обичате истината, познавате я, но не я прилагате. Когато се отнася до вас, добре я познавате. Когато е за другите, правите се, че не я познавате. Не, кажи си: Познавам истината, но не е в мой интерес да я призная. Ще кажеш, че твоите възгледи не ти позволяват да постъпваш съобразно истината. – Не се оправдавай. Истината се прилага при всички условия. Кажи си, че не искаш да я приложиш. Защо и за какво не искаш, не е важно.

„Учителю благи, що да сторя, за да наследя живот вечен? – „Едно ти недостига: Иди, продай, все що имаш; раздай го на бедните и ела, та ме последвай." Младежът нищо не отговори и остана да мисли. И до днес, богатите и учените още мислят. Вижте ги, какво правят в канторите и в кабинетите си – решават различни задачи с по няколко неизвестни. Обаче, и резултатите им са неизвестни. Те казват: Да се любим! – Как? – Със сладки думи. – В какво се заключават сладките думи? Да кажеш на човека една сладка дума, това не е любов. Американците, като практичен народ, предпочитат да се молят за умрелите, да се подобри техният живот, отколкото да помагат на живите. На живия трябва да дадеш нещо, да отвориш кесията си. За умрелия ще се помолиш и ще се освободиш от всякаква отговорност. С молитвата си ти само се подписваш и оставяш на други, те да свършат работата. В Божествения свят няма такъв закон. Щом искаш да помогнеш на умрелия, ще оставиш той да влезе в тебе, да му разбереш мъчнотията, и ти сам да я разрешиш. В това отношение, и свещениците търсят лесния път. Ще се помолят за умрелите и нищо повече. Не, ще носиш умрелия в себе си и ще му помагаш, докато го успокоиш. Не се позволява, в името на любовта, да се вършат престъпления.

Помни: Любовта не търпи никаква измама, никаква лъжа! Ще погледнеш човека направо в очите, с установен, чист поглед. - Защо ме гледаш? – Обичам те! Ако кажеш тези думи на млада мома, тя ще каже: Обичаш ме, защото искаш да вземеш нещо от мене. Какво ще отговори

бабата, ако и на нея кажеш: Обичам те! – Защо ме обичаш? Аз съм стара жена, нищо не мога да ти дам. – В случая, и младата, и старата мислят криво. Грехът говори в тях. И двете не разбират живота. И двете не разбират любовта. И на двете казвам: Ново учение се проповядва на хората, нов закон. Бабата се обезсърчила, отчаяла се и ми казва: Синко, не се живее между щерки и снахи. Казах й: Бабо, аз владея изкуството да подмладявам хората. Искаш ли да се подмладиш? – Сериозно ли говориш? – Сериозно ти говоря. Ех, де да се подмладя ! Да стана 20 годишна мома, ще зная, как да живея.

Ще ви кажа една велика истина: Всички можете да се подмладите в пет минути, но вяра е нужна за това. – На кого говориш това? Ние сме свършили университет, не се лъжем. – Че сте свършили университет, че сте учили, не отричам, обаче, зная, че се съмнявате и правите грешки. – Ние знаем много неща. – Знаете много неща, но едно не знаете – че сте нещастни. Няма щастлив човек на земята. Всички задавате въпроса: „Учителю благи, що да сторя? – Както и да ви се отговори, вие не сте готови още да пожертвате всичко за Господа. Казвате: Да омотаем някак Учителя. – Как ще ме омотаете? Преди всичко, аз не съм всякога в тялото си. Някога дохождам в събранието, и вие мислите, че съм при вас. Аз не съм между вас; аз съм извън времето и пространството. Само тялото ми е при вас. Вие виждали ли сте ме? Познавате ли ме? Ще кажете, че съм проповядвал нещо. Нищо особено не съм казал. Когато кажа нещо, светът ще се оправи. Засега, само ви забавлявам. Днес около мене се повдига цял въпрос. Искат да противодействат на моето учение. Ето какво ще ви кажа: Когато Божественото учение се приложи, навсякъде ще се яви огън от 35 милиона градуса. Всичко ще изчезне – свещеници, владици, министри, царе, майки и бащи, – всичко около вас ще се стопи и ще се създаде нов свят. Тогава всички ще кажете: Благодарим Ти, Господи, че ни освободи от всички заблуждения. Можем да живеем вече по братски. Какво по-голямо благо от това? Да може всеки свободно да живее и да се развива. Казвам: Иде огън в света! От 20 години вече говоря на българските държавници да не прилагат насилието; да бъдат искрени един към друг; да се обичат като братя. Едно време се оплаквахте от турците, от гърците, от сърбите. Сега от кого се оплаквате? Всички сте българи. Няма основание да се оплаквате. Значи, турчинът, гъркът, сърбинът са още в България, не са си заминали.

Днес вали сняг. Какво означава той? – Че българските държавници трябва да научат закона на любовта. Дето е любовта, там няма насилие.

Министрите, които са сега в затвора, не са ли правили насилия? Аз съм искрен и питам: Чисти ли са техните ръце? Постъпвали ли са право? Но и на тези, които съдят казвам: Постъпвайте по любов, по Божествен начин. Ще кажете, че сте готови да ги оправдаете, но като дойдат на власт, те ще ви съдят. Аз мога да помогна на министрите, но ако в сърцата им се яви беззаветната идея на любовта – да плащат дълговете си с добро и с любов. Засега затворът не е страшен; той е велико училище. И в тялото си човек е в затвор. Любовта е огън. Такова е и моето учение. Ще се учите, докато излезете от затвора. Дотогава ще има репарации, референдуми; ще си служите с бели и черни бюлетини. Който сложи черна бюлетина, ще се спаси; който постави бяла, ще увисне на въжето. – Кои са причините за страданията? – Безлюбието. Приложете любовта, както в индивидуалния, така и в обществения живот. Бъдете искрени помежду си. Съдействайте на всеки държавник, който иде със светли идеи и желания. Бъдете доблестни и самоотвержени. Не говоря само за партията. Тя е един организъм. Говоря за целокупния живот, който обхваща всички партии. Какво струва на българските държавници да приложат закона на любовта? Мислят ли те, че ако обесят министрите, в България ще се въдвори ред и порядък? С убийства не се разрешават въпросите.

Едно ви недостига: Да се приложи законът на любовта, за да се даде възможност на всички да живеят добре. Това е най-малката програма, според която сегашните хора могат да живеят. Днес всички хора са под закона на кармата. – Как действува този закон?

Във времето на един от египетските фараони, наречен Раамез-Фухи, живял един велик Учител Амраха-Фу. Раамез-Фухи имал красива дъщеря, на име Елита. Тя заболяла от проказа в най-остра форма. Всички видни египетски лекари приложили своето изкуство, но не могли да й помогнат. Най-после, фараонът извикал великия Учител и го запитал: Можеш ли да излекуваш дъщеря ми? – Мога – отговорил той – но при условие, да изправи тя една своя погрешка. – Каква е погрешката й? – попитал бащата. – Тя може да я каже само пред мене, защото аз ще приложа всички усилия да я излекувам. И вие се питате, каква била грешката на царската дъщеря.

Това, което ви говорих дотук, е разбрано за вас. Дотук работите вървят добре, но ако проследя историята на това предание, ще останете на особено мнение. Обаче, с това въпросът не се разрешава. Трябва да се дойде до великата истина на живота. В далечното минало, великият Учител и Елита живели заедно в една планинска местност, като другари. Той бил

овчар, но се занимавал с астрономия: изучавал небето и многобройните звезди и планети. И двамата били бедни. По едно време, през тази местност минал царският син, красив, млад момък. Като го видяла, Елита се влюбила в него и напуснала другаря си. Останалия си живот прекарала с царския син. Ще кажете, че те били щастливи. Царският син бил сегашният Раамез-Фухи, бащата на Елита. Той принадлежал към черното братство. След време и двамата умрели. Минали много поколения, и те отново дошли на земята, като баща и дъщеря. Сега тя заболяла от проказа поради измяната към младия овчар. Днес само великият Учител може да я излекува. Ако тя може да съзнае грешката си и да разбере, какви страдания е причинила на младия овчар, само с едно махване на ръка, той може да я излекува – да я освободи от страшната проказа. Не сте ли и вие от тези, които живяхте в планинската местност и, без да мислите много, напуснахте своя възлюбен и тръгнахте след царския син? Вашите нещастия в живота ви се дължат, именно, на това, че тръгнахте след царския син, представител на черната ложа. С други думи казано: Всички вие напуснахте Бога, всички вие се поругахте с любовта и отидохте в света, дето и днес страдате. Казвам: Аз мога да ви помогна още сега. – Как? – Ще признаете своето престъпление от далечното минало, своята безхарактерност. Така ще се намерите пред любовта, която ще ни поздрави и ще каже: Не мислете, че Бог е далеч от вас. Той е близо до вас, но вие, които много пъти сте изменяли на любовта, сега страдате, без да знаете причината на вашите страдания. Готови ли сте да признаете своята грешка? Ще кажете: Слушаме Те, Учителю! – Вие ме слушате, и аз ви слушам, но само със слушане, въпросите не се разрешават.

Казвам: Няма любов, като проявената, като изявената и като осъществената Божия любов. Нека всички сърца и умове, на учени и прости, на богати и бедни се проникнат от идеята за Бога. Нека всички да виждат Бога навсякъде – вън от вас и във вас. Да продължа разказа: Великият Учител забранил на бащата да влезе при Елита. Той влязъл сам при нея. Тя веднага го познала и извикала: Прости ми, прости, сгреших пред тебе! Той прострял ръката си над нея, и здравето й моментално се възстановило. Като я видял здрава и красива, бащата казал на великия Учител: Давам ти моята дъщеря.

Желая, любовта и мъдростта да проникнат в сърцата и умовете ви и да се съединят в едно. Можете ли, като Елита, да кажете: Господи, прости ми, сгреших против великата истина на живота. Сега вие седите, оплаквате се, че сте нещастни, че имате неуспехи в живота си. Кажете: Господи,

прости ни, прости. Той ще простре ръце над вас и ще ви прости. Само така ще видите Неговите очи с мекия и благ поглед на любовта. Само така ще се преобразите и ще възкръснете.

Днес аз искам, всички да възкръснете. Не само вие, но и целият български народ да възкръсне. Управляващи и управляеми; съдии и подсъдими; свещеници и владици – всички да възкръснете. Във всички да се яви съзнанието, че сте престъпили по отношение на Великата Любов и всички да кажете: Прости ни, Господи!

6. Беседа от Учителя, държана
на 19 ноември, 1922 г. София.

----
* Лука 18:18

Лама савахтани

"Или, Или, лама савахтани",
т. е. Боже мой, Боже мой, защо
*са ме оставил? **

„Или, Или, лама савахтани?"– В тези думи Христос е вложил нещо посече от това, което е предадено в Евангелието. На български думата „Или" има съвсем друго значение – тя е съюзът или. Обаче, на староеврейски смисълът е друг. Онези, които чуха думите на Христа, криво Го разбраха. Те помислиха, че Той вика Илия и си казаха: Да видим, дали ще дойде Илия да Му помогне. Изобщо, преводът на този стих не е сполучлив. То е все едно, от лама да образуваш ламя – същество с голяма, ненаситна уста. Аз влизам в положението на преводачите. Мъчно се превежда от стар, класически език; мъчно се прониква в неговата същина. Това всеки е проверил. Например, българин отива във Франция. Като изучава езика, той не може да проникне в дълбокия смисъл на думите и лесно се познава, че е чужденец. За него всяка дума е точно определена, установена. В това отношение, той е като аристократ, за когото нещата имат точно определени форми. Животът на аристократа е установен, не търпи никакви промени. Под „аристократ" се разбира човек с установени идеи, със съзнание за своето благородно произхождение, благородна кръв.

Като говоря за езиците, имам пред вид техния произход. Всички езици имат един общ произход. Това не подразбира еднообразие. В проявите на езиците има разнообразие, а в принципите – еднообразие. Нещата ни се виждат еднообразни, когато ги гледаме отдалеч. Какво се разбира под „единство"? Де е единството? – В безграничното, безпределното. А под „множество" разбираме близките до нас неща. То е проява на видимата реалност. Какво значи „проява"? – Да се яви нещо в светлина, на яве. Наистина, светлината изявява нещата. – Кой ги осмисля? – Виделината. Значи, светлината изявява нещата, а виделината ги осмисля. В български език думата „виделина" заместват със „светлина". Това е неразбиране. Светлината има физически произход. По вибрации думата „виделина" е по-силна от думата „светлина". Филолозите се нуждаят от духовна светлина, и от нейно гледище да изучават природата, важно е, че

светлината и виделината са две различни идеи. Когато изгуби виделината си, човек придобива светлина; когато изгуби светлината, той придобива виделина. Например, намираш се на планината и отдалеч гледаш предметите. Казваш: Смътно ми е, не виждам ясно предметите. – Светлина ти е нужна. Щом се приближиш към предметите, те стават ясни. Виделина имаш, проникваш в тях. Дали виждаш, или не виждаш ясно, не се смущавай. Ама тъмен ти бил светът! Сам по себе си, светът е красив. В твоя мозък има нещо, поради което не схващаш ясно пешата. Щом се приближиш към тях, те изпъкват в своята яснота.

И тъй, когато човек изгуби Божията Любов, придобива човешката любов; когато изгуби човешката любов, придобива Божията Любов. Човешката любов е светлина, а Божията – виделина. Значи, човек създава светлината, а Бог – виделината. Понеже в човешката любов има промени, затова той минава от светлина в тъмнина, и обратно – от тъмнина в светлина. Това психологически е вярно. Казвате: Дето е светлината, там е реалността. Според мене, реалността е в зависимост от проявите на човека, на неговите чувства. Аз разглеждам чувствата в широк смисъл, а не от обикновеното човешко разбиране. Казват за някой момък, че се влюбил, че изявява чувствата си. Какво нещо е влюбването? – Запалил се. – Що е запалването? – Гори някой. – Що е горенето? Това са идеи, които търпят изменения. Всяка идея трябва да се посее, както се сее житното зърно или ябълчната семка в земята. Ако земята, въздухът и светлината не дадат условия на семето да израсте, ти никога не би разбрал съдържанието, което се крие в него. Също така не би разбрал смисъла и на думите, ако не им дадеш условие да израстат и да дадат плод. Обаче, има хора, които разбират смисъла на нещата. Как ще познаеш човешката любов? – Виж, какво прави влюбеният. Той започва да обръща голямо внимание на външността си: облича се добре, приглажда косата си, туря си хубава връзка, постоянно се оглежда в огледалото и казва: Любов имам аз! Прав е той. Лицето му е бодро, свежо – отдалеч свети. И това не е лошо, светлина има човекът. Но тази светлина скоро изгасва. Тя се явява бързо и бързо изчезва.

Трябва ли да ви доказвам, колко скоро се изменят човешките чувства? Представете си един млад момък, лицето му светнало, с доволен израз. В една кутия турил един пръстен и една гривна. Носи ги на своята възлюбена, на която ще изяви любовта си. Но някой му попречил да изкаже любовта си. И знаете ли, как майсторски? Ще ви приведа един пример от

софийско. Един виден чиновник от Сметната палата, умен човек, пътува от София до Павлово. Влиза в един трамвай, дето имало много хора. В същото време влиза и един беден човек, с вързоп в ръка, но и той няма къде да застане. Чиновникът искал да му услужи и казва: Ела при мене, приятелю, остави вързопа долу, почини си. – Няма място. – Ето, тук, при краката ми има място, тури си долу вързопа. Бедният застанал пред него. Той се понавеждал да си види вързопа, бутал го, намествал го. Като си отишъл в Сметната палата, чиновникът бърка в джоба си и забелязва, че портмонето му изчезнало. В него имало 800 лв. Той си казва: Благодаря на този човек, че ми показа, какво умът ми трябва да бъде винаги буден, защото, понякога имам у себе си и по 10 000 лв. Това получил за услугата, която направил на бедняка. Да кажем сега, че крадецът бръква в джоба на момъка и му задига пръстена и гривната. А той, като не подозира нищо, отива весел при момата. Тя го посреща, очаква от него дар. Той бръква в джоба си: А - а! – казва учудено. Няма ги! Смути се момъкът. Изчезва светлината. Отива си той вкъщи много смутен, но и светлината изчезнала. В Божията Любов има знание, има виделина, и тя никога не изчезва. Щом влезе Божествената Любов в човека, той вече не се подава на измама, на лъжа. Религиозните хора понякога подражават, но подражанието не трябва да бъде като това на Сократовия ученик. Като виждал, че учителят му бил много скромен в облеклото си, той обул едни скъсани гащи и така се явил пред учителя си. Сократ му казал: Слушай, приятелю, твоята гордост се вижда и през съдраните ти гащи. Между религиозните се срещат такива, на които гордостта и религиозността се вижда през скъсаните им гащи. Те нямат никакво убеждение, никаква любов, а искат да изпъкнат по някакъв начин в света. Имат само към себе си любов; към другите не я проявяват.

Сега, вие трябва да разбирате реалността, да се приближавате до нея. В реалността няма никакви промени, нито измяна. Такова нещо е Божията Любов. Тя се отличава от човешката любов по това, че е абсолютно безкористна. Ако търсите користолюбие, ще го намерите в човешката любов. Тя използва всичко за себе си. Отглеждаш кокошки, патици, овце, свине – всичко за себе си; отглеждаш плодове, пак за себе си. Обаче, човешката любов има условия да се развива. След всичко това, вие се питате, защо човек страда толкова. – Как да не страдате, когато в основата на вашия живот лежи користолюбието. Мъжът използва жена си, а тя – своя мъж. Родителите използват децата си, а те – родителите си; възлюбеният използва своята възлюбена, а тя – него; учителите използват

своите ученици, а те – учителите си. Навсякъде виждаме използване. – Защо? – Защото хората имат светлина, а нямат виделина. Те прилагат човешката любов, и всеки казва: Аз да живея, а за другите не искам да зная. Това е неразбиране на живота или на великите принципи, които лежат в основата на самия живот. Всички хора, от коя и да е нация или раса, всички животни – от най-малките до най-големите, съставят част от великия Божествен организъм; следователно, тяхното благо е и наше благо. – Този организъм подобен ли е на нашия? – Подобен, но несравнено по-хармоничен и по-добре устроен от нашия. Всички, които ме слушате днес, както и най-видните учени и професори, се занимават с маловажни въпроси по отношение на това, което сега предстои на човека. Нека всеки се занимава, с каквото иска, това не ме интересува, но казвам: Първо, човек трябва да разреши важните, съществените въпроси. Ще решиш първо, важния въпрос, като се движиш по права линия. После, ще го повдигнеш в първа степен, след това – във втора степен, в квадрат, и най-сетне, в трета степен, в куб. – Ние знаем, какво е правата линия. Знаем, какво нещо е квадратът; знаем, и какво нещо е кубът. – Не отричам, че ги знаете, но не знаете, как да ги приложите в живота. Отчасти, хората знаят, как да прилагат правата линия. Те са турили по една ос в колелата и върху тази права линия се движат. Отчасти, те прилагат и плоскостта. Турят една дъска върху плоскостта, впрегнат два коня, хванат юздите им и казват: Ето едно движение в квадрат. Значи, първото движение е в права линия – праволинейно движение на колелата. Второто движение е на конете, които вървят напред и движат колата. Сега, от вас се иска да приложите правата линия в сърцето си и в ума си. Как ще постигнете това движение? Аз няма да отговоря на този въпрос; вие сами ще го разрешите.

Христос казва: „Боже мой, Боже мой, защо си ме оставил?" Кой не е казвал така при известна мъчнотия? И аз, като съм се намирал в голяма мъчнотия, съм казвал: „Боже мой, защо си ме оставил?" Всеки е казвал тези думи. Ще кажете, че сте подобни на Христа. Не, има голяма разлика. Има нещо общо между всички хора, а именно: всички дишат, всички имат дробове. Въпреки това, хората се различават и в дишането: всички не дишат еднакво, всички не дишат един и същ въздух. Какъв въздух дишат онези, които по цели дни прекарват по кафенетата, дето всички пушат и пият? Какво ще занесат тези хора на своята жена и деца? – Дим, пушек – нищо повече. И това са все видни господа. Те решават важни въпроси в пушека, в дима на цигарите. Аз пък съм прост овчар, който паса овцете си

и дишам чистия въздух на Витоша. Ако ме сравните с един от господата в кафенетата, ще намерите ли разлика? Ще намерите, разбира се. Аз съм весел, бодър, с бистър ум, животът има смисъл за мене. Онзи от кафенето ще каже: Има една особена философия, която разрешава всички въпроси. Каква е тази философия? – Философия на дима. – Димът ще се махне. – Как? – Чрез вентилатори. – Не, приятелю, вентилаторите не спасяват положението. Де е писано, че къщите трябва да имат вентилатори? Природата учи човека, как и къде да диша. Какъв въздух е нужен на човека? – Планински. Природата е създала планините, и хората трябва да ги използват. Казваш: И аз съм чел Библията. – Чел си я, но в кафенетата. Аз съм чел Библията на Витоша. Ти имаш разбиране за Библията на дима, а аз имам разбиране за Библията на чистия планински въздух, на белия сняг. Ние взимаме снега като символ на чистотата, на белия цвят. – Ама снегът се топи. – Снегът се топи, но белият цвят не се топи.

Защо белият цвят е невидим? Защо нещата се губят? Ако движа пръста си пред вас бавно, вие ще го виждате. Колкото по-бързо го движа, толкова по-мъчно го виждате, Най-после, бързината на движението става толкова голяма, че вие изгубвате пръста от очите си. Значи, човек не вижда само онези предмети, които се движат с голяма бързина. Очите не могат да схванат тази бързина. В този смисъл, когато се казва, че нещо изчезнало, това говори за голямата бързина, с която се движи. Значи, изчезването на телата има отношение към закона на движението. Следователно, ако вашите идеи и чувства вървят по възходящ път, те се движат с неимоверна бързина, поради което изчезват. Същото се отнася и за онези идеи и чувства, които вървят по низходящ път. Те слизат в толкова гъста материя, че стават невидими, т. е. изчезват от ума и сърцето на човека. Има случаи, когато видни професори загубват своите мисли. За тях се казва, че паметта им отслабнала. – Кога отслабва паметта? Според мене, когато паметта на човека отслабва, това се дължи на сгъстената материя, в която той попада. Гъстата материя прави човека материалист – повече егоист, отколкото идеалист. Аз зная много методи за усилване на паметта. Един от тях е много ефикасен, но човек трябва да даде за него всичкото си състояние. Не мога да дам този метод на никого. Затова вие си служете с по-евтини методи.

И тъй, за да се освободите от мъчнотиите, трябва да приложите любовта. Ще кажете, че и вие разбирате това, но не е дошло още време за любовта. – Ето една крива идея! – Не е дошло време за любовта!–Какъв е

вашият стремеж? Какво търсите вие в живота си? Не търсите ли щастието? Не се ли стремите към здраве, към живот? Всички хора се стремят към великото, незнайното, т. е. към Божественото. Не е важно, как те схващат своя стремеж. За да постигнат стремежа си, нужно им е знание и смелост. Никакво съмнение не се позволява. Човек може да се съмнява отвън, но не и вътрешно. В търсене и придобиване на истината, не се позволява абсолютно никакво съмнение. Впрочем, това зависи от разбирането на човека. В разбирането има степени на градация. Що е истина? За да разберете, дали една дума съдържа в себе си истината, трябва да проверите, доколко тя е музикална, доколко е пластична. Изпейте думата „истина", да видите, доколко се подава на модулация, дали е огъваема, или не.

Питате: Защо Бог не отговаря всякога на нашите молитви? – Много просто! Бог е крайно взискателен. Той иска да говорите на Неговия език. – Ама ние Му се молим, песни Му пеем, тамян Му кадим. – Това не е достатъчно, това са външни положения. Важно е, говорите ли на Неговия език. – Кой е Неговият език? – Ключът на Божия език е Любовта. – На коя любов? – На абсолютно безкористната любов. Каквото правиш, каквото мислиш и чувстваш, да си свободен от всякакво користолюбие. Като проповядвам, аз поглеждам ту на една, ту на друга страна. Мнозина се запитват, защо ги гледам. Значи, те се съмняват, търсят нещо користолюбиво в мене. Много естествено, като говоря на хората, все ще погледна към някого.

Една млада госпожица, детектив, попаднала в един затънтен град. Като обикаляла града, да намери нещо съмнително, тя срещнала един господин, който я погледнал особено. – Защо я погледнал така? – Харесал я човекът. Той върви и се обръща да я види, влюбил се в нея. Тя си казала: Ето един мошеник. Заслужава да се предаде на полицията. Тя мисли едно, той мисли друго. И аз, като ви говоря, мисля едно, а вие мислите друго. Вие мислите, дали това, което ви говоря, е истина. Аз пък мисля: Като ви говоря, дали истината ще ви засегне и дали ще ви заведе при Бога. Аз зная, какво говоря. Следователно, за мене е важно само едно: да възприемете истината и да я приложите в живота си.

„Боже мой, Боже мой, защо си ме оставил?" Христос се намираше в голяма мъчнотия, затова изрече тези думи. Защо и за какво, тук прекъсвам мисълта си. Ще кажете, че оставям нещата недоизказани. Знаете ли, защо понякога прекъсвам мисълта си? Ще ви отговоря с един пример. Поканвам на обяд 12 души, слагам богата трапеза, и всички започваме да ядем.

Изведнъж аз ставам от стола си и казвам: Всички вън! – Защо, какво става? – Всички вън! Час по-скоро, вън! – Кажи нещо, обясни ни! – Без обяснения, вън! Като излезем вън и видите, че къщата гори, ще разберете всичко без обяснения. Ето защо, някога аз прекъсвам мисълта си. Явява се известна празнина, която показва, че някъде става нещастие, някаква опасност ви грози. – Каква опасност ни очаква? – Ако погледнете долу, ще видите, какво ви очаква. Главите ви ще побелеят от ужас. Много пропасти има в живота. В една пропаст ще видиш своя брат или сестра със счупени ръце и крака. Ако викаш и плачеш, ще им помогнеш ли? Не, ще излезеш вън и ще намериш най-близкия път до тях. Там ще отидеш да им помогнеш. – Ще отида нависоко някъде, оттам да помагам, – На високото място можеш само да се молиш и да плачеш. Ако искаш да им помогнеш, ще отидеш долу, при тях.

Христос се обърна към Бога с думите: „Боже мой, защо си ме оставил?" С тези думи Христос показа на хората, че при известни случаи, Бог може да ги изостави. – Кога именно? – Когато те забравят Неговия език. Ако посети всички вярващи, не зная, колко от тях разбират езика на Бога и го прилагат. Все ще се намерят такива хора, но са малко. Ако днес Христос посети всички християнски църкви, да чуе, как се проповядва Словото, ще се обърка от тълкуванията на видните проповедници. Всеки тълкува Словото по свой начин. Виден проповедник се качва на амвона и започва с думите: „Или, Или, лама савахтани?" – „Боже мой, Боже мой, защо си ме оставил?" След това продължава да тълкува, защо Христос се обърнал към Бога с тези думи. Като свърши проповедта си, проповедникът пита слушателите си: Добре ли говорих? – Отлично, с голяма последователност. Пък езикът ти беше точен, ясен. Като слуша това, Христос казва: Тези хора говорят добре, но постъпват зле. Ние говорим просто, скромно, по прилагаме истината. От евангелската църква Христос отива в православната. Там, скрит в един ъгъл, Той слуша, какво се говори. От олтара излиза владиката, с мантия, със златна корона на главата и със скиптър в ръка и започва да чете: „Или, Или, лама савахтани?" Знаете ли, братя християни, колко е страдал Христос, за да изрече тези думи? И продължава да развива своята проповед. Слушателите му си казват: Наистина, пострада Христос, но ти се ползваш от Неговите страдания. Ти наметна мантията, тури короната на главата си и взе патерица в ръка. Външен блясък – външна светлина. Опитайте се да кажете днес истината на някого! Аз не упреквам никого, но казвам: Светът се нуждае от искрени

хора, които разбират великата истина и я прилагат в живота си.

Тази сутрин, всеки от вас ще разреши поне един важен въпрос. Как ще го разрешите? Има само един начин да го разрешите правилно. Ще обясня мисълта си с един пример. Баща си, имаш син доста даровит музикално. За да излезе нещо от него, той трябва да попадне в ръцете на много даровит учител, иначе, нищо няма да постигне. Следователно, всеки въпрос трябва да се разреши правилно, по закона на любовта. Не е достатъчно само да свириш, нужно ти е любов, разбиране. Например, слушаш един велик музикант, който изпълнява музика от Вагнер. Ти обичаш този композитор и отиваш да слушаш музиката му. Някой казва, че музиката на Вагнер е бурна, шумна; в нея има гръмотевици, цялата зала се тресе. Който обича Вагнер, казва: Идея има този музикант! Други възразяват: Никаква идея няма, освен един материализъм. Кога човек се изказва бурно? – Когато иска да убеди някого в нещо. Кога човек се изказва тихо, спокойно? – Когато това, което иска да каже, е много хубаво. Най-хубавите неща се казват на ухото, никой да не ги чуе. Следователно, тихият глас на природата представя външна проява на Бога. И светлината говори тихо, защото носи любовта в себе си. Можете ли да наострите ухото си така, че да чуете, какво ви носи светлината? Познавате ли нейния език? Красив език има светлината. Ще кажете, че това са фигури на речта. Не, светлината говори. Мога да убедя всекиго, че светлината говори. Обаче, на ваш език, мъчно може да се предаде говорът на светлината.

Седим двама души в тъмна стая. Единият казва: Имам да плащам една полица от 100 хиляди лева и, ако не я изплатя в два-три дена, ще отида в затвора. – Не бой се, добър е Господ. – Пари ми са нужни! – Не се безпокой, аз ще направя едно чудо. Оставям на масата няколко златни монети, без той да знае, и му казвам: Ще имаш тази сума. – Това са празни думи, не ги разбирам. Колко са ми говорили такива неща! – Ще имаш тези пари и ще се убедиш в думите ми. – Как ще ги имам? Докато не ги видя, не вярвам. Тъмно е пред очите ми. – Да бъде светлина! Веднага той разбра езика на светлината. Видя парите, взе ги и се зарадва. Питам го: Разбра ли сега езика на светлината? Докато ти говорих в тъмнината, не ме разбираше. Щом дойде светлината, ти ме разбра. Знай, че Бог ти изпраща тези пари. Той плаща дълговете ти, с желание, да разбереш светлината и да не грешиш повече. Ако не я разбереш, пак ще изпаднеш в тъмнина. И в ума на човека може да настане тъмнина. Седиш отчаян, обезсърчен, искаш да се самоубиеш. Бог ти нашепва: Не се обезсърчавай, ще се оправят работите. –

Как ще се оправят? Друг, неприятелски глас говори в тебе: Не слушай никого, вземи един куршум и се застреляй! Тихият глас в тебе говори: Не се страхувай, всичко ще се нареди. – Кога ще се нареди? – Скоро, много скоро. И наистина, не се минават пет минути, и в ума ти настане просветление. Влезе нова мисъл в ума ти и започваш да разбираш нещата по нов начин. Сега казваш: Дойде светлина! – Светлината те спаси от престъпление.

Днес всички хора търсят нещо в света. Кого търсят? – Бога, Великото начало в живота. Ново разбиране е нужно на човека. Ще четеш Писанието с Ново разбиране. Ще цитираш следния стих: „Млад бях и остарях, но не видях праведния да проси." Значи, праведният никога не изпада в положение да проси. – Защо? – Защото той е умен човек. Той разполага с изкуства, занаяти, които му помагат при всички условия на живота. Праведният може да бъде художник, музикант, лекар, железар, колар и др. Тръгваме двама души на път, без пет пари в джоба си. Аз вървя тихо, спокойно, не се страхувам от нищо. Другият казва: Какво ще се прави без пари? Трябва да се проси. – Няма да просим. – Ами какво ще ядем? Стигаме до едно село. Виждаме в един двор, как селяните се мъчат да поправят една счупена кола. Питам ги: Имате ли нужда от майстор, да поправи колата? – Разбира се, имаме нужда. Спирам се, поправям колата и тръгваме да си вървим. Обаче, те ни задържат, нахранят ни, стоплят ни и след това продължаваме пътя си. На друго място пак имат нужда от мене. При това положение, ще подлагаме ли ръка за помощ? По-нататък, влизаме в друга къща, дето има болен. Аз веднага го преглеждам и давам наставления за лекуването му. След това отиваме на трето място и т. н. В такъв случай, ще подложа ли ръка? – Никога! – Ето защо, когато Бог е с тебе, Той ще те научи на едно изкуство. Излезе ли от тебе Бог, всички изкуства, всички знания ще те напуснат. Като ви казвам, че трябва да научите някое изкуство, това значи, че Бог трябва да влезе във вашата душа и да ви научи да работите. Знаете ли, колко време е работил Господ, за да създаде едно изкуство? Ти казваш: Аз зная всичко. Знаете ли, колко време е употребил Бог за създаването на този свят?

Сега ще ви приведа един пример, да видите, колко повърхностно мисли човек. Да вземем дихателната система. Кой може да обясни, що е дишането? – Е, кой не диша! Учените определят много добре дишането, но какъв е вътрешният му смисъл? За някои то е поемане на въздух навътре и изпущане навън. Учените изчисляват, че в дихателната система има 600

000 000 клетки, значи 600 милиона работници. Всяка клетка е едно малко, разумно същество, което си има специална работа. То разбира и химия, и физика, разбира и физиологическите закони и не само знае разумно да се храни, но разумно изпълнява и зададената му работа. В една минута човек прави 20 вдишки, а всяка вдишка е хранене, слагане на трапезата. В минутата има 60 секунди, значи, на обяда се слагат 20 яденета. Всяко ядене трае три секунди. Като поемаш въздух, трапезата се слага, а като издишаш, обядът се свършва. В три секунди яденето се слага и вдига, чиниите се измиват. В това време, всяка клетка е извършила своята работа, извършила всички химически процеси и пак се готви за ново ядене. В един час се слагат 1 200 обяда. Ако се пресметне, в 24 часа колко прави, вие ще трябва да плащате милиарди само за дишането. И вие седите недоволни и си казвате: Аз страдам! Казвам: Приятелю, в твоите дробове 600 милиона душички работят денонощно за тебе, и ти пет пари не си платил на тях. Ти си недоволен от живота, оплакваш се от него, не знаеш, защо си дошъл на земята. Други работят за тебе, а ти си мързелив, чакаш наготово. Имаш някаква идея. Но каква е тази идея? Синът е недоволен от баща си, че му пращал малко пари, не толкова, колкото искал той. Наежил се против баща си, Казвам: Този син е търтей. Синът пита: Не съм ли свободен да изповядвам идеите си? Аз съм свободомислещ човек. – Какви са твоите идеи? Идеи на яденето. Като ядеш, мислиш ли за работниците в дробовете? Платил ли си им нещо? Ако на всеки работник плащаш по б лв., колко трябва да платиш? Най-малко 30 милиарда лева. На 600 милиона работника по 5 лв., прави 30 милиарда. Това е само за един ден. Колко ще платите за една година? Какво ще кажете за работниците в стомаха и в мозъка? Милиарди са нужни, за да се изплатите на всички работници във вашето тяло.

Ще цитирате стиха от Евангелието : „Страшно и чудно съм създаден." Това се отнася до човека. Какво страшно има в него? Математика има тук! – По благодат съм спасен. – По благодат си спасен, разбира се. Колко милиони душички работят за тебе! Около 600 милиона в дробовете ти, около 10 милиона в стомаха. А колко милиона работят още в мозъка, в червата, това не може да се изчисли. Колко чудно е създаден човекът! След всичко това имаш смелостта да казваш, че някой те обидил, че никой не те обича. Срамота е да говориш така. Ако никой човек не те обича, поне Бог те обича. Не пълнете ума си с отрицателни мисли. Не е вярно, че никой не ви обича. Има Един, Който ви обича и Който не

престава да мисли за вас. Един е Той! Ако отидете в един от възвишените светове, там ще намерите още много, които ви обичат, които ви изпращат своите красиви мисли и чувства. И вие имате красиви мисли и чувства, но колко от тях сте приложили? Дойде някой и ми казва, какво мисли да прави, Хубави неща е намислил, но минават години, и той нищо не е приложил. Ще се извинява, че се явили препятствия в живота му. Не, приятелю, с твоята гранитна и желязна воля, ти сам си препятстваш. А това е волята на насилието, което всичко разрушава. Ще работиш, да придобиеш диамантена воля. Тогава няма да се намери сила, която да ти препятства. И като вложиш любов в тачи воля, каквото намислиш да направиш, ще успееш. Чрез любовта всичко се постига.

Казваш: Какво да правя, като не ме разбират хората? – Какво да кажа аз? Трябва ли да се сърдя, че не ме разбирате? Колко пъти ви проповядвам, без да ме разбирате! Обаче, аз търся причината на вашето неразбиране. Слизам долу, до вас, и още по-дочу, да намеря причината за това. Като намеря причината, гледам да я отстраня. И вие правете същото. Не питайте, защо хората не ви разбират, но търсете причината за това и, като я камерите, турете я настрана. Всички трябва да извикате „Или, Или". Ще кажете, че много пъти сте викали „Боже мой, Боже мой!" Много пъти сте викали, но не като Христа. Един път извикайте, но както Христос е извикал. Само тогава ще разрешите всички въпроси. Веднъж Наполеон заповядал на един от инженерите да построи мост за 20 минути, защото след 20 минути ще мине войската. – Не мога, ваше Величество, нямам такива инструменти. – Ако в 20 минути мостът не бъде готов, ще платиш с главата си! Инженерът не се отчаял, но започнал да мисли. Веднага му дошла една светла идея. Свалил шапката си, на която имал козирка. Видял, какъв е наклонът на козирката, измерил го с ръката си, чиято широчина знаел. Направил точно изчисление и, след 20 минути, мостът бил готов. Така и вие ще извикате „Или, Или" и ще разрешите важния въпрос.

Днес всеки се оплаква от своята мъчнотия. В какво се заключава мъчнотията ти? Имаш да даваш две хиляди лева. Кредиторът ти извадил изпълнителен лист и, ако не можеш да ги платиш, ще влезеш в затвора. – Може и да не влезеш. Уверен ли си, че непременно ще отидеш в затвора? Който носи Божията Любов в себе си, не може да бъде в затвор. Ако праведният влезе в затвора, това е специална мисия за него. Той е изпратен там да работи между затворниците. Това е привилегия за него. Праведният никога не може да лежи в затвора за дълг. Друг е въпросът за обикновения

човек. Той очаква да му дойдат наготово отнякъде пари, да изплати дълга си и, ако не дойдат, казва: Няма Бог в света! Казвам: Един ваш приятел ви изпратил по пощата две хиляди лева, но има някакво закъснение, ще ги получите малко по-късно. Вие веднага се разколебавате в приятеля си и казвате: Той не устоя на думата си. Казвам: Бог всякога устоява на думата си. Не се съмнявайте в Него. Няма живо същество в света, малко или голямо, на чийто зов Бог да не е отговорил. Няма случай, Бог да не е отговорил на една душа. Ако отговорът Му не е дошъл навреме, това се дължи на неуредицата във вашите пощи. Уредете пощите си. Пощата от небето тръгва навреме, но докато стигне на земята, писмата се загубват някъде и се бавят с месеци. Кой е крив после? – Пак Бог.

– Какво е нужно на човека? – Любов. Без любов няма живот. Тя е толкова необходима за нас, колкото ни са необходими храната, водата, въздухът и светлината. Любовта е крайно необходима за нас. Няма две мнения по този въпрос. Като говоря за любовта, искам да ви дам правилен начин за нейното възприемане. Някой може да приеме любовта в кафенето, но аз ще се кача на Витоша, там да я приема. Аз се съмнявам в това, че любовта може да дойде в кафенето и оттам да я приемете. Не само, че се съмнявам, но зная положително, че Божията Любов никога не посещава опушени, димящи места. Ако искаш да приемеш любовта, ще се качиш на Витоша, там ще я чакаш. С други думи казано: Единственото място, дето влиза Божията Любов, е чистото човешко сърце. Когато очистите сърцето си, Божията Любов ще ви посети. Докато сърцето ви е нечисто, Любовта не може да ви посети. Колкото и да викате към Бога, Той ще ви каже: Едно място има за мене – чистото човешко сърце. Очистете сърцето си, и аз ще ви посетя. Щом Бог ви посети, вие ще изпитате широка, безкористна любов към всичко живо в света.

Като ви наблюдавам, виждам, че между вас има и стари, и млади – от различни възрасти. Стари са онези, които са живели повече в мъдростта, а млади, които са живели повече в любовта. Значи, младите излизат от любовта, а старите живеят в мъдростта. Вие се делите на два лагера: на стари и млади. Старите казват: Тия млади! Младите казват: Тия стари! Това е неразбиране на нещата. Младите вървят по майчина линия, а старите – по бащина линия. Ако сте стари, приличате на баща си, имате мъжки темперамент, искате да наложите волята си на другите. Който не се подчинява, показвате му юмрук. Младите казват, че и без юмрук може. – И едните са прави, и другите са прави, но де са допирните точки между тях?

Старите живеят с човешката мъдрост, а младите – с човешката любов, поради което влизат в стълкновение помежду си. – Старите трябва да приемат Божията Мъдрост в себе си, а младите – Божията Любов. Само така ще разберете смисъла на думите: „Боже мой, защо си ме оставил?" Питам: Защо мъжът напуща жена си, и жената напуща своя мъж? – За оправдание, мъжът казва, че жена му е лоша, затова я напуща. И жената казва, че мъжът й е лош. Казвам: Всеки мъж трябва да напусне жена си, и всяка жена трябва да напусне мъжа си. Ще кажете: Ето, хванахме го сега. Виж, какви работи говори! – Пак повтарям: Мъжът трябва да напусне жена си, и жената трябва да напусне мъжа си. Ако спра дотук, ще кажете: Какво учение е това? Продължавам: Кой мъж, като умре, не напуща жена си? И коя жена, като умре, не напуща своя мъж? Ако, в продължение на 24 часа, не изнесат тялото на мъжа от дома му, всички ще бягат от него. Щом започне да мирише, жената вика свещеника да пее, т. е. да го убеди да излезе вън. Същото се отнася и до умрялата жена. Ще седне мъжът да плаче за жена си, да казва, колко много я обичал. Той не говори истината. В себе си ще каже: Слава Богу, че се освободих от нея! Всеки трябва да бъде искрен, да признае истината, както си е, без никакво преувеличаване.

И тъй, всеки, който е изгубил Божията Любов, е мъртъв, и жена му трябва да го напусне. Всяка жена, която е изгубила Божията Любов, е мъртва, и мъжът й трябва да я напусне. В това се заключава спасението на човека. Закон е: Всеки мъж, който изгуби Божията Любов, е мъртъв, и жена му трябва да го напусне. Същото се отнася и до жената. Това наричат хората развод, напущане, парясване. Разводът търпи касация. Значи, делото се касира. Така се казва на юридически език. Не е лесно да се разведеш. Докато жената се разведе, косата й ще побелее. И докато мъжът се разведе, косата му ще побелее. Мъжът ще върви подир жена си, и жената - подир мъжа си, и на този, и на онзи свят. Не е лесно нещо разводът. Не си правете илюзии. Само любовта развързва човека и го освобождава. Единствената сила, която освобождава човека, е великата истина. Дето е истината, там е любовта. Вън от любовта никакво развързване не става. Жената казва: Искам да се освободя от мъжа си. – Само един начин има за това – да приемеш Божията Любов. Това значи, да пожертваш всичко за любовта. И мъжът може по този начин да се освободи от жена си. При това положение, мъжът може да напусне жена си, да излезе от дома си, но да й даде своето благословение, да й създаде всички условия за добър живот. Това значи мъж с характер, със силна воля.

Ще приведа един пример за човек със силна воля. Той минава край една кръчма, и кръчмарят го вика: Влез вътре, да се почерпим по една чаша. Влиза вътре, сяда пред масата и казва на кръчмаря: Налей една чаша вино. Вдига чашата, поднася я към устата си и тихо си казва: Слушай, приятелю, досега аз ги се подчинявах, но отсега нататък, ти ще ми се подчиняваш. Ако искаш, свободен си да пиеш, но аз няма да пия. Ще платя за тебе, а ти ще пиеш. Така се разговаря той с приятеля си, който е в него, който го заставя да пие. След това плаща на кръчмаря, излива чашата с вино на земята и си отива у дома. Да пиеш цели 20 години, и в един момент да се откажеш от виното, това значи силна воля. Този е начинът, по който всеки може да работи. Човек има в себе си добри и лоши навици, наследени от ред поколения. С волята си той може да развива добрите си навици, а лошите да корени. – Имам един лош навик, обичам да пия. – Това е привилегия за тебе. Даден ти е случай да приложиш волята си. Напълни чашата с вино и кажи: Аз съм човек с диамантена воля. Същевременно съм безкористен. Мога да пълня чашите, но не и да ги празня. След това, кажи на кръчмаря: Сбогом, приятелю, плащам за чашата вино и я оставям на онзи, който не се е отказал да я изпразва.

„Или, Или, лама савахтани?" Де е вашият Господ? Вие ме гледате учудено. Аз поставам въпроса рязко: Можете ли в името на вашия Господ да вдигнете пълната чаша до устата си и да я върнете назад? Какво направи Христос, когато Му дадоха да пие? Пи ли Той от него? Какво Му дадоха да пие? – Оцет, смесен с жлъчка. Поднесоха чашата до устата Му, но Той не пи от нея. Христос каза: Макар че викам към Господа, аз заповядвам. Викам Господа, защото отивам при Него. Христос изрече още много думи, но и аз не смея да ги кажа. – Кажи ги. – Ако ги кажа, всичко, което виждате тук, ще изчезне. За благото на всички ще премълча. Ще вдигна чашата и ще я върна назад. Тогава Христос е казал велики неща, които днес не могат да се повторят. Един ден, когато излезете от гробовете си, когато Божията Любов ви посети, и възкръснете, тогава само ще разберете, какво е казал Христос. Внесете чистотата в себе си, и любовта ще дойде. Отворете се за светлината, и мъдростта ще ви посети. Вложете свободата в себе си, и истината ще похлопа на вратите ви. Тогава и вие ще знаете, какво е казал Исус, и какво – Христос. На второто пришествие Христос ще произнесе същите думи. Тогава мъртвите ще излязат от гробовете си. Когато Христос извика на кръста „Или, Или", веднага Му отговориха: Свърши се! Всички Го познаха.

Като ви говоря така, виждам по лицата ви съмнение и разочарование. Казвате: Това ли мислехме ние? Това ли очаквахме? – Сега не искам аз да ви гледам, но да ви гледа Божията Любов, и вие да се преобразите, да почувствате любовта и да започнете да живеете по нов начин. Ще приключа беседата си с един окултен разказ - от древния Египет. Тогавашният египетски цар се казвал Раамез-ен-Фухи! Един от видните адепти по това време се казвал Амах-Афу, а главното действащо лице била Емелита – високо добродетелна мома. Раамез-ен-Фухи имал син, на когото името не се споменава. Астролозите предсказали, че за благото на царския сия, трябвало да се извърши една жертва, а именно: Той да се ожени за най-добродетелната царска дъщеря и, по изкуството на черната ложа, да се извади сърцето на царската дъщеря и да се присади на сърцето на царския син. За жертва била избрана, именно, Емелита. Значи, Емелита щяла да стане царица. Пратили сватове да я искат. Коя мома би се отказала от това положение? Обаче, на Емелита предстояло да стане жертва за царския син. Адептът Амах - Афу решил да спаси Емелита от нещастието, което я очаквало. Той й казал: Има един начин, по който можеш да се спасиш. В двореца има една слугиня, която прилича на тебе. Ще се уговориш с нея, тя да заеме твоето място, а ти – нейното, само за една седмица. Ще смените дрехите, а същевременно и ролите си: тя ще бъде царица, а ти – слугиня в двореца. Ще кажете, че е несправедливо да се спаси Емелита, а да пострада слугинята. Не, адептът намислил, как да спаси сърцето и на слугинята. Тя се съгласила да заеме мястото на Емелита. Облякла се, накитила се и станала царица, а Емелита заела последното място - слугиня на новата царица.

Днес и религиозните, и светските хора се стремят към власт и се питат: Защо да не управляваме ние, а други да ни управляват? Питам: Защо трябваше слугинята да стане царица, а Емелита – слугиня? – За да се спаси сърцето й. Понеже времето е доста напреднало, оставям ви да мислите върху този разказ, и сами да си отговорите, какво е станало с човешкото сърце. Де е сърцето на човека? – Взето е. Истинското, разумното сърце на човека е извадено и заместено с друго, неразумно сърце. С това се обяснява падането на човечеството. Сегашният човек има друго сърце, а не това, което първоначално му било дадено. Историята мълчи по този въпрос. Казано е в Писанието: „Ще им отнема каменните сърца и ще ги заместя с нови." Да не мислите, че това е фантазия? Истината е тази, че каменното сърце на човека ще се отнеме и, вместо него, ще се постави отнетото,

изгубеното сърце. То трябва да се намери! – Кой е отнел истинското сърце? – Раамез-ен-Фухи.

И днес, с каменните си сърца, вие очаквате щастие на земята. Казвам ви: При сегашните условия, човек не може да бъде щастлив. Ако днес, при сегашните променчиви условия на живота, при сегашния обществен строй, се намери човек, който търси щастие, той би бил най-глупав. Как може да съградиш живота си на пясък и да очакваш щастие? Хиляди примери има за това. Земята е велико училище за придобиване на знание и мъдрост, а не за щастие. Ще дойде ден и за щастие, но още е много рано. Дадени ви са условия за това, и вие трябва да ги използвате. Вие търсите външни условия – имате ги; работа се иска от вас. Аз считам силен, велик човек онзи, на когото, като вземат и последната стотинка, той остане тих и спокоен. И десет милиона да му вземат, той ще каже: Господ даде, Господ взе. Ако му ги върнат, той благодари и казва: Господ взе, Господ даде. Той казва: Може да се живее и с пари, и без пари. Много начини има за живеене, не е само един.

Нека внесем в живота новите идеи. Вложете новото изкуство за живот, чрез което да добивате знание, а не щастие. Не търсете човешката любов, а Божествената. Имате вече човешката любов, всички я познавате. Всички хора, млади и стари, страдат от една епидемия – не говорят истината, не я прилагат. Майки и бащи, кажете на синовете и дъщерите си истината; кажете им, какво ги очаква в женитбата. – Какво представя женитбата? Как трябва да се поддържа родът? – Разумно да се поддържа. – Как трябва да се възпитава детето? – Разумно трябва да се възпитава. Ще кажете: Бог да оправи света. – Кой Бог, на лъжата, или на истината? – Кой ще оправи сегашния строй? – За кой строй говорите? Аз познавам един велик, неизменен строй – строй на любовта. Когато в основите на новия строй легнат принципите на любовта, тогава умни хора ще управляват. Те ще създадат истински закони.

Бъдете смели да изповядвате убежденията си. Казвате: Да не съблазним този, онзи. Разумният никого не съблазнява. Като се движа между вас, вие си казвате: Кротък човек е Учителят, но като излезе на амвона, не можеш да го познаеш! – Аз изнасям истината. Тя иде от Бога. Какво съм аз? – Голям извор, от който всеки момент извира чиста вода. Изтеклата вода е минала вече, нова вода иде. – За кого е тази вода? – За тебе. Ако пиеш от нея, за тебе е. Всеки слънчев лъч, който ти уловиш, е специално за тебе. Веднъж лъчът паднал на тебе, никой не може да ти го

вземе. Той е паднал специално за тебе. Водата, която пиете в момента, никой не може да пие. Любовта, която ти приемаш, никой не може да ти отнеме. Аз не говоря за водата в затворените шишета, а за водата на извора. Аз не говоря за догмите на света, а за течащата Божествена струя – от нея ще пиете. Който пие от новото учение, от новата струя, ще се освежи и подмлади.

Искам да бъдете смели, решителни, да разсъждавате добре. Вие се намирате на кръстопът, дето трябва да решите един от най-важните въпроси на вашия живот. Будни трябва да бъдете! Ще кажете, че и в друго прераждане може да разрешите този въпрос. Само глупавият говори за други прераждания. Ти, който си събуден, сега трябва да свършиш определената си работа. За другите прераждания има по-важни въпроси. Сега е денят, когато трябва да отворите сърцата си и да възприемете Божията Любов: да живеете с нея и да поставите основа на новата култура. Да приложим нейните основни форми. Казано е в Писанието: „Ще отнема каменните сърца и ще им дам сърца от плът."

Христос казва: „Боже мой, Боже мой, защо си ме оставил?" Превеждам тези думи на Христа: Опитах хората, разбрах, какво са те. Само Ти можеш да запълниш празнотата ми. Поучавах хората, но не ме разбраха. Не ме оставяй! Ти си в мене, и аз в Теб. Желая и вие да викате Господа, но да знаете, че Той не ви е оставил. Привидно може да чувствате, че ви е оставил, но това е илюзия. Откакто светът съществува, няма нито един случай в историята на човешкия живот, някоя човешка душа да е останала излъгана от Бога. Велик е Бог на Любовта! Жив е Той! Положете се на Него. Живейте за Неговата Любов. Работете за Неговата Мъдрост, за Неговата Истина, за Неговата Правда и Доброта. Само така ще опитате пълнотата на Неговата Любов, и Неговата верност ще ви се изяви.

7. Беседа от Учителя, държана
на 26 ноември, 1922 г. София.

----

* Матея, 27: 46

Дойде да послужи

"Както Син Человечески не дойде да Му послужат, но да послужи и да даде живота си откуп за мнозина."
(Матей, 20:28)

Една от трудните задачи на съвременната култура е да примири интересите на хората, т. е. да съгласува техните интереси. Тук, между вас, има филолози. Думата "интерес" славянска ли е? От нея има ли глагол? Интересен е фактът: защо хора, които произтичат от една кръв, или както се казва, са създадени от един Бог, говорят на различни езици. Защо всички хора да не говорят на един език, разбран за всички народи? И досега се води спор между народите, кой език да има господство над другите. Вземете, например, думата "любов" в различните езици — руски, немски, френски, китайски и др. Във всички езици тя означава една и съща идея, но с различни имена.

Учените имат свой речник, с научни термини: субстанция, есенция, тангента, косинус, синус, квадрат и др. Те си служат също с различни формули: 2пr, пr2, R, D и др. Има ли връзка между тези термини? Еднакви ли са те в различните езици? В психологията срещате термините възприятие, усещане. Що е усещане? Първоначално, тази дума имала по-друго значение от сегашното. В Тази дума се крие коренът на един от старите езици и означавала проява на нещата, т.е. предаване [на] образ. Това значи, ограничаване на реалното. Казваме още усет — "у-сет". С буквата "у" египтяните означавали "човек". С тази буква българите са обърнали човека с главата надолу. Думата "усет" означава още нещо, присадено или посадено, което може да изникне, да даде плод и да го вкусиш. Аз наричам това още истина. Какво означава истината? — Посаждане на един Божествен плод в съответна за него почва, за да израсте, да даде плод и да го вкусиш. Значи, истината означава нещо проявено. Казва се, че истината била абсолютна. Такава истина е непознаваема. Има и абсолютна любов, също непознаваема. Мнозина говорят за любовта. Според мене, любовта всякога се проявява, но никога

не се изявява. Що е Бог? — Онова Начало, Което всякога се самоограничава и вечно остава неограничено. Какво разбирате от този философски език? Значи, Бог се ограничава, без да е ограничен. Сега и вие сте се събрали тук да ме слушате, но интересите ви са различни. Аз не ви вменявам това в грях. Понеже условията, при които живеете, са различни, другояче не може да бъде.

Ще си послужа с един афоризъм: Няма по-голям враг за мъжа от жената; и няма по-голям враг за жената от мъжа. Ще дам една контрастна мисъл на тази: Няма по-голям благодетел за мъжа от жената; и няма по-голям благодетел за жената от мъжа. Какво ще разберете от тези афоризми? Що е жена? — Тя е форма, която, като се превърне в мъж, никога не губи своята женственост. Що е мъж? — Форма, която, като стане жена, не изгубва своята мъжественост. Ще кажете, че това са противоречия. Казвам: Изкуство е, като притуриш на живота ум, той да не се измени; и като притуриш към ума живот, и умът да не се измени. Всяко нещо трябва да остане на мястото си и там да се прояви. Като не разбирате законите, вие искате да слеете сърцето с ума. За случая, ще си послужа с думата "болтать" — руска дума. Българите употребяват думата "балтая се" в смисъл "лутам се".

Сега, да се върнем към стиха; "Както Син Человечески не дойде да Му послужат, но да послужи и да даде живота си откуп за мнозина". Какво представя служенето? — Това е закон за ума. Някои казват вместо служене "слугуване". Така смесват и думите изкушение и съблазън. Каква е разликата между тези две думи? — Мъжът се изкушава, а жената се съблазнява. От какво се изкушава мъжът? Например, иска да стане пръв министър — изкушава се той. От какво се съблазнява жената? — От хубавото облекло, от накити. Съблазънта живее в сърцето, а изкушението — в ума. Някои ги разместват: изкушението турят в сърцето, а съблазънта — в ума. Не е така. Понеже сърцето е слабо, затова лесно може да се съблазни. Ще видиш нещо и ще пожелаеш да го вкусиш. Когато умът е слаб, той лесно се изкушава. Гледаш нещо хубаво, красиво отвън; искаш да го опиташ, но ще видиш лъжата в него — изкушен си вече.

"Син Человечески дойде да послужи и да даде живота си откуп за мнозина." Христос дойде да научи хората да живеят според великия закон, а те мислят, че са Го разбрали и научили. Разбирането има отношение към прилагането. Ето защо, вие трябва да започнете с прилагането на малките величини в живота. Какъв е начинът за прилагането на тези величини, ще

го видите в изгряващото слънце. Изведнъж ли изгрява слънцето? Изведнъж ли се ражда човек? Ако разгледате човешкия зародиш, в първо време той е невидим, с микроскоп даже не се вижда. Той няма и тегло: едва ли тежи една стохилядна от грама. Първоначално, той не е свързан със силите на земята, следователно, няма никакво привличане. Този зародиш е в пълно бездействие, — Как е възможно да няма никакво тегло? — Много естествено, няма никакво притегляне. Какво ще стане с човека, ако двама юнаци го хванат за ръцете и го дърпат към себе си? Без тегло ли ще бъде той? Турете го на кантара и вижте, ще тежи ли този човек, или няма да тежи. Той ще тежи повече, отколкото е неговото тегло. Това е благодарение на двамата юнаци, които заместват земното притегляне. Ако теглят същия човек нагоре, теглото му ще бъде по-малко. Както виждате, нещата са относителни. Днес вие изработвате вашите схващания върху относителността, а не върху абсолютното.

Сега, да дойдем до положителните прояви на човека. Казваш: Ще направя нещо за своя приятел. Отиваш у дома си и се размисляш — отменяш решението ся. Това положителна проява ли е? Обичаш някого и си казваш: Обичам този човек. Той ще види, какво значи обич! След две години, любовта ти към него изчезва. Положителна ли е тази любов? Де е реалната любов? Можете ли от тези временни, преходни прояви да извадите едно положително заключение? Днес даваш обещание, от което утре се отказваш. Днес обичаш, утре не обичаш. В това отношение, хората приличат на онези две партии, които подържали две противоположни мнения. В един стар български град строили баня. Там имало две партии, които решавали въпросите. Те взели участие и в строежа на банята. Когато дошли вече до постилането на банята, едната партия подържала да постелят банята с нерендосани дъски, за да не се хлъзгат хората. Другата партия намирала това за некултурно и подържала да се постеле банята с борови дъски, добре рендосани. Благодарение на този спор, банята останала недовършена. Най-после, изпратили инспектор да разреши спора. Като разбрал, че нито едната, нито другата партия отстъпва, той казал: Едната половина на банята ще се постеле с рендосани дъски, а другата половина — с нерендосани. Който иска да стъпва по рендосани дъски, ще влезе в едната половина; който се страхува да не се хлъзне, ще влезе в другата половина на банята. Често и вие постилате половината си къща с рендосани дъски, а другата половина — с нерендосани, та кой дето иска, там да стъпва. И двете партии имат свои аргументи; и двете имат добро

желание. Обаче, правилно е да се приложи или едното, или другото мнение.

Казано е в Писанието: "Син Човечески дойде да послужи," Въпросът е ясен, категоричен, не търпи никакви тълкувания. Сега хората цитират този стих и го тълкуват. Проповедниците и свещениците също го тълкуват и казват: Ще дойде ли втори път Христос? Какво ще говори тогава? — Ще дойде Христос, разбира се, че ще дойде, но какво ще намери? Той ще се чуди на гениалността на своите последователи, които така са представили учението Му, че и до днес още хората не го разбират. Христовите последователи представят Христа като голям мечтател, идеалист и казват: За да се разбере и приложи Неговото учение, ще минат хиляди години. Питам: Като минат хиляди години, от де ще дойдат хора, които да Го разберат? Сегашните хора не вярват в друг живот. Какви хора очаквате да дойдат след хиляди години, които да вярват в друг живот? — Е, сегашните хора ще еволюират. — Не се разсъждава така. Помнете: От разумното излиза разумно, а от глупавото — глупаво. Кое е разумното в тази епоха? Де е главата на тази разумност? Нали тази глава ще създаде бъдещата разумност?

Разговарям се с един студент по философия. Той предава думите на своя професор: В природата не съществува никаква субстанция; освен вещ и индивид, нищо друго не съществува. Професорът е прав, но питам: Как се е образувала вещта? Когато охлювът излезе от черупката си, последната остава — тя е вещта. Де е индивидът? Значи, вещта съществува, а онзи, който я направил, го няма. Така, че вещта съществува, а субстанцията не съществува. Черупката на охлюва съществува, а самият охлюв не съществува. Костите на хората съществуват, а хората ги няма. Де са хората? Според философите, хората са изчезнали, а съзнанието им се слива с великото, космично съзнание. Какво е това съзнание: Яде ли се, пие ли се? Сега и аз спирам вниманието си върху това съзнание и питам: Що е съзнание? Тази дума разделям на "съ" и "знание". Това значи: ходиш със знание, което си опитал. Съзнанието подразбира светлина. Знаем, че светлина се произвежда от триенето или търкането на два предмета. Значи, триене, търкане е нужно в света. Като не знаят, как да става триенето, хората се карат, бият, и най-после произвеждат светлина. Казвате; Груба работа е тази. Толкова мъчно произлезе светлината, — Много естествено, не познавате още физиката. Един ден, когато научите законите на разумната природа, лесно ще произвеждате светлина.

"Дойде да послужи." Който иска да служи като Христа, трябва да постави живота си на известни принципи. За физическия свят, материалните неща са реални. За чувствения свят, или за света на сърцето, реални са чувствата; там те са субстанцията, те са вещта. За умствения свят мислите са реални, за причинния свят — причините, а за света на любовта, реална е само любовта. Какво разбрахте от това? Ще кажете, че всичко е материя. Материята не подразбира само сбор от безброй частици. Под "материя" се разбира майка на нещата, т.е. това, което ги е облякло, което ги е развило в себе си. Ще кажете, че материята е нещо илюзорно. Вие смесвате материя с плът. Те са две различни неща, не са синоними.

Каквото и да се говори за субстанция, за вещ и за индивид, това са философски въпроси. Други въпроси ви вълнуват сега. Например, мнозина искат да разберат Божественото учение. Който иска да Го разбере, първо трябва да се научи да пости. — Това налагаше и старото калугерство. Там ли ще се връщаме? — Не, постът има отношение към философията и науката. Който е постил, той се е домогвал до истинското знание. Постът за него не е вече философия, но знание. Преди да е постил, човек мисли, че не може да издържи гладен нито 24 часа. Опитай да видиш, колко време може да постиш. — Три дена мога ли да постя? — Опитай! — Ами една седмица? — Опитай! Като прави опити, човек вижда, колко време най-много може да издържи пост. Ако постиш десет дена, ще усилиш вярата си и ще се убедиш, че и да не ядеш, няма да умреш. Като пости съзнателно, човек се подмладява и освежава. Днес повечето хора умират от преяждане, отколкото от недояждане или от глад. Вярно е, че хората умират и от глад, но те умират и от преяждане, Вярно е, че хората страдат от невежество, но те страдат и от много знания. Вярно е, че безлюбието внася дисхармония между хората, но и многото любов причинява дисхармония.

Вървя по улицата и срещам едного с празен чувал. Той казва: Чувалът ми е празен, не зная, какво ще се прави! Децата ми умират от глад. Срещам другиго с пълен чувал. Той казва: Тежък е чувалът ми, не зная, как ще го занеса до дома. Нека този с пълния чувал извика онзи с празния чувал и му каже: Братко, и двамата ни чака смърт. Вземи половината от моя чувал, че и на двамата да се подобри положението. — Господ е определил положението на богатия и на бедния. — Ти говорил ли си с Господа? — Така е казал един от пророците преди 3000 години. — Говорил ли си с този пророк? Че някой казал тъй или иначе, това е друг въпрос. — В Библията е писано така. — Проверил ли си, че всичко в Библията е вярно? — Но тя е

безпогрешна. — Ако беше така, тя щеше да спаси света. Някой туря Библията под главата си, но тя не го спасява. Силата на Библията е в прилагането й, а не в самата книга. В нея са дадени само формули, които трябва да се приложат. Ще кажете, че тя е свята, няма подобна на нея. Не отричам това, но тази книга е в душата ти, в съзнанието, което имаш за нея. Тя е само отражение на твоята душа. Всичко, което излиза от душата ти, още не е написано в тази книга. Друго заблуждение: Някои казват, че каквото са писали старите пророци е вярно, а сегашните пророци са лъжци. — Ако сегашните пророци са лъжци, и старите са такива. Ако бащата бил честен и всякога говорил истината, и синът ще бъде такъв. Нищо повече! Ако бащата бил лъжец, и синът ще бъде лъжец. Защо старите пророци са говорили истината, а сегашните лъжат? Та и тогава е имало лъжепророци. Във времето на Иеремия се явиха 400 души лъжепророци, които се обявиха против него. Той им каза: Ще познаете, че Бог ми говори по предсказанията. Ако те се сбъднат, наистина, Бог ми говори. Пророк, на когото предсказанията не се сбъдват, не е истински. Вие говорите за светото Писание. — И аз съм съгласен, че думите на Христа са свещени, че Христос е дошъл да спаси света. Питам: Спаси ли Той вашите кесии? Да спаси кесиите ви, това значи, първо, да ги изпразни съвършено, а после да се напълнят. Много естествено. Когато човек преяде, за да се спаси, трябва да вземе рициново масло, съвършено да се изчисти стомахът му. Изпразването на стомаха има отношение към изпразване на кесията. Обаче, това изпразване е неестествено. Следователно, когато се казва, че Христос спасява, аз разбирам изпразване кесиите на болните хора. Когато богатият не може да се справи с богатството си, ще дойде лекар да му помогне. Той ще изпразни кесията му. — После? — Ще започне отново да я пълни. Значи, спасението на човека се заключава в разумното изпразване и пълнене на кесията.

Христос дойде да послужи. — На кого? — На нас. Ще кажете, че това е било едно време. Сега Христос седи отдясно на Отца и очаква съдния ден, да съди хората. Така "проповядват мнозина, но това е заблуждение, материалистично схващане. Христос никога не е напущал света. Какво ще кажете за това? Аз мога да го докажа по математически начин. Пак повтарям: Христос никога не е напущал света. Това е духовно схващане, т.е. движение в много посоки. Казано е, че Бог е Любов. И така е. А любовта пребъдва във всички същества. И Христос, първоначално е бил вън от Бога. Като влязъл в Него, Той се съединил с всички същества. Така,

именно, Той свързал любовта с мъдростта. Днес Христос живее много по-интимно, по-близко с хората, отколкото преди две хиляди години. Според някои, Христос е на небето и оттам наблюдава, какво правят хората. Като види, че някой греши, веднага записва името му в тефтера си, в бъдеще да го съди. Това е детинско разбиране.

Често се говори за душата и тялото и, според мнението на мнозина, няма разлика между тях. Не е така. Тялото е къща, взета под наем. Значи, на земята, всеки човек е кираджия, още не е собственик. — Аз съм собственик, господар, сам си заповядвам, сам изпълнявам. — Че не си собственик, всеки момент можеш да се увериш. Какъв собственик си, когато още днес Бог ще ти каже: Веднага напусни къщата си и излез вън! Тогава ще дойдат свещеници, с кадилници в ръка и ще започнат да пеят "а... а... а". Това значи: И ние сме свидетели, че не си собственик, че те пъдят от тази къща и те заставят да предадеш материала, с който досега си работил. Той не е твоя собственост. Казвате: Горкият човек! Ще — не ще, напусна къщата си. Казвам: Това са заблуждения, от които трябва да се освободим. При сегашната култура, човек няма собственост.

Христос дойде на земята да покаже на хората истинския начин за създаване на свои собствени тела, от свой материал. Сегашният човек трябва да си изработи свое собствено тяло, което никой да не може да му отнеме. Знаете ли, какво ще бъде положението на човек с такова тяло? Например, някой го преследва и иска да го върже, но той веднага изчезва. Къде отива? — Зад гърба му. Преследвачът вика: Дръжте го! Веднага го обикалят стотина души, но той пак изчезва. Дойдат 5-6 стражари, но не могат да го намерят. Най-после казват: Хайде, оставете го! Как ще хванете такъв човек; как ще го вържете; как ще го осъдите? Като видят, че той ту се явява, ту изчезва, те ще се уплашат и ще кажат: Дух е това. — Никакъв дух не е. Явил се човек, който владее материята и формата. Той е въплътен дух, който разбира законите на материята и на духа. Дух е, но малцина са такива духове. — Съществуват ли духове? — Съществуват, разбира се. Аз констатирам един факт, в който вие се съмнявате. Не правеше ли същото Христос? Той се явяваше четиридесет деня наред на учениците си. Яви се и изчезне. Ще кажете, че това са илюзии. Какво значи "илюзия?" Сричката "ил" означава разумен живот в Бога, при който можеш да направиш всичко.

Сега и на вас казвам: В света съществуват само илюзии. Реалното не е реално. Само илюзиите са реални. Това мога да ви докажа

математически. В това отношение, математиците знаят повече от мене. Те взимат една въображаема величина, без пространство и място, и я превръщат в реална. Как може, числа, които не съществуват, които нямат никаква реална основа, да им се предаде известно съществуване, известна реалност? В бъдеще, математиците ще докажат, как става това. То е сложна работа, дълбока вода, която мъчно може да се премине. Тъй щото, илюзии, в този смисъл, както вие ги разбирате, не съществуват. Значи, това, което е вярно, то е илюзия. Това е абсолютна истина. Единственото нещо, което подтиква човека към труд, към работа, това е илюзията! Извадите ли илюзията от човека, всичко ще пропадне. Извадите ли илюзиите от човешкия ум, всяка култура ще се спъне. Извадите ли от ума на механика илюзиите, чрез които той строи плоскости, пресича оси, цялата му работа ще спре. Казвате: "Празна Мара тъпан била!" — Празна работа ли? Един ден празните работи ще създадат цялата индустрия. Казвате, че и поетите били хора на илюзиите. Как! Поетите подържат света! Докато в дома има поезия, там ще има радост и веселие. Щом изчезне поезията, сълзите ще рукнат. За какво плачеш? — За илюзиите. Благословение са илюзиите в живота! Представи си, че имаш възлюбен, който притежава свойството да изчезва и да се явява. Може ли да се малтретира такъв човек? Ако се навъсиш, той веднага ще изчезне. Казваш: Не мога без тебе. Той пак се явява и казва: А-а! Значи, не можеш без мене.

Като се спирам на буквата "а" като главна, аз наричам всички гласни букви празни, а съгласните — пълни. Детето вика: А-а! Това значи: Мамо, хлебец нямам. Кога се изговаря: О-о! Когато се означава нещо велико, разумно. Какво ще правите с гласните и съгласни букви? — Ще почнете да преливате от празното в пълното и от пълното в празното. Така вървят работите в живота. Христос дойде на земята да послужи, т.е. да ни научи да разбираме великата реалност. В какво се заключава тази реалност?

Сега ще дойдем до друго едно заблуждение у вярващите. Те често казват: Ще изпълним волята Божия, но като се очистим. — Как ще се очистиш? — Като постя десет дена, все ще стана по-чист. — Лъжеш се! Аз не отричам поста, но той не може изведнъж да те очисти. Имаш една проста, глинена чиния. Ако сипеш в нея вода, ще измени ли тя свойствата си? Ще стане ли по-чиста? Ако я напълниш със злато, ще стане ли по-ценна? Самата чиния няма да се измени. Следователно, не мисли, че като постиш, ще придобиеш особени качества. Чрез поста, ти само ще се освободиш от многото работа. Ще имаш възможност да отидеш при

Господа и да се разговориш с Него. Като постиш, ти ще разбереш, че можеш да минаваш и с по-малко храна, а някога - и съвсем без храна. Според мене, сегашните културни хора ядат много. Какво ли не ядат те! — Кокошки, агнета, прасета, пуйки, какво ли още не! Христос дойде на земята да ни научи, как да ядем и колко да ядем. На земята още не си научил да живееш, както трябва, а мислиш, че, като отидеш на небето, там ще научиш всичко. На земята ти си в основното училище. Не си научил четирите аритметически действия, а мислиш, че ще влезеш направо в Университета, да изучаваш висша математика. Това е невъзможно! Като постиш, ти ще научиш великия закон, според който, малкото се благославя при известни условия. Закон е: С малко енергия, но разумно използвана, можем да придобием повече, отколкото с много енергия, неразумно използвана.

Съвременните хора се изтощават и страдат от преяждане. Като погледнеш трапезата на един богат човек, какво ли няма да видиш? — Печена кокошка, прасе, пуйка, баница, сладкиши! Как ще се справи стомахът с този товар? Казваш, че човек яде, за да бъде здрав. Ако е така, богатите, които ядат най-много, трябваше да бъдат най-здрави. Така ли е, всъщност? Лекарите твърдят, че човек трябва да се храни добре. Не отричам това, но храненето се обуславя от един велик закон. Защо богатите, които се хранят много добре, често боледуват? Даже най-много боледуват богатите. — Защо? — Не знаят, как да се хранят. Забелязано е, че едни хора страдат от преяждане, а други — от недояждане. Бог, Който царува на земята, не благоволи нито към едните, нито към другите. Приемай толкова храна, колкото можеш да асимилираш. Този начин на хранене се благославя. Като се храниш така, ще се радваш и веселиш. Като ядеш ябълка, трябва да вложиш всичката си любов в нея, да влезеш в положението на дървото, което я родило. И душата ти да се свърже с всички същества, които са работили за нея. Ако така обикнеш ябълката и я приемеш в себе си, ти ще придобиеш повече енергия, отколкото придобитата енергия за цяла година. Но затова се изисква знание, вяра. Този закон работи тогава, когато в човека няма съмнение. То прекъсва всички токове, всички връзки между съществата. Щом се усъмниш, страданията идат. — Защо страдаме? — Защото се съмнявате. Години наред аз правя опити в разни направления, с най-благородните и благочестиви хора, и се чудя, колко лесно се съблазняват!

Казвам: Човешката душа не трябва да се съблазнява. Сама по себе си,

човешката душа е неуловима. Мислиш ли, че, като си пипнал тялото На човека, хванал си душата му? Казваш: Как, роб да ме направят? — Ти никога няма да станеш роб, т.е. душата не може да бъде робиня. Що се отнася до физическия човек, външно може да си свободен, и пак да си роб. Или външно да си роб, и пак да си свободен. Може да живееш в дворец, и пак да си роб. Това са факти, които лесно мога да докажа. — Може ли човек да излезе от тялото си? — Може, от него зависи. Аз мога да излизам и влизам в тялото си, когато пожелая. Ако не го правя сега, то е, защото направя ли го пред вас, всички ще избягате. Ако неочаквано влизам и излизам от стаята ви, ще кажете: Дали и тази вечер пак ще дойде? — Не искам да ви смущавам. Тъкмо сте се затворили в стаята си и се занимавате, като ме видите, ще се изплашите. Нужно е взаимно доверие между хората. Аз искам да предам това изкуство на всички, та, като почна да се явявам и изчезвам пред вас, да кажете: И ние знаем това изкуство. Тогава, аз ще се явя, ти ще изчезнеш. И ще кажем: Майстори сме и двамата! Вляза в стаята на една млада мома, и тя веднага изчезва. После тя влезе в стаята ми, аз изчезвам. Значи, и двамата владеем това изкуство. Казвате: Е, да знае младата мома това изкуство; или младият момък да знае това изкуство! Това е материалистично схващане. От всички се иска абсолютна чистота. Човек не трябва да допуска в душата си нищо нечисто, с което да опетни душата на своя брат или на своята сестра. Велик морал е нужен на всички! Питаш: Защо ме гледаш? — Че аз още не съм те погледнал. Ако те погледна, ти ще бъдеш спасен. Аз виждам, че твоите прозорци са затворени и си мисля: Да отворя ли прозорците ти да ме видиш, или да вляза, без да ме видиш. Питам се: Да вляза ли, или да не вляза? Хайде, да не вляза.

Как ще приложите сега Христовото учение? — Като се обичаме. — Какво е вашето разбиране за любовта? Аз не отричам вашата опитност в любовта. И вие имате известни морални правила, но вашият морал не трябва да спре дотук. Направете крачка напред. Ако срещнете красива мома на улицата, няма да я нападнете. Напротив, всеки ще си свали шапката, ще я поздрави и ще си отмине. Като срещнете същата мома, сама в гората, и я нападнете, какъв е вашият морал? Моралът ви ще се изпита в гората. Ако влезеш в стаята ми, в присъствието на няколко души, и не вземеш нищо, минаваш за честен човек. Но ако си сам и вземеш най-малкото нещо, ти не си честен, не си морален човек. Моралът, честността ти се изпитва, когато си сам: никой да не те следи, никой да не те контролира. Морал е да срещнеш жена, сама в гората и, ако е гладна, да я

нахраниш и да я придружиш, без да я докоснеш. Нека тя ти благодари и спечелиш нейното доверие. Правилно ли е, да срещнеш една жена, и тя да трепери от тебе? Морал ли е това? Казвате, че сте културни хора, че имате култура. Каква култура е тази, която се пази с острието на ножа, с револвери, с пушки, картечници, с детективи? Това е външна култура, но не и вътрешна. Питате: Има ли обществено мнение? Как се произнася то по разните въпроси? — Няма по-добро обществено мнение от мнението на самия човек.

"Христос дойде да ни послужи." Казвам: Христос дойде да внесе в душите ни великия морал. Желая, всички млади и стари, да живеете по новия морал. Ще кажете, че това е морализиране. За да живеем по нов начин, трябва да знаем как. Всички се нуждаем от новата Божествена светлина. Всички трябва да излезем вън, както цветята, на Божествената светлина, и да се посадим там на добра почва. Но затова трябва да се освободим от всички заблуждения. Не механически да се освободим, а съзнателно, обмислено.

Един богат търговец решил да замине за Света-гора на поклонение. Преди да тръгне, той извикал синовете си и им казал: Аз вече не се нуждая от имоти, прекъсвам и търговията си. На всеки от вас ще дам частта, която му се пада. Ето и тефтерите, в които съм водил сметките си. Като търговец, може да съм направил грешки, да Съм взел оттук-оттам повече. Понеже ликвидирам с тази работа, ще изгоря тефтера си, от никого нищо не искам. Като раздал имането си, той заминал за Света-гора, дето прекарал пет-шест години. Питам: Всичко написано във вашите тефтери, право ли е? Мислите ли, че лихвите 12%, 25%, 50%, 100% са естествени? Знаете ли, коя е естествената лихва на природата? Можете ли и вие, като този търговец, да изгорите своя тефтер? Той разбрал Божествените закони и изгорил тефтерите си.

И тъй, всички тефтери, пълни с неправда, трябва да се изгорят! В какво се състои неправдата в тях? Срещнеш някого и казваш: Не харесвам характера на този човек. Той обича да критикува. Запитай се: Нямаш ли и ти същата черта в характера си? — Ама той завижда. Запитай се: Ти не завиждаш ли? — Той краде. — Ти не крадеш ли? Бъдете честни, искрени към себе си. В какво се състои вашата честност? Бих желал, някой от вас да се изкаже. Евангелистите имат една хубава черта — те се изповядват. Може да се изповядаш по десет пъти на ден, и пак да грешиш. Някога и в изповядването има тщеславие и гордост. Някой външно се представя

скромен, а, всъщност, не е такъв. Един от учениците на Сократ се явил пред учителя си със скъсани гащи. С това той искал да се представи за смирен. Сократ му казал: Твоята гордост се вижда и през скъсаните ти гащи. Пазете се да не изпаднете в положението на онзи, който искал да покаже, че не зачита общественото мнение. Той тръгнал гол по улиците. Цяла тълпа деца тръгнала след него, викали, подигравали го. Крайно възмутен, той започнал да хвърля камъни върху децата, да ги прогони, но не успял. Най-после си казал: Освободих се от общественото мнение, но от мнението на децата не можах да се освободя. Когато се дразниш в своя дом, това не е ли мнението на децата? Кой е добър в собствения си дом?

Често си говорите: Това казал Учителят, онова казал. — Какво казал Учителят? — Че в домовете ви трябва да има мир. — Да, но това се отнася само за майките и бащите. — И за дъщерите, и за синовете. Когато бащата се връща от път, дъщерята да накладе огън, да стопли вода и да му измие краката. След това да му, даде да се нахрани. Всъщност, така ли постъпва? Тя казва: Аз съм ученичка, нямам време да ти услужвам. Това не е моя работа. Майката чува това и си казва: Какво да прави детето? Тя няма време да мие крака, да услужва. Не е просто момиче. Пък и аз съм председателка на дружество, заета съм, нямам време да му услужвам. В Америка има жени — проповеднички, които по цяла седмица не се връщат вкъщи, а оставят всичката работа на мъжете си. Те гледат децата, те готвят. Там жените заповядват. Това не е култура.

Взаимно почитание и уважение се изисква заради Господа. Този въпрос трябва да се постави ребром, заради любовта. Ако обичаш мъжа си или жена си, ще обичаш заради Господа. Ще проявиш всичката си любов, не за човека, а заради Господа. Това значи истински живот. Желая, жените да бъдат нежни с мъжете си. Когато мъжът се връща от работа, жената да му се усмихне и да не казва: И - их, иде си вече! Защо се ожених? — Не, ще го погледнеш весело и ще си кажеш: Иде моят възлюбен! Любовта е велика, съзнателна сила. Всички същества, големи и малки, добри и лоши, са готови да направят заради нея всичко, каквото тя пожелае. Няма същество, което да мрази любовта. Дето и да се яви тя, всички я обичат. Защо се явява омразата? — От обич към любовта. Някой оскърбил любовта, друг взима нож, излиза срещу него и го пита: Защо оскърби любовта? Ще я признаеш ли? Той вика, търси помощ. Любовта го пита: Какво има? — Убиха ме! Тя наплюнчи раната му, и той оздравява. Всички отрицателни черти са ножове в ръцете на защитниците на любовта. Те

казват: Ще опитате любовта! Докато не я признаете, ще страдате. Мъжът бие жена си и я пита: Познаваш ли любовта? Жената е длъжна да каже истината, а именно: Мъжът ми ме наби, защото не познавах любовта. — Сега познаваш ли я? — Познавам я. Влезе крадец в дома ти и те обере. Какво ще правиш? Ще кажеш, че един твой брат те освободил от едно неестествено състояние. Взел парите ти и те облекчил. Все едно, че ти дал очистително. И, наистина, всички хора, пропаднали материално, след време се повдигат. Бедните стават богати, а богатите обедняват. В 1875 година в Чикаго избухнал голям пожар, който унищожил целия град. Причината за пожара била малка: някой доил кравата си в яхъра. Кравата бутнала с крака си свещта, и сламата се запалила. От нея се запалил целият град. Впоследствие, градът бил възстановен, и днес Чикаго е вторият град след Ню - Йорк. Той има прекрасни здания и широки улици.

Христос дойде на земята да научи хората на търпение. Да търпиш, това е велико изкуство. След като те бие мъжът ти, да кажеш: Много ти благодаря, имаш право да ме биеш, колкото искаш. Да му благодариш и да му целунеш ръцете. Според мене, това е велико геройство. Ето жена — герой! Така може да постъпи само една велика жена, една велика душа, в която Бог живее. Ако днес мъжът вдигне ръка върху жената, тя казва: Как, той да ме бие, и аз да му търпя! Не, никога няма да му простя. Питам: Какво ни е дала старата култура? — Хиляди нещастия. Кой няма опитност от тази култура?

Приложете новото учение! То е лично учение за всеки отделно, но трябва да се приложи. Не се питайте един друг, кой го е приложил, и кой не. Всеки сам да го приложи по вътрешно разположение. Питат ме, защо аз не ви наложа новото учение. Нека всеки направи това, което Бог му е казал вътре, по своя лична воля. Бог казва: Ако следвате закона на любовта, всичко ще ви се нареди добре. Страданията ще ви напуснат, противоречията ви ще се разрешат. Ако не вървите по закона на любовта, страданията ви ще се увеличат, но няма да ви напуснат. Докато дойдете до любовта, понасяйте страданията си с търпение и смирение. Не се спъвайте от своето минало. Не се страхувайте от страданията. — Не може ли без страдания? — Само умрелите могат без страдания. — Без хляб може ли? — Само умрелите могат без хляб. Те не се нуждаят от нищо. Обаче, живите се нуждаят от много неща. Син Человечески трябва да дойде на земята, да ни запознае със Своето учение. Христос дойде на земята, но поругаха Го, биха Го, докато най-после Го разпнаха. Знаете ли, как понесе Той страданията?

Римските войници нанасяха удари върху Него, но Той остана тих и спокоен. Велико търпение прояви Христос. Герой беше Той! Цял легион римски войници се гавреха с Христа и Го наричаха "цар юдейски". В едно предание се казва, че нанесли на Христа 80 хиляди удара. Даже хиляда да са, не са малко. Днес и най-големият герой едва издържа 50 удара. Тежък беше кръстът на Христа! Колцина от вас могат да понесат този кръст?

Някои религиозни казват: Господи, приеми ни в рая, при ангелите; да ни облекат с бели дрехи, да ни свирят с арфи и с китари, — И това може, но, преди него, камшикът трябва да играе по гърба ви. Първо, ще минете през страдания, а после — през радости. Първо, през противоречията, а после — през любовта. Който не може да понесе страданията, не може да издържи и на любовта. Един момент на любовта се равнява на сто страдания. Следователно, щом минеш през сто страдания, ти ще можеш да издържиш една усмивка на любовта. Знаете ли, какво нещо е усмивката на любовта? Ако Христос ви се усмихне само един път, вие никога няма да забравите Неговата усмивка. Всичко друго ще забравите, но тази усмивка — никога! Това значи, да придобиеш радостта и веселието. Това носи новото учение.

Казвате: Да се посветим, да се облечем в черни дрехи. — Това е крайност. Може да бъдеш в черна дреха и да не си се посветил. Едно време някои от нашите сестри носеха бели кърпи на главите си, а други — черни кърпи. Защо едните носеха бели кърпи, а другите — черни? Обикновено, старите жени носеха черни кърпи. Те казваха: Не е прилично стара жена да носи бяла кърпа на главата си. — Черният цвят е символ на покаяние, а белият — на примирение. Черният цвят означава отричане от света, а белият — състояние на духа. Едно е важно, че и стари, и млади носят бели ризи. Има един велик закон, на който се основават всички наши постъпки. Ние трябва да се подчиним на този закон. Той определя и начина, по който се обличаме. И най-хубавото облекло, и най-скъпите накити са нищо пред жителите на небето. Това е все едно, че си гол. Истинското облекло е добродетелта. Голотата е грях [Грехът е голота], а добродетелта — облекло на душата. Добродетелният човек на небето, като слезе на земята, е облечен в най-хубавите си дрехи. Значи, на небето е бил гол, а на земята е облечен. И обратно, най-добре облеченият човек на земята, ако няма добродетели, все едно, че е гол.

Днес всички хора се стремят към външен живот. Всеки гледа да бъде добре облечен и нахранен. И това е добре, но човек трябва да бъде и

вътрешно облечен — с добродетели. Те са същественото в живота. Да бъдеш добре облечен на земята и да живееш само за дрехи, това значи, да си облечен в грехове. Дали си на земята, или на небето, ще се облечеш с дрехата на своите мисли, чувства и постъпки. Дойде някоя сестра при мене, иска да каже нещо, но се въздържа. Погледна я един-два пъти и я питам: Сестра, любовта прониква ли в твоето сърце? Готова ли си да понесеш всички страдания за благото на своя ближен? Тя поглежда към земята, с което иска да каже: Аз съм човек от земята, искам да си поживея малко. Ако Бог ви срещне, и Той ще ви погледне. Знаете ли, какъв е погледът на Бога? Неговият поглед излъчва светлина и сила. Този поглед стопява всичко. Следователно, радвай се, че Бог те е погледнал. — Страхувам се от погледа на Бога. — Няма защо да се страхуваш. Този поглед ще стопи всичките ти грехове и престъпления. Тогава ще станеш абсолютно чист. Желая на всички да придобиете такава чистота, каквато никога не сте виждали.

Днес аз говоря за морала, но не за този на църквата. Казано е в Писанието: "Бог не гледа на лице, но на сърце." Значи, чистота се иска от човека. Какъвто и да е той — лекар, адвокат, учител, метач — чистота му е нужна. Може да си метач, но праведен човек. Ще метеш улиците и ще мислиш, че метеш и чистиш греховете на хората. Който живее на улица, метена от праведник, ще се благослови. Всички хора, живеещи там, ще се разберат и братски ще живеят. Колко такива метачи има сега? Те заслужават добро възнаграждение. — Кои метат днес улиците? — Които носят нечистота и зараза. Вместо да чистят, те оставят своята психична зараза. Така действат и слугините. Вместо да помагат на домакинята, те носят нещастие за нейния дом. Те развращават децата. Изобщо, аз гледам особено на слугинския въпрос, затова се обявявам против слугините. Друг е въпросът, ако дойде някоя помощница отвън, да ви служи от любов. Аз разглеждам въпроса принципно. Как е възможно, да наемеш един човек, да ти служи цял месец само за 150—200 лева. Освен това, събират се господарка и слугиня да живеят заедно, а любов между тях няма. Да служиш без любов, това не е никакво слугуване. Душата на господарката и на слугинята са от Бога. Тогава, защо не живеят в любов? Защо слугинята завижда на господарката, а господарката — на слугинята? И господарката, и слугинята трябва да заемат последно място. Само така ще си помагат взаимно. Ако едната използва другата, без да й даде нещо от себе си, те не могат да живеят добре. Отношенията между хората са правилни, когато те

се ръководят от стиха: "Както Син Человечески не дойде да Му послужат, но да послужи и да даде живота си откуп за мнозина."

Питам: Кой е Онзи, Който утешава човека? Когато мъжът наскърби жена си, тя се обръща към Бога с думите: Господи, искам да ме освободиш от мъжа ми и да живея само за Тебе, Бог чува молбата и тихо й отговаря: Ще се уреди твоят въпрос, но ти обичай мъжа си. – Как да го обичам, като е толкова груб към мене? – Обичай го, и повече не мисли. После господарят се оплаква от слугите си: Господи, освободи ме, изядоха ме, нищо не остана от богатството ми. Бог тихо му отговаря: Не се смущавай. Обикни слугите си, и твоята работа ще се оправи. Така се оплакват всички хора, но никой не е готов да отстъпи от своите интереси.

Вслушвайте се в тихия глас, който говори на сърцата ви. Това е гласът на Бога, на Христа. Няма човек на земята, на когото този глас да не говори. Той шепне: Любов към Бога! Любов към ближния и към себе си! Милост, благост, истина! Възлюбете всички! Хиляди години може да ме слушате, но ако нямате любов, нищо няма да придобиете. Ако приложите любовта, още сега животът ви ще се подобри: ангели ще почнат да ви посещават, и всеки ден ще ви носят по едно писмо от вашия Велик Баща. Той пише: Радвам се, че сте се поправили, че животът ви се е подобрил. Христос казва: "Голяма е радостта на небето, когато една душа се обърне към Бога." И аз казвам: Голяма е радостта на небето, когато една душа — мъж или жена, се реши да живее по великия закон на любовта. Голяма е радостта и на ангелите, като видят, че една душа решила да приложи закона на великата любов в живота си. Една слугиня получава едно любовно писмо: Обична Иванке, голяма е радостта ни, като чухме, че си решила да живееш според закона на великата любов. Нашите сърца трептят от радост. Идем да те посетим, да ти донесем своите благословения и подаръци. Не се минава много време, Иванка започва да се изменя: става по-добра, по-красива и по-умна. Всички я обикват: и другарките й, и господарката й. Те се чудят, какво става с Иванка. Това значи, да получиш писмо от един ангел. Това значи, да получиш Божието благословение!

Слушайте тихия глас на Бога и на Христа, Който говори на душите ви. Той ще ви изведе на виделина и ще ви покаже правия път. Това е гласът на Любовта. Това е учението на Христа.

8. Беседа от Учителя, държана
на 3 декември, 1922 г. София.

Ще ви научи

*Защото Дух Свети ще ви научи в истия час, що трябва да речете. *)*

„Дух Свети ще ви научи." Този стих се отнася до учениците, а не до обикновените хора.

„Най-първо пазете себе си от кваса фарисейски, който е лицемерие." (1 ст.)

„Но ще ви обадя, от кого да се боите." (5 ст.). – От кого да се боим?– „Бойте се от оногоз, който, след убиването на тялото, има власт да хвърли в пъкъла." Аз казвам: Бой се да не изгубиш любовта си. Няма по-голямо нещастие за човека от това, да изгуби любовта.

„Дух Свети ще ви научи в истия час, що трябва да речете." Днес всеки си задава въпроса, какво трябва да се прави. Щом си зададе този въпрос, човек се намира пред едно недоумение. Това показва, че някои елементи или фактори в живота са неизвестни. Мъжът объркал малко работите и пита жена си: Какво трябва да се прави? Жената объркала работите и пита мъжа си: Какво е твоето мнение? Какво трябва да се прави? Изобщо, когато някой обърка работите си, веднага се допитва до просветното мнение на другите. Когато целият свят обърка работите си, той се обръща към Бога и пита: Какво трябва да се прави? Много отговори могат да се дадат на зададения въпрос, но един ще бъде истинският. Една задача може да се реши по много начини, но един е правилният начин.

Сега ще ви дам една малка задача за разрешаване. Показвам ви четири зърна – едното житно, второто – восъчно, третото – от злато и четвъртото – диамантено. Давам ви да си изберете едно от тях. Като погледнете житното и восъчното зърно, веднага ги туряте настрана и казвате: Не сме толкова глупави, да взимаме житно и восъчно зърно. Тогава спирате вниманието си на златното и диамантеното зърно. Казвате: Златото е по-достъпно, предпочитаме диамантеното зърно. Като го продадем, то ще оправи обърканите ни работи. Наистина, животът на сегашните хора, както и цялата съвременна култура, се заключава в купуване и продаване. Съберат се двама търговци: единият продава, другият купува. Съберат се двама учени: единият изнася научни факти,

другият слуша. После те разменят ролите си – и двамата аргументират, докато дойдат до пълно съгласие. Един учен изнамерил нещо и го изнася пред света. Всички казват: Гениален човек е той, умна глава. Като приемат изобретението му, той бърза да го патентова. Колко ще му платят? Около десет милиона. Днес не са много пари, но не са и малко. Да спечелиш десет милиона лева, за това се иска гениална глава! Поет написал една поема и като я одобрят, започва да си мисли, в какъв тираж да я издаде, колко хиляди лева ще спечели и т. н. Ние не признаваме тези работи. – Защо? – Слушаш учения и поета да казват: Ние сме идеалисти, служим на една велика, свещена идея, работим за своя народ. Каквото и да говорят те, ние не ги признаваме. – Защо? – Всичко турят в своя джоб. Те приличат на онази булка, която, като напусне бащиния си дом, започва да плаче и нарежда, да покаже пред хората, че скърби за баща си и майка си. Такъв обичай имат селяните в северна България. Като напуща дома си, булката викне да плаче, цяло село да я чуе. От едната й страна върви деверът, от другата – младоженикът, а тя в средата – плаче. Деверът казва на младоженика: Братко, да я върнем назад. Защо ни е такава снаха, цял ден да плаче? Като чува това, булката се обръща към девера и казва: Не ми обръщайте внимание, аз ще плача, а вие ме водете напред. Аз плача идеално, да видят хората, че скърбя за бащиния си дом. Питам: Кое е идеалното тук?

Сега, аз държа една беседа, която се отличава от беседите на обикновените хора. Тя се отличава главно по своя морал. Той не е площаден, т. е. обикновен морал. Всеки се стреми към по-висок морал от обикновения. – Защо? – Защото обикновеният морал не е допринесъл нищо на човечеството. Много естествено. Какво очаквате от къща, направена от слама? Може ли да се разчита на нея? Ако няма вятър, тя ще издържи. Обаче, яви ли се най-малкият ветрец, тя ще се разпилее. Дойде ли силният вятър, нищо няма да остане от вашата къща. Следователно, ако и вашият морал, както и вашият живот са поставени на основа от слама, нищо не може да се очаква от тях. - Защо моите мисли и желания изчезват, без да се реализират? – Защото са от слама. – Условията на живота са лоши. – Не, приятелю, условията не са лоши. Вятърът е силен, лесно ще ги отнесе, защото са от слама. Българите и турците често си служат с израза: Глава е това! Този израз е двусмислен. Казвам: Радвам се, ако тази глава реши правилно въпроса. Умната глава нарежда работите си добре. Условията не я изненадват.

Да се върнем към примера с четирите вида зърна. Един от вас избира диамантеното зърно, а друг –- житното зърно. Ако посееш диамантеното зърно в земята, то нито ще поникне, нито ще расте. Друг е въпросът, ако посеете житното зърно. Колкото и да е малко и нищожно, то ще поникне, ще израсте и плод ще даде. Следователно, всяка идея, която не може да никне, да расте, да цъфти, да връзва плод, и плодът ѝ да зрее, тя е или восъчна, или от злато, или от диамант. Зад думите „никна, раста, цъфтя и зрея" аз скривам известни идеи, които и вие не знаете. Първото условие за една реална идея е да се постави на добра почва, да поникне. Когато тревите, цветята и дърветата никнат и растат, земята се покрива със зеленина. Цъфтенето е процес на обличане, а зреенето – угощаване. Житното зърно, което тежи едва 1/16000 част от килограма, казва на хората: Малко съм, но ако знаете, как да се справите с мене, ще ви помогна в разрешаването на всички трудни въпроси.

Какво означава думата „икономия?" Каква наука е тя? Ако човек не съществува, и икономията, като наука, също не съществува. Днес и думата „икономия" е изопачена. Казват: Икономисва парите, икономисва истината. Когато икономисваш пари, добре е, но да икономисваш истината, това не е на място. Ще говориш истината, както е, без никаква икономия. Питат те, какво е твоето убеждение. Казваш: Моето убеждение е особено, аз вярвам в онази Сила, която управлява целия космос. – Какви са твоите основания да вярваш в тази Сила? – Аз не вярвам в Бога, както обикновените религиозни хора. По убеждение аз съм пантеист. Друг пък вярва в троеличието на Бога. Дали си пантеист, или вярваш в троеличието на Бога, това са изопачени идеи. Аз познавам четири идеи, в които вярват хората: първата идея – вярваш в житното зърно; втората идея–вярваш във восъчното зърно; третата идея – вярваш в златното зърно и четвъртата – вярваш в диамантеното зърно.

Някой казва: Аз не съм толкова глупав, да вярвам в Бога, както религиозните. – Какъв е твоят Бог? Разговаряш ли с Него? – Не разговарям. Той е далеч от хората, не разговаря с такива прости хора, каквито сме ние. Аз само мисля за Господа, не се разговарям с Него. – Отде знаеш това? Кой авторитет следваш? – Чета философията на Кант, Лайбниц и на други учени. Според мене, тези учени и философи трябва да се спрат върху 12 стих от прочетената глава, дето се казва: „Дух Свети ще ви научи в истия час, що трябва да речете." В този стих е скрита една велика истина. Обаче, хората взимат Христовите идеи, турят им свой надпис и започват да

разискват върху обективното и субективното схващане. В какво се заключава едното, и в какво другото схващане? Мислите ли, че като кажете субективно и обективно схващане, ще разрешите всички въпроси? Под „субект” разбираме нещо вътрешно, а под „обект” – външно.

Човек трябва да дойде до положение да съпоставя нещата, да намира отношението, което съществува между тях. Какво ще разберете, ако напиша буквите a, b, c, d? Нищо няма да разберете. Обаче, ако напиша пропорцията, a: b = c: d, имате вече известно отношение. Превеждам тази пропорция по следния начин: моят ум (a) се отнася към моето сърце (Публикувано изображение, както волята ми © към моето тяло (d). Това отношение е разбрано вече и лесно може да се докаже. Който има силна воля, той е здрав човек. Неговата кръв е чиста; ръцете, краката, гръбнакът му са здрави. Здравото тяло е резултат на силна, разумна воля. Оттам и чувствата на човека са устойчиви, издръжливи. Зад сърцето и чувствата, които го движат, стои умът. Ще каже някой, че човек трябва да има добро сърце. Не е нужно толкова да бъде умен. Не е така. От човека се иска просветен ум, благородно сърце и силна воля. Без тия качества, човек не може да се развива правилно. Тялото има отношение към волята. Който не разбира законите на живота, казва, че животът няма смисъл, нищо не струва. Ако под „живот” разбирате изопачения човешки живот, прави сте. Обаче, под „живот” аз разбирам най-хубавите мисли, чувства, действия на човека. Така се изявява животът на земята. Такъв е и животът на небето. Ти ходил ли си на небето? – Вчера се върнах оттам. Зная последните новини, последните разпоредби. Тъй се казва на ваш език. – Да се говори така за небето, то значи да се опорочи. Там имало вестници! Казвам: Всичко, каквото става на земята, там се хроникира. Знаят се всички новини за България: кои са на власт; кои се готвят да дойдат след тях; че тук се образува блок; че има някакви дружбаши – всичко се знае. Ще кажете, че едните и другите партии са идеалисти. Там знаят всички интриги на българите и ги делят на българи дружбаши и българи блокари.

Смешно е да се наблюдават проявите и разсъжденията на сегашните хора. В това отношение, те приличат на онзи турчин, който за пръв път чул фонограф. Поставили един фонограф да произведе реч на турски език. Като слушал речта, турчинът казал: Кога донесоха този фонограф, и той научи вече турски език? Този човек е умствено ограничен и не може да си представи, как е възможно, в толкова малко време, една машина да научи турски език. Някога и вие разрешавате важни въпроси в кратко време,

както се произвеждат речи на фонограф. Фонографът възпроизвежда решените въпроси, но сам той не ги разрешава. Лесно се декламират стихотворения, но не се пишат лесно. Съвременните хора страдат от хроническо съмнение. Ще кажете, че в науката съмнението е необходимо. И с това съм съгласен, но мога и да възразя. Ще кажете, че прането е необходимо. Съгласен съм и с това, но ако перете чиста дреха десет пъти наред, какво придобива тя? Ако перете нечиста дреха няколко пъти, има смисъл. Да се съмняваш в порочния живот, има смисъл. Казваш: Тъй както живея, съмнявам се, че от мене ще излезе човек. Ядеш и пиеш; изхарчиш имането на баща си и казваш: Така, както пия, съмнявам се, че ще оправя живота си. Това са мнения на място. Ако водиш чист и свят живот и се съмняваш, че може да се харесаш на близките си, това съмнение не е на място.

„Дух Свети ще ни научи, какво да речем.” – Кой е този Дух? – Той е Великото, Разумното начало, което прониква във всички хора, и те го съзнават. Той ще ни научи на всичко. Въпреки това, много философи се противопоставят на този Дух. Аз мога да направя такъв опит, че в пет минути, всички философи да се убедят във философията, която проповядвам. Например, стотина души седят около един огън и се топлят. Едни от тях казва, че огънят не съществува, че той е само във въображението му. Следователно, той няма светлина и топлина. Щом е така, аз съм готов да направя опит с този огън. Взимам с щипците един въглен от огъня, раздухам го и казвам на онзи, които подържа първата идея: Доближи си ръката! Той доближава ръката си и веднага я дърпа назад. – Защо я дърпа? – Пари този огън! Значи, въгленът крие топлината в себе си. Той има отношение към нас. Огънят не пари, но кога? – Когато е изгаснал. Има особено качество въглища, които не горят и не топлят. За един е така, но за друг не е така. Като поставят същите въглища в специални печки, те горят и топлят. В това има известен субективизъм.

Казват: Субект и обект. Под „субект” се разбира нещо вътрешно, вътрешна опитност, вътрешен живот. Под „обект” се разбира външен предмет, външен живот. Човек изучава и външния, и вътрешния живот, които се преплитат взаимно. За хората, вън от себе си, човек е обект, а за себе си е субект. Значи, ти, който си обект за някого, си субект за себе си. Някой те наблюдава отвън и те изучава; същевременно, и ти го изучаваш като обект. Значи, едновременно, човек може да бъде и субект, и обект.

Сега, да дойдем до реалността на нещата. Казвате, че реално е само

това, което може да се пипа. Знаете, че имате ум, сърце, воля, тяло, душа и дух. Кое от тях е реално? Кой е пипал ума и сърцето? Кой е пипал волята? Тялото е реално, защото всеки може да го пипне, когато пожелае. Кой е пипал духа и душата? Пипането, т. е. осезанието, е едно от петте сетива. Може ли то само да разреши въпроса за реалността? Вярно е, че каквото е пипнал човек, все излязло нещо. Художникът пипнал четката и нарисувал една картина. Цигуларят пипнал цигулката и изсвирил нещо. Поетът пипнал перото и написал едно стихотворение. Имаме ли право да разчитаме само на пипането? Има още четири сетива – зрение, слух, обоняние и вкус – четири авторитета. Извикайте и тях, и те да си кажат просветеното мнение по въпроса за реалните и нереалните неща. В съгласие ли са петте сетива помежду си, или са в разногласие? Сега ще ви кажа нещо, което изглежда парадоксално, а именно: човек и с ръката си може да вкусва и да помирисва нещата. Засега това е само твърдение. В бъдеще ръката ще се измени, ще придобие нови качества. Аз мога да пренеса материята на ръката в очите, и тя да вижда; мога да пренеса материята на ръката в ушите, и тя да чува; мога да я пренеса и в езика, и тя да изпитва вкуса на телата. – Възможно ли е това? – Може да го опитате. Както седя, аз мога едновременно да виждам и отпред, и отзад. – Как става това? – Вътре в мозъка човек има един специален център, който може да се развие, и тогава той има възможност да вижда навсякъде: отпред, отзад, надалеч и наблизо. Знание е нужно. Когато Дух Свети дойде във вас, ще знаете, как да гледате. Той ще ви научи на всичко. Какво ще кажете за астронома? Вие наблюдавате Юпитер с просто око и казвате, че е малка звезда. Малка е, защото я гледате отдалеч. Как я вижда астрономът? Той взима телескопа, наблюдава и казва: Виждам Юпитер като голяма, светла звезда, с голям диск. Кой от двамата е по-близо до истината? – Астрономът. Човек, със своя изопачен живот, е повредил зрението си. Така трябва да живее, че да го възстанови. Тогава той няма да се нуждае от увеличително стъкло, нито от телескоп. С очите си направо ще вижда и отдалечените, и близките предмети. Ако трябва да увеличи един предмет, ще го увеличи; ако трябва да го намали, ще го намали. – Възможно ли е това? – Възможно е. Аз говоря на ваш език: Близо до ума е, истина е това, вероятно е. Лещите, с които си служат физиците, са в окото на човека, както и в мозъка му. В бъдеще те ще се развият, и човек ще си служи с тях, като с телескоп, микроскоп, лупа и др. Един учен индус направил някакъв прейскограф, с който увеличавал микроскопическите неща десет милиона

пъти. Това показва, че в природата увеличаването и намаляването нямат граница.

Казвате: Бог ще уреди работите. – Той отдавна ги е уредил. – Докажи това! – Има кой да го докаже. Много същества са минали през Божествената школа. Те знаят това. И вие ще минете през тази школа, ще се срещнете с опитни, стари професори, които ще ви научат много неща. Там всичко се подлага на опит. Като ви говорят за слънцето, след това ще направите една разходка до слънцето, да проверите всичко, което са ви преподали. В земните университети преподават първо теорията и, като дойде въпрос до практиката, казват: Хайде, да отидем на обсерваторията. Ще ги заведат в една обсерватория, като тази в Борисовата градина, и започват да правят изчисления. Студентите искат да знаят, защо при екватора слънцето изгрява от изток, а залязва на запад. Защо на северния полюс слънцето се върти нагоре и после слиза надолу? Професорът обяснява този въпрос, но пак остава неизяснен. Професорите на Божествената школа прилагат всичко на опит. Като преподават за Слънцето, предприемат екскурзия до Слънцето, да видят, какъв живот има там. Преподават за Луната, за Марс, за Юпитер, и след това правят екскурзия до тези планети. Учените казват, че Слънцето е огнено тяло, в разтопено състояние. Обаче, който е ходил там, казва, че то не е разтопено тяло. Напротив, то е в твърдо състояние и по него се стъпва, като по земя. Ако днес някой се осмели да каже, че е ходил на Слънцето, ще го изпратят в болница за умствено болни. Въпреки всичко, който е ходил на Слънцето, твърди, че то не е в разтопено състояние.

Питате: Коя е причината за заблужденията в живота? Един млад, богат момък се оженил за една красива мома, графиня. Понеже произхождала от висок род, тя обичала да живее охолно, поради което харчела много пари. В скоро време тя изразходвала всички пари на мъжа си. За да задоволява нуждите й, той бил принуден да прави заеми. Един ден отишъл да иска пари на заем от познати, но те му отказали – никой вече не му давал. Дългът му възлизал на повече от 300 хиляди лева. Като се видял в невъзможност да задоволява капризите на своята възлюбена, той се пропил. Приятелят му искал да му помогне, но го оставил да си научи урока. Един ден той му казал: Намислил съм да ти помогна, но с условие, да заминеш в странство, никой да не знае това. Докато се върнеш, аз ще изплатя дълговете ти. Понеже външно двамата приятели си приличали, никой не могъл да разбере, какво станало. Мъчна била задачата на добрия

приятел. Дето плащал, все го ругаели и плюели, но най-после казали: Благороден човек излезе този пияница. Измени се нещо, изплати всичките си дългове. – Това е заблуждение. Онзи, който се изменил, е друг, не е първият. Злото не може да стане добро. Като изплати дълговете на приятеля си, добрият понесе всичките обиди, вместо него, но възстанови честта му. След това той му писал: Върни се в отечеството си. Условията са променени вече. Върнал се той от странство и благодарил на добрия си приятел, че го спасил. Всички го срещали така, като че нищо не се е случило.

Питам: Имате ли и вие такъв приятел, който може да се застъпи за вас, да измени условията на вашия живот, да ви спаси от обидите и ругатните на вашите кредитори? Някой казва, че ти е приятел. Питай го, може ли да заеме твоето място, да се изложи на оплюване. „Приятел се в нужда познава.” Твоят приятел трябва да бъде по-умен от тебе. Това не е обидно. Твоят учител трябва да бъде по-учен от тебе, баща ти – по-силен от тебе, а майка ти – по-благородна. Така и Божественият свят стои по-високо от физическия. Свържете се с този свят, за да дойде Духът Свети у вас и да се застъпи за вас, както добрият приятел за своя пропаднал приятел. Когато твоите кредитори започнат да те обиждат, Духът ще каже: Не се страхувай, стой по-далеч, иди в странство, да не чуваш, какво се говори за тебе. Ако ме слушаш, твоите работи ще се оправят. Няма човек в света, който е слушал своя вътрешен глас, и работите му да не се оправят. Това са изпитали всички обикновени хора, всички учени, всички общественици и управници. Всеки има едно вътрешно ръководство, което му подсказва, как да постъпва. Това е ръководството на Светия Дух. Това е ръководството на любовта. Някога любовта се изявява като велико, мощно, благородно чувство. То прави човека мощен, пластичен, готов с лекота да носи всички мъчнотии, страдания и нещастия. Ще наречете това чувство любовно. Тази дума не звучи добре на ушите ми. Предпочитам да го нарека „благо чувство.” Важно е, че дето е любовта, човек се чувствува лек, подвижен, без да е слаб. Някой се оправдава за греховете си със своята пълнота. – Пълен съм – казва той – много ям и много греша. Трябва да постя малко, да отслабна. Като отслабне, пак напълнее; после отново пости, за да отслабне. После пак напълнява.

Значи, постът не разрешава въпроса. Постът се заключава в следното: да споделиш излишното със своите близки. Ще споделиш не само материалните си блага, но и своите чувства и мисли. – На какво се дължи

затлъстяването? – На егоистичния живот. – На какво се дължи изсушаването, т. е. отслабването на организма? – Пак на егоистичен живот. Значи, Бог наказва човека по два начина: чрез отслабване и чрез затлъстяване. – Отслабнах много. – Изпълнявай Божията воля, и ще се поправиш. – Затлъстях много. – Изпълнявай Божията воля, и ще отслабнеш. Има едно средно положение на организма: нито много слаб, нито много пълен. То е състояние на умерена, разумна активност. Ти имаш мускули и мазнини, колкото ти трябват. Здрав си, отиваш на нивата да работиш. Колко храна ти е нужна? Ако си вегетарианец, ще си вземеш хляб, малко сирене, едно-две яйца и една - две ябълки. Ако си месоядец, ще си вземеш няколко кюфтета, яйца, баница и плод. Значи, ако си вегетарианец, ще ядеш лук, праз, ябълки, круши. Ако си месоядец, ще ядеш месо, кокошка, прасе и др. Колко храна е нужно на човека за един ден? Даже и за една седмица не му е нужно много. Смешно е: тръгнеш на път за една седмица, а вземеш стотина хляба, кокошки, пуйки, масло, сирене и др.

Съвременните хора обичате да се осигуряват. Тръгнали за един месец някъде, а след тях цял обоз като че на война отиват. Казват: Трябва да се живее. – Колко ще живееш? Ти се нуждаеш от един хляб, две - три кюфтенца, една - две ябълки. За другия ден не мисли – добър е Господ. Ако вземеш повече храна, ще се развали. Така казва Светият Дух. На какво се дължат споровете между хората? Те са престанали да вярват в закона на любовта, а вярват само на себе си. Казваш: Аз страдам, животът ми трябва да се осигури. – Какво ще кажеш за другите? Ти искаш да се осигуриш, а за другите не мислиш. Ще знаете, че всички, които сте обекти в живота, за Бога сте едно цяло и влизате в Неговия свят. Затова Той казва: Всички недоразумения между хората ще се оправят; всички тефтери на търговци с нечисти сметки ще се проверят. Който не дава тефтера си да се провери, ще отиде в затвора. На всеки беден, който живее по Божествения закон, ще му се дадат добри условия. Както виждате, добри разпореждания. В Божествения свят има всичко, каквото пожелаете: за учителите и за учениците, за бащите и майките, за свещениците, за проповедниците, за управниците. Тази е последната програма, дадена от Бога, която донесох от горния свят. Казват: Истина ли идеш от небето? Много не вярват, че Бог управлява света. Те казват, че могат сами да управляват, и сами да оправят живота. – Какво са направили толкова години? Не било на младини, че на старини. „Трай коньо за зелена трева!” Докато конят оре на нивата, селянинът го залъгва: Карай, конче, карай! Като узрее нивата, ще видиш,

как ще те нахраня. Обаче, нивата узрява, за себе си той задържа житото, а на коня дава сламата.

Сега аз съжалявам онези хора, които само на думи вярват в Бога. Те казват, че вярват в Единния, Троеличен Бог, в Господа Исуса Христа, а като отидеш при тях, не виждаш в лицата им друго, освен груби търговци и банкери. Аз съм правил опити, ходил съм при различни банкери. Влизам в кантората на един безверник банкер. Той ми казва: Слушай, приятелю, в Бога не вярвам, но в парата вярвам. Ако не печеля поне по 12%, защо съм отворил тази кантора? Отивам при един търговец, който минава за вярващ. Слушай, братко, давам ти тази стока за Бога, със загуба. – Защо не говориш истината? Ако продаваш така, знаеш ли, че още утре ти ще затвориш магазина си? Казвам: Искреност се иска от всички. Бъдете искрени, честни в постъпките си, и животът ви ще се оправи. – Как ще се оправи? – Има начини за това. Първата ви работа е да очистите домовете си от нечистите мисли и желания. Като вляза в някой дом, веднага чувствувам тежката атмосфера като че е пълен с дим, с въглена киселина. Гледам децата, жената, мъжът, всички посърнали, мъчи ги нещо. Аз зная причината за това и казвам: Всичко може да се оправи в един ден. – Как? – Елате при мене, ще ви кажа, как ще се оправи вашата работа.

Една млада мома се влюбила в един граф – от високо произхождение, но крайно западнал в материално отношение. Тя искала да му помогне, но не знаела как. Един ден графът отишъл при нея, показал й един златен пръстен с фалшив камък. Той я помолил да занесе пръстена на някой богат човек и да се опита да го прекара като ценен, да вземе от него много пари. Момата, готова да се жертвува за графа, взела пръстена и го занесла на един свой познат, който имал добро разположение и доверие в нея. Той погледнал камъка и казал: Този камък е фалшив, нищо не струва. Аз не мога да купя пръстена, но ще превърна фалшивия камък в скъпоценен. Той сваля своя пръстен от ръката си, изважда скъпоценния камък от него, туря го на мястото на фалшивия камък и казва на момата: Вземи този пръстен, продай го, за да се поправи положението на твоя възлюбен. Така се поправят работите на хората. Пръстенът представя живота, а скъпоценният камък – човешкото сърце. Ако вашето сърце е фалшиво, мислите ли, че животът ви ще се подобри? Животът, т. е. пръстенът има смисъл само тогава, когато сърцето, т. е. камъкът е скъпоценен, – Не може ли фалшивото сърце да се превърне в скъпоценен камък? – Може, но трябва да намериш добрия, благородния си приятел. Той ще извади от сандъка си

един скъпоценен камък, ще го тури, вместо фалшивия, и ще каже: Продай този пръстен, плати дълга на своя брат, на своя възлюбен.

И аз казвам на всички: Намерете Христа, вашия верен приятел. Религиозните казват: Господи, Ти ще ни спасиш. Момата казва: Господи, Ти ще ме спасиш. И най-после, Бог ги спасява. – Как? – Изважда фалшивия камък от пръстена, туря, вместо него, скъпоценен, и казва: Изправете живота си и повече не грешете! – Коя е тази мома? – Тя представя чистото, благородното, възвишеното в разумния живот. Това е новото учение, което всеки може да приложи. Не мислете, че като го приложите, всичко ще се нареди изведнъж. Нещата не стават изведнъж. За да се приложи новото учение, при сегашните условия, нужни са най-малко 25 години. Какво са 25 години? Казано е в Писанието: „Тисяща години са пред Бога като един ден.” Колко дни правят 25 години? – 25 Х365 = 9,125 деня. Като турите три нули при това число, ще получите 9,125,000. Значи, като определям срок от 25 години, имам пред вид един кратък срок, през който може да ликвидирате кармата от 9,125,000 години. Много ли са 25 години? Това е най-малкото благоприятно време да изправите живота си. – Какво ще правим след тези 25 години? – Ще пътувате по звездите.

И тъй, възвишеното, благородното в човека ще го преобрази. Някои мислят, че благородният, религиозният човек престава да мисли и затъпява. Има и такива случаи, когато религиозни хора затъпяват, стават лениви, не признават труда и работата. Но това не са истински религиозни хора. Има и богати хора лениви. Според мене, богатият трябва да работи повече от бедния. И религиозният, като се обърне към Бога, повече ще работи и повече ще учи. Пред него е цялата вселена, която трябва да се изучава. Бог обича онези, които работят, които учат, а не невежите. Бог обича децата. Като видя едно малко цвете, радвам му се, като на богатството. За мене, то е предмет за изучаване. Като видя един извор, седна при него и се разговарям. Казвате: Ето един смахнат човек, с извора се разговаря! – Прави сте, за извора съм смахнат, а какво ще кажа аз за вашите тефтери? Седнеш пред тефтера, отваряш го и казваш: Този има да ми дава 25,000, онзи 50,000 лв. Ще ги туря в затвора. Отваряш и затваряш тефтера – цял ден една и съща история. Кой от двамата е по-умен? Аз ли, който се радвам на малкото кокиче и извора, или ти, който отваряш и затваряш тефтерите си? Кой е по-умен? Ти ли, който създаваш теория за слънцето, като тяло в разтопено състояние, или аз, който съм ходил на слънцето и се разговарям с малкото кокиче?

Вчера бяхме на Мусала, минахме през Маричините извори и опитахме водата им. Отлична вода! Ако болен пие от нея, ще оздравее. Ние трябва да се интересуваме от малките неща. Казвам на младите: Малкото, нищожното в света, в него е скрито великото, благородното. Ако търсиш великото, ще го намериш в малкото. Следователно, Бога ще намерите и в най-малките прояви на живота. Величието на Бога не е в това, че Той създава слънца и вселени. Това Той може да направи в един момент. Ти имаш скръб, всеки те подритва и се нуждаеш, от една малка подкрепа. Кой как мине край тебе, казва: От този човек нищо няма да излезе. Обаче, Бог, Творецът на вселената, спира работата си и незабелязано слиза до тебе и ти нашепва: Не бой се, не се обезсърчавай! Аз ще ти помогна, ще уредя твоите работи още днес. Ти се зарадваш. – Какво става с този човек? – Бог му проговори. Това са великите работи, които Бог върши. Това е велика истина. Аз говоря за Господа, Който посещава хората не в църквите, но в техните отчаяни, наскърбени сърца.

Някои ме упрекват, че не ходя на църква. Казвам: Едно от моите големи нещастия е това, че от църква не излизам. Църквата – това са живите хора, това са техните сърца. А тия църкви, направени от хората, са далечно подобие. – А духовенството?–То е човешкият дух. Всички сме свещеници на Бога. Казвате, че не съм зачитал църквата, значи, не зачитам и Бога. Не, това е един незаслужен упрек, който не отговаря на истината. Аз ще го хвърля върху вас. Това не е било и няма да бъде. Друг е въпросът за фалшивия скъпоценен камък. Няма да дам за него подписа си, че е истински. Показваш ми камъка си. Погледна го и пиша: Този камък е фалшив. Кажи, че е хубав. – Повтарям: Този камък е фалшив. – Кажи, че е хубав. – Повтарям: Този камък е фалшив. Че мога да го направя скъпоценен, то е друг въпрос. Ще бръкна в сандъка си, ще взема оттам скъпоценен камък и ще го туря на мястото на фалшивия. От всички съвременни хора се изисква честност и чистота. Това се изисква и от вас. Днес всички можете да бъдете щастливи. – Как? – Като повярвате в думите ми.

„Дух Свети ще ви научи в истия час, що трябва да речете.” Аз мога още днес да ви свържа с този Дух. – Възможно ли е това? – Да, Бог ще мине край вази ще ви запита: Какво правите тук? Ти излизаш пред Господа с насълзени очи и казваш: Господи, какво да правя с този мъж? Изяде ме! – Престани да му готвиш. Ела с мене. – Кой си ти? – Можеш ли да дойдеш с мене? – Мога. Мъжът се връща вкъщи и намира жена си умряла. Какво

стана с моята възлюбена? Скоропостижно умря! – Не, тя се оплакваше от тебе, и Бог я извика в другия свят. – Ще се върне ли пак? – Ще се върне, но не при тебе. Ще кажете, че това не е вярно. Не само, че е вярно, но 100% е вярно. Това е великата истина на живота. Ние сме потопени в един разумен свят и който не вярва в него, страда. Не вярваш във великата разумност, а вярваш в човешката разумност. Щом сте потопени във великия разумен свят, работете с разумните същества. Колко пъти ви дохождат светли мисли! Отде идат те? Мъжът се разгневил и казва на жена си: Ще ти покажа, кой съм аз! Тя се разгневила и казва на мъжа си: Ще ти смажа главата! Тихият глас й казва: Не се сърди, сестро! Прости му! – Как да му простя? – Прости му, ние ще уредим вашите работи. Той е благороден човек, други са причина за лошата му постъпка. Същият глас казва и на мъжа: Не се сърди, братко, всичко ще се оправи. Жена ти не е виновна, други създават недоразуменията между вас. Вие не се познавате, а трябва да се познаете. – Как? – Мене как ще познаете? Гладен си, нямаш хляб. Взимам торбата си и дохождам в дома ти. Давам ти хляб, да се нахраниш. – Познаваш ли ме? – Познавам те като човек, който ми донесе хляб. Друг път пак дохождам при тебе и виждам, че си задлъжнял, не смееш да се покажеш пред хората. Изваждам кесията си и ти предлагам една сума, да оправиш обърканите си работи. – Познаваш ли ме? – Ти си онзи. който ми донесе хляб, а сега ми носиш пари.

Ще ви приведа един действителен случай из живота. Един германец тръгнал с Balkanzug за Виена. На една гара той слязъл от влака, с намерение да се нахрани- в един от близките ресторанти. Той носел със себе си един голям куфар. Келнерът му казал: Господине, според нашите правила, не е позволено да се влиза в ресторанта с такъв голям куфар. – Извинете, приятелю, това е моето портмоне. Отивам за Виена. Както знаете, парите са книжни, с малка стойност, а ще ми трябват много пари, макар и за малко време.–Е, щом това е портмонето ви, можете да влезете с него. Питам: Кой е виновен, че портмонетата станали толкова големи? Днес, един руснак изразходва дневно 10 милиона рубли. Може ли, едно малко портмоне да събере толкова пари?

„Дух Свети ще ви научи." – Какво трябва да се прави сега? – Ще съзнаете, че Божественият Дух може да ви научи да работите. Всички ще се впрегнем на работа. – Бог ще оправи работите. – И аз мога да ги оправя, но всички ще се опретнем да работим. Някой ме пита: Учителю, защо правиш всичко сам? – Много просто. Трябва ми една свещ. Ставам, взимам

свещта и започвам да работя. Изразходвам за това само една минута. Остане ли да разправям на този-онзи, де е свещта, как да я запали, ще изминат 5 – 10 минути. Като я запаля сам, ще икономисам време. Аз спазвам правилото: Когато мога сам да свърша една работа, не търся чужда помощ. Ще се опретнем да работим! – Как, всички ли? – Нима мъжът не може да работи като жената? Не може ли той да готви? Мъжът казва на жена си: Слушай, възлюбената ми, днес изглеждаш много уморена, пожълтяла. Вземи децата и излез на чист въздух. Аз ще остана вкъщи да готвя. Като излезе жената, той се заема за работа. Лукът започва да пее: Сготвено! Мъжът готви цяла седмица наред, а жената се разхожда с децата и си почива от всекидневния труд. След това, жената пак започва да готви, а мъжът си почива. Това не е ли работа? А сега, мъжът казва на жената: Слушай, ти трябва да знаеш, че аз се ожених да ми готвиш, да переш, да гледаш децата. Аз нося благата вкъщи, а ти не знаеш, как да ги използуваш. Недоволна, жената едва дочаква да се върне той от работа и започва: Какъв мъж си ти? Такова ли вмирисано масло си взел? А месото? Той намръщен, тя намръщена – и двамата недоволни. – Ето, идат празници: Коледа, Нова година, а ти нищо не си ми купил. Питам: Разумен ли е този живот? – Не е разумен, защото Духът не ги е научил. Когато Духът проговори на човека, лицето му просиява. „Ще просветнат нашите лица”. – Кога? – Когато се свържем с Бога.

Сега аз ви проповядвам Божественото учение, което гласи: В проявената, изявена и осъществена Божия Любов, доброто никне, правдата расте, истината цъфти, мъдростта връзва, и любовта зрее. Запишете си това. Вие имате едно живо дърво с такива плодове, от които имате нужда. На това дърво всичко става.

9. Беседа от Учителя, държана
на 10 декември, 1922 г. София.

----

*) Лука 12:12.

Добрата земя

„А друго падна на добрата земя и,
*като израсна, стори плод стократен."**

Средата и условията дават тон и направление на човешката душа. Често се говори за условията на живота, като добри и лоши. Някога се говори и за средата, като добра и лоша. Сегашният век е повече материалистичен, поради което окръжаващите предмети са толкова близо до очите на хората, че привличат всичкото им внимание. Те се залъгват с тях, като деца, и не им остава време да се занимават с други работи. Аз наричам материалистическия век – век на забава, век на детски игри. Следователно, както в децата стават промени, така и във възрастните. Днес възгледите на хората се менят лесно. Сега защищаваш една философска система, утре – друга. Слушаш един младеж да казва: Няма Бог. Утре същият младеж поддържа обратното, че Бог съществува. Един варненски адвокат казваше: Светът да се обърне с главата надолу, аз пак ще си остана материалист. – Слушай, аз ще ти докажа математически, че след четири години, от краен материалист, ще станеш краен идеалист. – Това е невъзможно. – Ще провериш думите ми. След две години адвокатът се оженил. Родило му се детенце. Една вечер жена му носела детето на ръце и една лампа. Случило се, че изпуснала лампата на земята. Тя се счупила; газта се разляла и запалила. В този момент, пламнала полата на жена му, и тя изгоряла. Понеже обичал жена си, адвокатът започнал да мисли за другия свят и станал вярващ. Като видели, че изменя на материализма, изключили го от тяхното общество. Те намирали, че той се объркал малко. Много естествено, порасна̀л е този човек. И детето, като порасне, напуща детската среда. Кой от вас не е напуснал детското общество? Всички сте били материалисти, т.е. вие сте се занимавали с неща, близко до очите ви.

Въпросът за смяната на убеждението е вътрешен. Човек има свой вътрешен морал, някога съществен, някога несъществен, т.е. някога се изменя, някога не се изменя. Що е морал? Кои са моралните принципи, които никога не се изменят? Има мисли и чувства, които никога не се менят. Например, каквото е било чувството на човека за глада и жаждата преди 8 000 години, такова е и днес. Тогавашното облекло се крайно

различавало от сегашното. Като се говори за облеклото на сегашните хора, обръщам вниманието им на скромността. Скромното облекло е за предпочитане. Ще ми възразите, че има пеперуди и птици, които природата е облякла с такива пъстри и разкошни дрехи, каквито и най-видните дами не носят. Други пък тя е облякла с прости, скромни дрехи. Защо е така, природата, си знае. Тя има някаква цел. Като говоря да се обличате скромно, аз имам пред вид да се пазите от дрехите на неправдата, лъжата, измамата, кражбата. Облечете се с дрехите на добродетелите. Носете пръстени на ръцете си, но със скъпоценни камъни. Всеки камък представя една добродетел. И десет пръстена да имаш, важно е да можеш да ги носиш.

Хората се делят на материалисти и идеалисти. По какво се отличават едните от другите? Едно нещо е нужно на човека – да бъде здрав. И материалистът, и идеалистът трябва да бъдат здрави. Животът изисква здрави хора, безразлично, какви са те – материалисти, или идеалисти. Стомахът, гърдите, мозъкът ти здрави ли са? Под „стомах" разбирам физическия свят, обикновения живот. Под „гърди" т.е. под „дихателна система" разбирам живота на чувствата. Мозъкът има отношение към мисълта. Как мисли човек за окръжаващата среда, за външната природа? Сегашните хора мислят, че са много умни; дават ум на другите, а на себе си не могат да помогнат. Например, един виден лекар дава съвети на болните, как да се лекуват, а щом се разболее жена му, децата му или той сам, тогава вика други лекари. Защо? – Сам не вярва на лекуването си. Той е опитал всичките методи на лекуване и видял техните резултати. Като се разболее детето му, понеже е лично засегнат, казва: Ще извикам някой по-опитен, по-способен лекар, той да го лекува. – Та нали си капацитет в медицината? Това показва, че дълбоко в себе си, той е неуверен. И в свещениците, и в лекарите се крие една неувереност. Без да искат, те лъжат и себе си, и другите. И всички минават за знаещи. Всички говорят за Бога. Да говориш за Бога, това е най-важно за душата. Ще разисквате върху създаването на света ! Светът бил причина в последствието или последствие в някаква причина. – Светът не съществува по някаква причина. Светът е бил, е и ще бъде. Дето има причина, зад нея се крие друга причина. Всяко нещо, което може да се обясни, не е реално; което не може да се обясни, то е реално. Всяко нещо, за което не може да се мисли, е реално. Такава е нашата философия. Това, което не може да сънуваш, и то е реално. – Възможно ли е това? – Питам: Мравката мислила ли е нещо

за човека? Въпреки това, човек съществува. Едва ли някога, в мравешкия ум ще мине мисълта, че съществува човек на земята, който разваля техните жилища. Едва ли някога, през ума на мравката, ще мине мисълта за Кант, за Айнщайн, с неговата теория за относителността на нещата. Едва ли мравката ще дойде някога до мисълта, за последните нововъведения в музиката. Мравките не са дошли в мисълта си до степента на висшите животни. Даже и човекът, достигнал до високо развитие, още се занимава с въображаеми неща.

Питам: Коя е мярката за определяне на реални и нереални, на относителни и на абсолютни неща? Реално е това, което всеки момент настоява с една и съща сила. Ние чувстваме тази сила в съзнанието си и извън съзнанието и я познаваме по нейната настойчивост. Казваш: Намислил съм да открадна нещо. Обаче, нещо вътре в тебе казва: Не кради! Оскърбиш някого, обидиш го, а отвън се показваш тих и спокоен, като че нищо не си направил. Но вътрешно ти се безпокоиш и нещо ти нашепва: Не направи добре. Казват за тебе, че макар да си обидил някого, пак си спокоен. Проникнахте ли в сърцето му, да знаете, колко е спокоен? И съвременните учени често си противоречат. Като говорят за земята, едни казват, че вътрешността ѝ е в огнено състояние. Те доказват това с постепенното повишаване на температурата във вътрешността ѝ. Като копаят земята, забелязват, че колкото по-надолу слизат, температурата ѝ все повече се увеличава. Като се стигне до ядрото на земята, температурата ѝ е толкова висока, че всички тела са в разтопено състояние. Онези от вас, които искат да се занимават специално с теорията за създаването на земята, трябва да изучават физиката.

Как учените доказват това, щом никой от тях не е слязъл до вътрешността на земята? Това са само заключения, изводи. Обаче, има нещо, което оспорва тази истина. Учените приемат Лапласовата теория, според която, първоначално, ядката на земята била твърда. Тя постепенно се сгъстявала, докато достигнала в този си вид. Как е възможно, ядката, от която се образувала земята, да стане течна? Това не може да се докаже. Философските твърдения доказват, че центърът на земята е твърд. Има начини, по които може да се провери, доколко нещата са верни. Направете следния опит: Седиш вкъщи, искаш да знаеш, дали приятелят ти, който живее на края на града, е у дома си. Вместо да пращаш слугата си да провери това, ти сядаш тихо и спокойно, концентрираш мисълта си към него и се вслушваш в себе си. Ако останеш спокоен, без никакво

раздвояване, ще знаеш, че приятелят ти е вкъщи. Пращаш слугата си да провериш, дали приятелят ти е вкъщи. Оказва се, че той, наистина, е вкъщи. При няколко опита се явява само едно колебание, а именно: на четири случая, трите са верни, а един неверен, или – трите са неверни, един верен. Резултата на всеки опит отбелязвай в едно тефтерче. За да бъде опитът ти абсолютно верен, трябва да го изпълниш поне 100 пъти и, ако на стоте има само едно изключение, ти си постигнал пълен резултат. Този опит може да се направи с всички същества, които ние обичаме и които ни обичат. Разумното носи живот в себе си. За съществото, което обичаме, има приготвено специално място в нашата душа. То живее там като квартирант, който влиза и излиза от стаята си, когато пожелае. Ето защо, когато искаш да провериш, дали твоят приятел е в стаята си, ти ще се вглъбиш в себе си и, ако е вътре в тебе, ще бъде и в стаята си. Ако не е там, и в своята стая не е. Това лесно може да проверите. Случва се, че прозорците на твоята вътрешна стая са затворени. Тогава трябва да знаеш законите, по които да ги отваряш. Ще отвориш с ключа, ще влезеш в стаята и ще видиш, какво прави той. Може да чете, да учи, да мисли и др. Следователно, каквото правиш ти в твоята вътрешна стая, това прави и той в своята стая. Тук никаква жилищна комисия не се меси, защото няма жилищна криза.

Това е теория, която предавам нагледно. Мога да я обясня и математически. Важно е, че това е факт, който всеки може да провери. Ако нещо е вътре в тебе, има го и вън от тебе; ако го няма вътре, и отвън не съществува. Казва се, че и Бог има специална стаичка в човека. - На кое място е тя? – В душата му. Най-хубавата стаичка в човека е тази, в която Бог живее. – Докажи ни, че Бог живее в човека. – Влез в тази стаичка, сам да се увериш. Ако намериш Бога там, Той, наистина, живее в тебе. Ако не Го намериш, това показва, че още не си Му дал път в себе си. Обаче, това не значи, че Той не изпълва целия космос. – Как ще позная, че Бог не живее в мене? – Ако се молиш, палиш свещи и кандила, а въпреки това, усещаш, че нещо ти липсва. Това показва, че Бог не е в тебе. Не може да отправиш една искрена молитва към Бога, и Той да не ти отговори. Щом не ти отговаря, няма Го в тебе. Момата чувства, когато изгуби любовта на момъка. И момъкът чувства, че момата не го обича вече. Отвън я вижда, говори с нея, но вътре я няма. Казвате: Духът отсъства. – Да, същината на нещата я няма. Това са факти, които не се нуждаят от доказване.

Дойде при мене някой и ме пита, съществува ли Бог, или не. –

Слушай, приятелю, това е висока и отвлечена философия, с която малцина могат да се занимават. Аз те моля да ми помогнеш да довърша едно музикално упражнение, което съм започнал преди няколко дни. – Не мога. – Чудно нещо, искаш да разрешиш толкова голям въпрос, а не можеш да ми помогнеш в едно малко музикално упражнение! Твоят приятел те обидил, и ти не можеш да се справиш с тази обида, а искаш да разрешиш толкова важен въпрос. – Кое е заставило Бога да създаде света? Аз те питам: Кое те заставя да ядеш по три пъти на ден? – Така е наредено. – От кого? Защо днес искаш да ядеш картофи, утре кюфтета, на третия ден кокошка? – Така ми дойде по разположение. – И това не е отговор. Всяко нещо си има причина.

Помнете: Всяка дълбока, философска мисъл е дебело въже, което е направено от множество тънки нишки. Не са маловажни и тънките нишки. И всяка философска система е създадена от много тънки, малки мисли, като нишките на въжето, като мъниста на гердана. Не може да разбереш цялата система, ако не разбираш отделните мисли, които я съставят. А вие започвате: Такъв бил Бог, онакъв бил. Аз, който имам толкова знания, който изследвам нещата издълбоко, още не съм си задал въпроса, какво нещо е Бог. Този въпрос е вън от моя ум, вън от моето съзнание. И милиони години да минат, аз пак няма да си задам този въпрос. Който се е осмелил да си зададе въпроса, какво е Бог, скъпо е платил. Бог го хване леко, стисне го, и всичко с него се свършва. В средните векове, един виден английски учен се заел с изучаването на доброто и злото, с желание да се бори със злото, но изчезнал. И досега още ясновидци и окултисти го търсят, искат да разберат, в кой свят е попаднал, но никъде не могат да го намерят.

Да се върнем към основната мисъл. Запомнете важното: всеки от вас, за това, което обича – за своя възлюбен, за добро и зло, има една специална стаичка. И, като проектирате вашата мисъл навън, към невидимия свят, каквото е вътре във вас, такова ще бъде и вън. И обратно, по същия закон: каквото е вън от вас, такова ще бъде и вътре във вас. Какво е казал Христос в притчата?– „А друго падна на добрата земя и, като израсна, стори плод стократен." В какво се състои тази добра земя? На какво се радва земеделецът? – На добрата земя. А какво е добрата почва? Тя е месото на милиони измрели малки животинки, от които се образувала тази почва. Добрата почва – това е почвата на умрелите. Така стои въпросът. И в тази мъртва материя трябва да дойдат семената. Всяко зърно е спасител за

почвата. Когато семето падне в земята, в почвата на умрелите същества се усеща такава радост, както когато ние приемаме топлия хляб и започваме да движим устата си. Там е мястото, през което минава хлябът, там е главният вход за храната.

„А друго падна на тази добра почва." – Коя е добрата почва? – Всички същества, които съзнават нуждите си и очакват своя спасител. Ако във вашето сърце не се зароди горещо желание да бъдете тихи и спокойни и да очаквате новата мисъл, която иде да ви учи, ако не я посрещнете с любов, нейното идване при вас е без полза. Мнозина искат да разберат тайната на живота. А тайната на живота е законът на любовта. Това, което хората разбират под любов, съвсем не е любов, Под любов аз разбирам закон на братство, закон на свобода. Да намериш закона на любовта, това значи, да намериш свободата си, а който намери свободата си, той може да расте и да се развива – може да прави всичко, каквото поиска. Но като казвам така, аз разбирам, че само умният човек може да прави, каквото иска. Това не се отнася до лошия човек, защото злото изменя онези отношения, които сега съществуват, изменя реда им, както са нагласени.

Първото нещо, вие трябва да имате съзнание да кажете: Няма по-велико, по-благородно същество от Бога. Хората мислят, че Господ е безтелесен, невидим, но аз оспорвам това. Единственото видимо същество в света, това е само Бог. Единственото нещо, което чувстваме, това е Бог. Единственото нещо, което ни причинява най-хубавото разположение на духа; това, което ни дава сила; което ни освежава, повдига, то е Неговото присъствие – присъствието на Бога. Когато прави добро някому, Той се скрива. Вие виждате, че Иван или Стоян ви направи едно добро и, като казвате, че Иван ви направи тази услуга, на Бога става приятно. Така Той се крие зад тези, които е напътил да направят добро. Ще кажете: Защо да не знаем, че Господ го е направил, та да Му благодарим? А сега често питат: Де е Господ? Чакат Го да дойде след 2 000, след 3 000 години. Казват: В бъдеще, когато хората се издигнат в своята еволюция, ще бъдат по-способни да познаят Бога и да разберат истинския живот. Не е вярно това. Онзи, който иска да познае Бога, трябва още днес да Го разбере. А да чакаш след 8 000 години, след 10 000 години, далечното бъдеще, то е, както в математиката, когато се проектира нещо за бъдеще. То е закон на движение в една посока, в която ще разберем себе си по-добре. Щом разберем себе си, ще можем да използваме по-добре онова, което ни дава природата.

В какво седи разбирането на живота? Как мислите: малкото дете, като глътне първото мляко от майчините гърди, не разбира ли, какво нещо е яденето? Ако то каже: Сега аз не разбирам, какво нещо е яденето, но като стана голям и ям хубаво сготвено ядене, тогава ще го разбера, по-добре, вярно ли е това? Не, още с първата глътка на млякото, детето е разбрало що е яденето. Мислите ли, че, след като сте живели 80 години и сте яли най-добре сготвени яденета, вие сте разбрали повече, какво нещо е яденето. Яденето е закон на любовта. Когато някой ме гощава, аз ще почувствам любовта, която това същество има към мене. Като ям ябълка, аз се спирам и казвам: Колко ме обича тази ябълка! Тя пожертва днес живота си за мене. Аз не съм отговорил на нейната любов. Често ти изяждаш една-две ябълки и после казваш: Колко съм нещастен! Аз ли се намерих в този свят да страдам? – Че какво си видял ти? Изпитал ли си положението на ябълката, да се забият зъбите в тялото ти? А ябълката казва: Колко те обичам! И колкото по-навътре влизат зъбите ти, тя казва: Аз те обичам. Като я изядеш, ти ставаш радостен, обновяваш се. Това се дължи на нейната любов. Стой три дена гладен и след това започни да четеш някоя философска книга, даже моите беседи, и виж, как ще се почувстваш. Казваш: Гладът е страшно нещо! Като се нахраниш, казваш: Има нещо велико в яденето. Любовта в хляба, в ябълката ти говорят: Ние не сме чели още Евангелието, но Онзи, за Когото се говори там, живее в нас, и ние се жертваме за вас – изпълняваме Неговите закони. Той ни повелява да се жертваме за близките си. Такава е жертвата за великия закон на любовта. Ще кажете, че това е аналогия. Не е така. Божественият закон работи във всеки плод. И в кокошката, която колите, работи също този закон. Някога кокошката роптае, кряка и пита: Братко, щом искаш да ме изядеш, ти разбираш ли любовта? Не съжалявам, че ставам жертва. Ако разбираш любовта, ще се радвам; ако не я разбираш, и ти ще страдаш.

Христос казва: „А друго падна на добрата земя." Кое семе падна на добрата земя? – Доброто семе. То е Словото Божие. Син Човечески дойде да донесе Словото Божие. В Стария завет се казва, че глава на Словото Божие е Истината. – Де се ражда Истината?–При Любовта. Който люби, само в неговата душа царува истината. Невъзможно е истината да работи там, дето не е любовта. Истината не е нещо абстрактно; тя се явява във всяка любеща душа. А любовта се явява при самопожертването. За изяснение на мисълта си ще ви предам един окултен разказ. Един окултен ученик бил изпратен при адептите – хора с по-висока култура от

човешката. Те живеят в най-хубавата част на земята, специално място, дето кракът на обикновен човек не е стъпвал. Много европейски експедиции се опитвали да проникнат там, но безуспешно. Те са оградени толкова добре, че никой не може да проникне през тази ограда. Жилищата им са построени по нематериален начин. Целият им живот отговаря на тяхната възвишена култура. Те не са духове, но всичко знаят, какво става по земята: във Франция, Англия, Русия, всичко им е известно. Няма събитие, станало на земята, което те да не знаят. Понеже познават добре законите на природата, те направляват човешките мозъци. Изпращат към хората специална енергия, с която изменят мислите на управляващите, на учените. Те им казват: Днес ще разисквате по този и този въпрос. Хората на земята устройват събрания по внушение на тези адепти. Всички хора се движат като параход, по течението на водата. Ако попиташ парахода, как се движи, той ще ти каже: Ти имаш ли витло? Ако ти турят едно отзад, и ти ще се движиш с голяма бързина. Колко обръщения прави витлото в една минута? Щеш не щеш, и ти ще се движиш. Ти казваш: Добър е Господ. Такава е волята на моя капитан. Който движи парахода, разбира движението на витлото.

Сега ще се върнем пак при адептите. Ученикът, който отивал при адептите, им носел писма от своя Учител. Какъв е този Учител и отде е, не е важно. Учителите, както и всички учени и философи, са ключове за развитието на човека. Както религиозните системи, така и философските, са сложни системи, не са създадени така просто, както мнозина мислят. Ученикът отивал при адептите с желание да му отговорят на въпроса, който го занимавал от години: как да използва живота си правилно, или какво да прави, за да живее добре. Още при тръгването си, Учителят му казал да спазва правилото: Да излиза и да се връща точно навреме, защото адептите затварят вратата на своя град в определен час. Закъснее ли само една минута, ще стои вън. Като минал през Русия, той чул да се говори там за болшевишкото движение – това било в наши дни – и решил да се спре за известно време, да види, какво ще бъде новото управление, и как ще живеят хората при новите условия. Докато стигне до града на адептите, вратата се затворила. – Какво представя болшевизмът? – Това е идея, излязла от адептите, които живеят на земята. Ще кажете, че тази идея е лоша. – Не е така. Питам: Какво прави земеделецът, когато иска да засади една нива с нова култура? Той разорава добре земята и изкоренява всичко, каквото намери на нея. Ще кажете, че това е в реда на нещата, такава е

Божията воля. Питам: Ако дойде една философска система и изисква да се вземат парите на богатите, да се отнемат правата на владиците, има ли нещо лошо в това? Ако тази система не иска богати хора, като сегашните, де е лошото? – Защо стават тези неща? – Има причини за това. Как ще постъпи синът със своя баща, който постоянно го бил и ругал? Ще му благодари ли? Бащата, в гнева си, осакатил своя син, счупил му ръката или крака, счупил му едно-две ребра. Мислите ли, че този син ще благодари на баща си за обходата му към него? Като порасне, синът казва на баща си: Не искам да живея с баща, който осакатил сина си. Или ти ще излезеш вън, или аз, заедно не можем да живеем. – Какво трябва да бъде управлението на една държава? – Такова, че народът да се повдига, и поданиците да се развиват правилно. Когато едно управление дойде на времето си, то е добро. Управниците трябва да бъдат умни и здрави. Може да се случат и изключения между тях, това е в реда на нещата, обаче, повечето управници да отговарят на изискванията.

Пак се връщам при адептите. Ученикът стигнал в техния град, но късно. Една минута преди пристигането му, вратата се затворила. Кога ще се отвори отново, той не знаел. Останал вън и започнал да лее горчиви сълзи, че изгубил един от щастливите случаи да получи отговор на въжделения за него въпрос – как да живее добре. В това време, покрай него минал един от прислужниците на адептите, който също останал вън, и го запитал, защо плаче. – Остави се, братко, тръгнах за този свещен град, но се спрях за малко в Русия, да разбера нещо за болшевизма и закъснях с една минута. Намерих вратата затворена. – Не плачи, има само един начин, по който можеш да влезеш в тази света местност. – Какъв е този начин? – Ще си изровиш един гроб и ще легнеш в него. Преди това, ще помолиш да посеят върху гроба жито, което след време ще израсте и ще завържe. После ще ожънат житото, ще го овършеят, смелят на воденица и като направят от брашното топъл, хубав хляб, ще те занесат при адептите. Значи, само като топъл хляб ще влезеш вътре. Друг начин няма. – Не, не искам да влизам в гроб, да гния, да ме засяват отгоре с жито и т. н. Много скъпо ще платя за знанието, което търся. Казвам: Това е символ, в който е скрита истината. Това показва, че има само един начин за придобиване на истината. Съвременните хора, които са закъснели за тази истина, и до днес стоят пред затворената врата на адептите. Превеждам символа: Вратата на рая е затворена за човека, и дълго време той ще стои, ще оре земята и ще сее на нея, докато от посятото жито се направи топъл хляб. Какво става сега?

Бащата иска да стане ученик на Бялото Братство, да влезе между адептите, но синът му казва: Татко, легни в гроба. Аз ще посея върху тебе жито, да направим от него топъл хляб за адептите. Този е единственият начин за влизане в Царството Божие. Разбирайте ме по дух, а не по буква.

Аз ви съветвам, върху гроба на всеки от вас да сеят жито. Сейте жито върху гробовете на вашите близки. Иди при гроба на баща си и го запитай: Татко, ако си тук, ето какво ще ти кажа. Рай нагоре няма, и ад надолу няма. Ще посея жито на гроба ти и, като израсте, влез в него, да се превърнеш на топъл хляб. Само така ще влезеш в Царството Божие. Днес православните проповядват, че умрелите ще възкръснат и ще излязат от гробовете си. Окултистите проповядват друго учение, И едните, и другите са прави, но които ги слушат, те се заблуждават. Те са в положението на кандидати за красивата мома. Тя има десет кандидата, но си е избрала един. Като я посещават, тя е внимателна, любезна с всички. Всеки си мисли, че той е избраникът. Един по един, тя ги поставя на динена кора, подхлъзва ги, без те да подозират това. Тя им се усмихва и любезно ги отпраща по домовете им. При нея остава онзи, към когото тя била външно най-невнимателна. Политика е това! Всеки се заблуждавал, че той е избраникът и, без да усети, намирал се вън. Това е закон. Когато човек започне да страда, той ще бъде избраникът, за него ще се ожени красивата мома. Ако не страдаш, динена кора те очаква. Ще стъпиш на нея и ще се намериш вън. – Искам да бъда щастлив. – Щастлив ли да бъдеш? – Отсега още ти подписвам присъдата: Динена кора те очаква. Обещават ли ти някъде пари, къща, ще те изпратят за „зелен хайвер." Ако те сполетят големи нещастия, знай, че ти си избраникът.

В Стария Завет се говори за праведния Йов. Той беше богат човек, ядеше и пиеше, от нищо не се нуждаеше. Неговият велик Учител, който искаше да му покаже пътя, казваше: Не е този пътят, по който искаш да намериш смисъла на живота. Той, обаче, мислеше, че има много знания. Неговите приятели идваха, остреха си езиците, но с това нищо не стана. Като отидоха къщите му, и нивите, и лозята, и овцете, и говедата му, и синовете, и дъщерите му – той всичко изгуби, тогава го нападнаха и струпеи по цялото тяло, и той почна да търси Бога. Той се бори със себе си, със своята гордост и си казваше: Аз това направих, онова направих. И най-после, Господ му каза: Нали искаш да ме видиш? Запретни се като мъж, аз ще ти проговоря. Като му проговори Господ, той каза: Значи, тази работа не била така! С тази болест Йов влезе в гроба, изгни вътре, и жито порасна

отгоре му. И нивите, и къщите, и синовете му се върнаха. – Но кога? – След като издържа великия изпит на страданията. Знаете ли, на какви страдания беше подложен Йов? – На такива, каквито вие не можете да си представите. Между вас има някои, които мислят, че лесно могат да влязат в Царството Божие. Аз се чудя на тях. Този път, в който сте влезли, е един от най-трудните – не е за ходене, а за изпълнение. Не си правете илюзии, че този път е лесен. Опитали ли сте най-големите страдания? Те са условие, за да бъдете щастливи. И тогава, при тези условия, вие ще се удостоите да вкусите Великата Божия Любов, и от вас ще изникне нещо много хубаво. И тогава вие ще бъдете истински човеци.

Христос казва: „Доброто семе." – Кое е доброто семе? – То е онзи ученик, който е слушал своя Учител. Коя е добрата почва? – Като казвам „добрата почва," разбирам любовта. Почвата е реалното. Ако ти, като семето, не можеш да се посадиш в любовта; ако ти не си готов да жертваш всичко за нея, ти ще бъдеш един обикновен човек. Всичко можеш да бъдеш, но никога ученик на Братята – адепти, никога Син на Царството Божие. Ако най-малката постъпка на твоя брат може да те съблазни, ти не си готов за ученик. Минаваш по улицата и казваш: Защо този брат има две къщи? – Защо те съблазняват тия две къщи? Този брат може да ми бъде господар, а аз – негов слуга. Обаче, господарят няма знания, а слугата има знания. Кое, в случая, е същественото? И кой, фактически, е господарят? – Който има знания. Следователно, почвата, в която е посадено житото, е любовта. Вие ще турите любовта, като основа на живота си, и условията ще започнат оттам. При всички условия ще разрешиш този въпрос: и като чиновник, и като работник, и като господар, и като слуга. – Ама имам несгоди! – Несгодите са у тебе.

„Първото семе падна край пътя, затъпка се, и птиците небесни го озобаха." – Това семе не издържало изпита си.

„Друго семе падна на камък и, като изникна, изсъхна, защото нямаше влага." – И то не издържало изпита си.

„Третото падна сред трънете и, като пораснаха те, заглушиха го. – И то не издържало изпита си.

„Четвъртото падна на добрата земя и, като израсна, стори плод стократен." – То издържало изпита си.

Това са все отношения на закона. Минавали ли сте през тези опитности, за да знаете, какви са отношенията? Да допуснем, че ти имаш една приятелка, която те хване за ръцете, прегърне те, целуне те. И ти също я прегърнеш и

целунеш. Какво сте спечелили и двете от тези прегръдки и целувки? Какво иде след тях? Да обясня мисълта си. Ти си гладен. Дават ти няколко картофи и бял хляб. Три дена си гладувал. Питам: Сега, като си ял, на какво ще се превърне яденето? Ако аз съм писател и съм бил гладен, след като хапна картошките, ще седна да напиша едно стихотворение за малките деца. И ще го вземат в училищата, да го учат децата. В този случай, яденето има смисъл, то се оползотворило. Като съдия, аз трябва да осъдя едного на смърт. Ако, след като изям картошките, издам оправдателна резолюция за този човек, яденето има смисъл. Ако съм богат човек и, след като изям картошките, кажа, че давам половината си богатство за страдащите братя, това ядене има смисъл. Не е нужно да раздадеш богатството си безразборно, но чрез него да се създаде условия за работа на страдащите братя. Аз не насърчавам онова благодеяние, ти да се считаш за благодетел, а другият – зависим от тебе. Не, това трябва да стане от любов и заради любовта. И аз, заради любовта, ще направя нещо за тебе; и ти, заради любовта, ще направиш нещо за мене.

– Учителю, какво да правя? – Ела при мене, аз ще ти покажа условията. Изкопайте един гроб, закопайте ме в него. След десет дена ще разкопаете гроба и ще видите, дали съм в гроба, или не. Ако не ме намерите в гроба, Учител съм; ако ме намерите, не съм Учител. Сега той седи и казва: Ти ли си онзи Учител, който искаш да ме упътиш към Бога, или ме лъжеш? Той не го казва направо. Външно е смирен, обръща се с думите: „Учителю благи," но аз чета в очите му тази мисъл. Аз му казвам: Изкопай един гроб за мене. – Защо? – Изкопай един гроб, дълъг 1,75 м. Зарови ме вътре и след десет дена разкопай гроба. Ако ме намериш вътре, не съм Учител; ако не ме намериш, Учител съм. – Направихме опита и не те намерихме. След опита аз пак си влизам и излизам от стаята. Ще кажете, че това е разказ от „1001 нощ." Според вас е така, но Христос не доказа ли на хората, че е Учител? Заровиха Го в гроба и след три дена възкръсна. Когато посетиха гроба, нямаше Го там. След това казваха, че Неговите ученици са изровили и скрили някъде тялото Му. Обаче, Христос започна да се явява на учениците си и да им разказва такива неща, каквито хората не можаха да приемат за верни. Един ден Учителят ще подложи ученика си на същия опит. Ако той не мине през този опит, как ще се познае, че е разбрал учението на своя Учител? И аз се поставям в положението на велик Учител и питам ученика: Ти видя ли опита, който направих? Можеш ли да ме следваш? За да видя, дали имаш любов към Учителя си, дали си ученик,

ще те заровя в земята. – Какво ще правиш? – Ще опитам, доколко си ученик. Измервам го, изкопавам гроба и го закопавам. След десет дена го разравям. Ако го намеря вътре, той не е ученик; ако не го намеря, ученик е. И тогава казвам: Радвам се, че имам един ученик, който следва моето учение. След това, посявам на гроба жито и казвам: Ти си достоен за знанието, което ти поверих. Мислете върху опита, без да се съблазнявате.

Днес от всички се изисква смелост и решителност, Без тези качества, не може да бъдете ученици на това велико учение. То не е обикновено учение, както си мислят някои. То изключва всякакви илюзии, всякакво въображение. Че е така, лесно мога да го докажа. – Как? – На опит. Казваш, че имаш здрава нервна система, че всичко издържаш. Ще те бодна с един голям шиш и, ако не трепнеш, наистина, имаш здрави нерви. Сега ще опиташ и моите нерви. Забиваш в ръката ми голям, дебел шиш, и аз не трепвам. Значи, моята нервна система е здрава. И да потече малко кръв, ще туря сол, и кръвта ще престане. Както виждаш, аз не извиках. Едва боднах иглата в твоята ръка, и ти почна да викаш. Значи, твоите нерви не издържат. Ще направя още опити, да видим, колко ще издържат в ходене, в носене на тежести. Ако, при изкачване на най-ниския връх, се изморите, при носене на тежести не издържате, тогава, какво ще кажете? После ще се подложим на 10-дневен глад. Така ще се опитаме, кой е здрав, и кой – болен. Не само това, но като гладуваш, ще работиш. Ето защо, преди да говори, човек трябва да е изпитал силите си. Казваш за някого, че е болен, а той пръв се подлага на тези опити и ги свършва с успех. Това са максими, които всеки може да приложи в живота си.

Питате: Кое е същественото в живота? – Това, което издържа при всички условия в живота. Щом дойдеш до него, няма да казваш: Това мога да направя, онова не мога. Божественото начало в човека е същественото. То се проявява по разумен начин и внася в човека светлина, чистота и го прави свободен. Божественото поставя любовта за основа в живота и казва: Живейте в любовта, която дава условия за растене. Под „любов" разбирам процес на растене. Светлината е процес, който се извършва извън любовта. Свободата е процес, който освобождава човека от ограниченията. Тя е плод на живота. Всеки иска да бъде свободен в своите действия. Щом е свободен, ще пази свободата и на другите. Свободата изключва съмнението. Ако си свободен, и Бог живее в тебе, ще подозираш ли хората? Аз имам пълна, абсолютна вяра в Онзи, Който живее в мене. Който се съмнява, той не разбира живота. Добрият живот подразбира добри

резултати.

Мнозина казват: Докато Учителят ви е жив, вашите работи ще вървят добре. Какво ще правите, като умре един ден? – И да умра аз, учението ще живее. То е Божествено учение, а Божественото всякога живее. Светът страда от човешки учения. И те са на мястото си, но аз говоря за себе си. Ако ви преподавам човешко учение, няма защо да ви уча, вие имате такива учения. Ако ви проповядвам обикновена философия, или ви запознавам с обикновена музика, нищо ново не съм ви дал. И без мене, вие знаете тези работи. Има нещо необикновено в света – то е Божественото. С него искам да ви запозная, за него ви проповядвам. То се разбира по особен начин. За да Го разберете, трябва да стъпите на почвата на любовта. – Няма ли да се излъжа? – Ако се съмняваш, нищо няма да разбереш. Който се съмнява, не може да намери истината. Застани на почвата на любовта и знай, че Този, Който е създал света, никога не може да те измами. Имай абсолютна вяра в Бога! Мисли за Него, не както хората мислят отвън, но както ти мислиш в себе си. Всичко, което носиш в себе си – заложби, способности, дарби, се дължи на Бога. Де е Бог? Ще кажете, че е някъде на небето. А Христос? Преди две хиляди години Той е дошъл на земята, а сега е отдясно на Бога. Не се лъжете, не заблуждавайте и хората. Днес Христос обикаля целия свят, всички народи, и се чуди на това, което се проповядва в Негово име. Той се чуди на догмите, които се проповядват, чуди се на човешкото верую, на символа на православната вяра. Светият Синод седи и мисли, какво да прави с еретиците, така наричат моите последователи. Той се чуди, какво име да им даде. Един ден аз ще посетя владиците в Синода по такъв начин, какъвто те не очакват. Те ще разберат, че има един жив Господ, Който вижда всичко и отдава всекиму заслуженото. Те трябва да знаят, че ние стоим на една здрава, чиста основа, без лъжа и измама. Ако българският народ трябва да чуе истината, нека я чуе такава, каквато е. Преди 2 000 години Христос проповядваше едно учение. Нека се изнесе това учение такова, каквото е било тогава; нека се изнесе така, както се проповядва днес. Желанието на адептите е да се приложи Христовото учение, както е. Тогава и те ще приложат своята сила и мощ.

Като ви наблюдавам, виждам, че някои се съмняват. Аз не казвам, че трябва да се държите за мене, да вярвате във всяка моя дума; напротив, аз не искам да се излагате заради мене, нито да страдате заради мене. Крайно неприятно ми е, когато някой страда без любов. Ако имаш съзнание, доблест, да страдаш за истината, това става само с любов. Какво ще

спечеля, ако ви изложа на страдания, на гонения, на глад заради мене? Ако в душата ви се яви дълбоко желание да разберете и намерите Бога в целокупния живот, страданията ви имат смисъл. Това са страдания с любов. Като срещна такъв човек, мога да го прегърна и целуна. Ако не страдате с любов, ще ви кажа: Братя, вие ми причинявате големи страдания. – Защо? – Защото страдате без любов. Аз съм готов да поправя работите на онзи, който страда заради мене, без любов. Мнозина идват тука, слушат беседите ми, страдат, но без любов. Решил съм да посетя българските владици само за това, защото причиняват страдания на другите, без любов. Аз ще им дам такъв урок, който да помнят завинаги. Ще употребя другия закон. Урокът им няма да бъде като на еврейските свещеници, но такъв, че ще помнят Бога и ще Го познаят. Така казва Христос за българските владици: Скоро ще ги хвана за брадите и ще ги разтърся. Така ще познаете Христа! Това се отнася не само за тях, но за всеки, който не говори истината. Има владици, които предчувстват тази опасност и си бръснат вече брадите. – Защо ги бръснат? – За да няма, за какво да ги хващат.

Казвам: Няма по-неприятно нещо за мене от това, да срещна човек, който не говори истината. Ето защо, аз изисквам от българските владици да вършат всичко по убеждение и любов. Ако постъпват така, аз съм с тях. Не постъпват ли с любов, не съм с тях. Нека дадат на българския народ нещо повече от това, което аз давам. Нека му говорят истината. Това иска Христос от всички. Каква полза ще има България, ако очаква да дойдат страданията, както на Русия? Чрез страдания ли тя трябва да разбере истината? Защо българите не вземат поука от Русия? Ако българските управници и духовенство не вземат поука от страданията на руския народ, и тук ще дойде същият закон. Те сами тласкат народа си към бедствия. Мислите ли, че и в България няма да дойде същият закон? Ще дойде, но ние искаме да го предотвратим. Аз не искам православната църква да хвърли дрехата си, но да приложи закона на любовта. Нека всички владици и свещеници кажат: Ние искаме да служим по любов и без пари. Нека те първи дадат пример. Нека любовта излиза от сърцата им и облива окръжаващите. Но те трябва да се откажат и от месото. Има изобилно храна за тях: ябълки, круши, ориз, жито. Като опитат тази храна, ще разберат смисъла на много неща. Тогава, като се срещнем, ще се познаем и ще кажем: Това е доброто семе, паднало на добра почва. Какво обсъжда духовенството днес? Защо идвали при мене хора? – Защо да не идат?

Обществото отпадало, и причината за това съм бил аз. Аз не искам да ви спъвам, но казвам: Вие сами направете реформи и посейте навсякъде любовта. Нека църквата се пълни с хора. Аз ще се радвам, ако любовта е в църквата. Още повече ще се радвам, ако любовта е в сърцата на хората.

Питате: Защо някога говорят против духовенството и владиците? – Защото те са взели ключовете на Царството Божие и, нито те влизат, нито на други дават да влязат. Щом те не отварят и не затварят навреме, ние ще им вземем ключовете. И на вас казвам: Ако искате да ви почитаме и уважаваме, и да ви обичаме, говорете истината. Аз нося в ума си една мисъл и в душата си едно желание – доброто на своите братя. Тази е идеята на Господа, тази идея живее и в нас. Когато любовта дойде в нас и дадем възможност на живия Господ да се прояви чрез нас, всички ще бъдем свободни и щастливи. Само така ще докажем на света, че Бог съществува. Това ще докажем чрез дело. Според мене, комунистите, анархистите са по-идейни от съвременните християни. Не че те са лоши, че няма между тях добри хора, идеалисти, но те са страхливи. У тях има един вътрешен страх. В известно отношение, светските хора са по-умни от християните. Духовенството се страхува от мене. Искат да ме махнат, да не им мътя водата. Те не знаят, че това не зависи от тях, да бъда или да не бъда в България. Казвам им: Слушайте, приятели, този свят не е ваш. Светът е грамадно лозе, на което има работа за всички, няма защо да делите чуканите. Лозето трябва да се прекопае. Като дойде господарят му, ще ни пита: Прекопахте ли добре лозето? Хората не го обработват, но делят чуканите. Тези чукани са наши, онези са ваши. Чудни са хората, които делят и народите. Казват: Този народ е наш. Това е направила българската църква за нашия народ, онова е направила. – Какво направи българската църква за своя народ? Тя допринесе за падането на българите под турско робство. Какво мисли сегашното духовенство? Пак ли ще тури българския народ под робство? – Не, това няма да позволим!

„А друго падна на добрата земя." Добрата почва е любовта. Любов трябва на българите! Духовенството трябва да чуе това. Ще питате: Какво е новото учение? – Моето учение е на абсолютната Божия Любов. Всичко трябва да се постави на добрата почва. Всички добродетели растат на добрата почва. Търговецът може да търгува, но на добрата почва. Богатият, като се приближава към касата си, нека знае, че Бог е там и, като дойде някой да му иска пари на заем, да му каже: Братко, нека България бъде страна, където няма никакви полици. Ще дадеш пари на заем, без запис, без

полица. Можеш само да си забележиш в тефтерче, че си дал, например, 2 000 лева. Първата работа, която трябва да извършат българите, то е изхвърлянето на всички полици. Това се отнася до всички без изключение! После, аз ще отида пръв да работя на нивата по 5 часа на ден и без никакво възнаграждение. Тогава няма ли да бъдем един повдигнат народ? Ако всички индустриални и фабрични работници, мъже и жени, постъпват така, на какво ще прилича България? От всички европейски държави щяха да дохождат да я гледат и да кажат: Каква идея е влязла в главата на този народ? Културен народ ще бъде българският! Аз ще ви създам музика, поезия. С други думи: ще ви дам добрата земя. Ще ви покажа нов начин за възпитание на децата. Всички други системи сами ще паднат. Само една система съществува в закона на любовта. По нея ще действат всички. Имате синове и дъщери. Какво направиха тези системи за тяхното възпитание? Христос казва: Хвърлете доброто семе в добрата почва. Казвате: Нека най-напред да разберем, дали новото учение е право. Нека прочетем някоя от неговите книги, да видим, какво пише той за трансформиране на енергиите. И започват споровете. Важно е, каква идея нося аз в душата си. Ако говоря истината, приемете я. Ако е за знанието на природата, разбирате ли нейните закони? Защо учите синовете и дъщерите си, това трябва да знаете. Питате: Ако Христос дойде днес на земята, на какво ще ни учи? Аз пък питам сегашните свещеници: Какъв ще бъде Христос като дойде втори път на земята? Какви очи ще има, какъв ръст; ще има ли брада? Това трябва да се знае конкретно. Казвате, че Христос щял да слезе от облаците, придружен от много ангели. Така идеята се отдалечава. Ако Христос дойде с ангели, те са огън, който ще изгори света. Значи, никаква култура няма да остане на земята. Друга е идеята, ако под „ангел" се разбира същество на чистота, на кротост, на нежност, като дете. Ангелите ще внесат хармония в света.

И тъй, Христос ще дойде на земята. „И тръбата ще затръби." – Коя тръба? – Когато Христос дойде на земята, няма да говори с никаква тръба, но ще говори тихо и нежно. Неговият глас ще внесе радост и веселие във всяка душа. И всеки ще разбере проповедта на Христа; и животните ще Го разберат. В Европа има коне, кучета, котки, дресирани; срещат се и такива, които се научили да смятат. Има интелигентни животни, които могат да разберат даже Христа. Те казват на хората: Когато Христос дойде втори път на земята, ако вие не Го разберете, ние ще Го разберем и ще бъдем носители на Неговото учение.

Едно нещо се иска от вас: да бъдете посяти в почвата на любовта. Имате ли доброто семе? Като говоря за владиците, казват, че нарочно ви настройвам против тях. Напротив, аз искам да махна тяхното настроение срещу вас. Те трябва да вдъхнат любов у българския народ; да сее градините и; да оре нивите си; да учи и възпитава децата си – всичко да върши с любов. Вместо да правят това, те създават настроение против нас; цяла камарила – така я наричам аз – се е създала против нас. Но те не знаят, какво ще стане с тях. Ние не им препятстваме, но казваме, че това не е пътят, по който трябва да вървят. Ако е въпрос за пари, за жито, можем да дадем на нуждаещите се, колкото искат. Каквото искате, можем да ви дадем, но за това се иска да живеете по любов, да не изопачавате истината. Ние не създаваме религия, но създаваме добра почва, дето добрите хора да растат и да се развиват като братя. Какви са хората, за нас е безразлично. Важно е да живеят като братя, по любов, и кой каквато дарба има, да я прояви. Трябва ли духовенството да поставя ограничения срещу нас? Наш човек ще се венчава. Те го питат: Ти от дъновистите ли си? Ако е такъв, не искат да го венчават. Ако искате да знаете, от кое учение сме, отговарям: От учението на любовта. Който иска да научи любовта, да дойде при нас. Ако някой от тях може да ни покаже, какво е любовта, пръв аз ще го последвам. Ако те могат да дадат нещо по-високо от новото учение, пръв аз ще го приема. Но не е там въпросът.

Като говоря за владиците, имам пред вид всички хора. Те трябва да претърпят известна метаморфоза, да станат истински духовни хора. Владиците, както и синодалните старци, не са още духовни хора. Те трябва да работят усилено върху себе си, да се просветят. Така се говори за тях в разумния свят. Ако не се просветят, те могат да направят големи пакости. Преди 2 000 години те направиха една пакост и сега искат да направят друга пакост, но това няма да им се позволи. Невъзможно е човек да направи едно и също престъпление два пъти. Време е те да се стреснат и да приложат любовта. Владиката, свещеникът, учителят могат да оправят света. Владиката има на разположение цяла епархия, да ходи между хората, да проповядва. Не е достатъчно да служи само на православната църква. Той трябва да служи на Бога! Време е вече да служат на Бога. Те ще се посеят в добрата почва, да дадат добри плодове. Казано е в Писанието: „Проклет онзи човек, който се надява на човека!" Според мене, не е проклет онзи, който се надява на човека, но който се надява на човешките системи.

„Друго падна на добрата земя, и като израсна, даде плод стократен." Вложете тази идея в себе си, да възприемете новото. Старото ще събаряте постепенно, не изведнъж. Докато не изтърпите страданията докрай и не ги надделеете, не можете да придобиете новия живот. „Земята и небето ще преминат, но нито една рязка от закона няма да се измени." Дали сте вярващи или не, страданието ще дойде, но да ви намери посети на добрата почва, да дадете плод стократен. За да намерите Бога, трябва да използвате добрата почва – почвата на любовта. Казано е в Писанието: „Бог е Любов." Щом намерите любовта, ще намерите и мъдростта. Като намерите любовта и мъдростта, ще намерите истината. След тях ще намерите правдата и добродетелта. Като придобиете тези добродетели, вие ще намерите пътя, в който може да съградите онзи велик дом, да живеете с всички братя и сестри в любов. Дето е любовта, там е радостта и веселието.

„Друго падна на добрата земя." – Коя е тази земя? – Любовта. Има само една земя, на която можем да растем и да се развиваме. Вън от любовта няма друга земя.

И тъй, аз ще вляза в гроба и след десет дена ще ме разровите. След това вие ще влезете в гроба, и аз ще ви разровя. Ако съм в гроба, не съм Учител; ако не съм в гроба, Учител съм. Ако сте в гроба, не сте ученици; ако не сте в гроба, ученици сте,

Желая на моите ученици, като ви заровя в гроба и след десет дена ви разровя, да ви няма вътре!

10. Беседа от Учителя, държана
на 17 декември, 1922 г. София.

----

* Лука 8;8,

Защо не можахме

Когато влезе вкъщи, учениците Му
питаха Го настрана: "Защо ние не
можахме да го изпъдим?"
(Марк, 9:28)

"И внезапно, като се обърнаха, не видяха вече никого със себе си, освен Исуса самичък." (8 ст.) Хората наричат такова състояние халюцинация. Целият свят е само една халюцинация — нищо повече! Много просто, Вярно ли е всичко, което виждате? Вие не можете да докажете, кое е вярно, и кое не е вярно. Всяко нещо може, колкото да се докаже, толкова и да се откаже, т.е. да се отрече.

"И когато слизаха от гората, заръча им да не кажат никому това, що видяха, освен кога Син Человечески възкръсне от мъртвите." (9 ст.) — И досега още се задава въпросът, какво значи да възкръсне човек от мъртвите.

"Но казвам ви, че Илия дойде, и сториха му, каквото щяха, както е писано за него." (13 ст.) Христос казва, че Илия дошъл. Ето едно доказателство за прераждането. Този стих се отнася за онези, които го отричат.

"И като дойде при учениците, видя около тях народ много, и книжници, които се препираха с тях." (14 ст.) Светът е пълен с книжници. Христос е горе на планината, а книжниците долу, под планината, водят спор, както става сега, по въпросите около жилищната криза. Днес всички спорят за хляб, за захар, кой взел повече, кой — по-малко. Ето с какви въпроси се занимават хората днес.

И попита книжниците: "Какво се препирате с тях?" (16 ст.)

И отговори един от народа и рече: "Учителю, доведох при Тебе сина си, който има дух ням." (17 ст.)

"И рекох на Твоите ученици да изпъдят бяса, но не можаха." (18 ст.) Като се намерите в затруднение, вие започвате да спорите, кое учение е право, и кое не е. И сега на дневен ред е въпросът, кое учение е по-право.

А Той му отговори и рече: "О роде неверни, докога ще бъда с вас? Докога ще ви търпя? Доведете го при мене!" (19 ст.) Мнозина казват, че

когато дойде Христос втори път, ще оправи света. Според мене, ако Христос дойде сега на земята, ще Го окачат не на един кръст, но на десет.

"И доведоха го при Него. И като Го видя бесният, тутакси духът го покъса; и той падна на земята и валяше се запенен." (20 ст.)

И запита Исус баща му: "Колко време, откак му стана това?"(21 ст.)

А Исус, като видя, че се стича народ, запрети [забрани] на нечистия дух и му казваше: "Душе неми и глухи, аз ти повелявам, излез от него, и да не влезеш вече в него!" (25 ст.) Значи, Исус повеляваше на нечистите духове. Каза му да излезе вън.

"Защо ние не можахме да го изпъдим?" Някой учен прави много изследвания, но безуспешно, нещо не му върви. Някой адвокат разглежда много дела, но работите му не вървят добре. — Защо? Някъде в домовете, между мъжа и жената, работите им не се нареждат добре. Някой свещеник се оплаква, че и неговата работа не върви добре. — Защо? — Богомолците не го посещавали. Актьорът се оплаква, че работите му не се нареждат добре. — Защо? — Все има някаква причина.

"Защо ние не можахме да го изпъдим?" Учениците запитаха Христа: Защо не можахме да го изпъдим, та се изложихме пред света? В отговор на това Христос им отговори: "Този дух не излиза, освен с пост и молитва." И съвременната църква дава нареждания за пост и молитва, но този пост коренно се отличава от Христовия. И сегашните хора се молят, но това не е истинска молитва. — Как да не е молитва! — Молитва е но не е истинска; пост е, но не е истински. Истинска молитва, истински пост са нужни. Мислите ли, че всеки който вземе четка в ръка, може да рисува? Ако твоето дете нарисува една гарга, може ли художникът да приеме тази картина за изложба? Само онзи може да държи четка в ръка, който знае, как да нанася сенките, да създаде подтик у човека. Може ли да се нарече музикант онзи, който държи цигулка в ръка? Може ли да се нарече пианист онзи, който свири на пиано? Да свириш на пиано, това не значи да движиш ръцете по клавишите отгоре до долу. Може ли да се нарече Божи служител онзи, който облича одежди на свещеник? Ние отричаме тези неща. Всеки може да се заблуждава от външната страна на нещата, но аз никога. — ЗаЩо? — Аз съм художник, не приемам нещата на доверие. Като погледна рисунката на някого, казвам: Това не е картина, това са гарги. — Вземи четката и ела да рисуваме заедно. Аз рисувам, и той рисува. — Сравни сега твоята гарга с моята и виж разликата. Някой музикант дойде при мене и се хвали със знанието си. Казвам му: Това не е музика, така не се свири. —

Как се свири? Вземи си цигулката, и аз ще взема моята, да свирим и двамата. Молиш се и минаваш за набожен. — Каква е твоята молитва? Можеш ли с молитвата си да се излекуваш? Оплакваш се, че те болят краката. Молиш се, но болката ти не минава. — Защо? — Молитвата ти е слаба, не е истинска. Спираш се пред един извор, който бучи, надалеч се чува бученето на водата. Ти си нервен, търсиш тишина. Започваш да се молиш на извора: Моля ти се, спри течението си. Престани да бучиш, нервите ми не понасят. — Слушай, приятелю, това е моето естество. Тук е моето царство. Ако не можеш да понасяш шума, иди някъде далеч, да успокоиш нервите си. Аз съм оставен тук, да свърша някаква работа, не мога да не вдигам шум.	Днес и мене ме питат: Защо говориш така на хората?—Аз съм извор, върша работата си. Ако не искаш да ме слушаш, стой настрана. Никого не съм канил. Ако водата на моя извор не ти харесва, иди на друго място. Около мене има тревички, бубулечици, мушици, те ще пият от моята вода. Аз давам вода на всички. Вечер се отбиват при мене змии, жаби, свраки, гарги и др. Пият, задоволят жаждата си и си отиват.

"Защо ние не можахме да го изпъдим?" Ти връзваш вола си с тънко въже, което веднага се скъсва и питаш: Защо не можах да задържа този вол? — Много естествено, въжето ти е тънко. Вържи го с дебело, здраво въже и тогава говори. Ти впрягаш вола в счупеното си рало и се питаш, защо цял ден ореш и не можеш да изореш нива та си. Много просто, поправи ралото си и тогава иди да ореш. Причината на неуспеха ти се крие в тънкото въже, в счупеното рало, или в слабите волове.

Един от важните въпроси, който си задават днес всички хора, е следният: Защо не постигаме желанията си? Защо не успяваме? Отговорът е прост: не си избрал същественото. Имаш възможност да направиш избор между светлината на лампата и слънчевата светлина. Ако избереш светлината на лампата, не си умен. Ако избереш слънчевата светлина, ти си умен човек. На слънчевата светлина и топлина всичко расте и зрее, всичко се облагородява. На човешкото огнище само няколко души могат да се топлят. Ученият е огнище, на което могат да се греят не повече от стотина души. Колко хора могат да се греят на слънцето? — Около 2.5 милиарда хора, освен десетте милиарда животни, мушици, бубулечици и пак ще остане място за още много същества. На слънчевата светлина могат да излязат всички хора да се греят. Това значи Божествен огън. Божествен авторитет. Кой не зачита Божественото? За всички е важен Божественият

авторитет, а не човешкият. Въпреки това, някои гледат на Бога, като на същество, далеч някъде, Когото не могат нито да видят, нито да разберат. То е все едно, да убеждаваш хората, че не могат да видят слънцето. Трябва ли да видиш отражението на слънцето в огледалото, за да се увериш, че то съществува? — Не, излез вън, сам да видиш изгряващото слънце, сам да се погрееш на неговата топлина. Аз чувствам Бога с цялото си същество: с главата, със сърцето си. Ако разчитам на отражението в огледалото, ще се осакатя и ще оглупея. Аз искам да бъда вън от човешките закони; да изляза всред природата и там да се свържа с Бога.

Питат: Защо хората не ходят в църква? — Защото няма любов. — Защо свещениците са изгубили своя авторитет? — Защото няма любов. — Защо хората не мислят право? — Защото няма любов. — Защо управниците губят авторитета си? — Защото няма любов. След всичко това, хората ще отричат Бога. Те са много неискрени. Аз се обръщам към онези хора, които говорят за един Бог на любовта, на мъдростта, на истината, на правдата, на добродетелта, а не изпълняват Неговата воля. Питам ги: Как могат да говорят за новото учение, че развращавало света? Какво ще кажат те за християнските народи, които воюваха помежду си, избиха милиони хора и внесоха разврата в света. Де останаха религиозните хора и техните водители? Защо владиците, свещениците, проповедниците не казаха думата си? Нали Бог е Любов? Той допуска ли войната? Когато хората се убиваха, тормозеха, духовенството мълчеше. След това започнаха да се питат, кой внесе разврата в света и, понеже не са готови да чуят истината, те държат виновен този - онзи, но не и себе си. — Кой разврати света? Отговарят: Учените хора, новото учение, — Не, вие, които подържахте войната, развратихте света. Моето учение не може да развращава. Питам: Кой кодекс от Евангелието ви дава право да се биете? Може ли, в името на Христа да поддържате войната? След всичко това, пишат във вестниците, че аз съм развратил света.

Син Божи, Христос иде на земята! Знаете ли, какво носи Той за вас? Христос носи такъв камшик за владиците и свещениците, че щат-не щат, ще разберат, колко думите ми са верни и истинни. Няма да остане свещеник, проповедник или владика, на когото да не ударят 25 тояги. Няма да остане човек в света, когото Христос да не държи отговорен. Христос ще извика всички свети старци от Синода и ще ги пита, на кого служат. Народът, на когото те служат, е на Бога, не е техен. Българският народ не е създаден за светите старци и за светия Синод. Той има своето велико

предназначение. Българите имат история и живот, преди да са били християни. Бог е навсякъде, между всички народи. Те са съществували и съществуват и без християнството. Аз не защищавам себе си, но казвам: Слушайте, братя, камшик иде за всички! За мене е добре, моят гръб няма да страда. Вашите гърбове ще страдат. Всички ще страдате.

Днес светият Синод взима мерки против мене да ме гони. Какви мерки ще вземе? Чудни са те, с мене ще се борят! Ще имат работа с Господа, а не с мене. Какво съм аз? — Един човек, дошъл на земята, щял да обърка умовете на всички българи. С какви сили разполагам аз? С пари ли, с власт ли разполагам? От какво има да се плашат? Щом се страхуват от мене, значи, зад мене има нещо страшно. Кое е това страшно? — Зад гърба ми стои великата Божия Любов; зад гърба ми стоят великата Божия Мъдрост и Истина; зад гърба ми стоят великата Божия Правда и Добродетели. Всичките живи добродетели са зад гърба ми. Всички разумни, културни същества са зад гърба ми. Знаете ли, колко велики са те? Като правя екскурзии в природата, всичко, каквото срещна, изучавам най внимателно; Ако ме наблюдава някой, ще каже, че се занимавам с дребни работи. Например, спирам се пред един мравуняк. Гледам — една мравка излиза от мравуняка и се спира тук-там, търси нещо, но се връща празна. Казвам си: Сега ще направя един опит. Изваждам от джоба си няколко зрънца и ги хвърлям в мравуняка. Изведнъж от мравуняка излизат няколко мравки и се отправят към житните зрънца. Всяка си взима по едно зрънце и се връща в мравуняка. Мравките казват: Голяма благодат се изля върху нас! Те пишат веднага във вестниците, че в този ден и час върху тях се изляло голямо благословение. Питам ги: Знаете ли, кой е причина за това? — Не, знаем само, че стана нещо особено. Казвам: Аз имам милост към вас и ви подхвърлих няколко зрънца. Така постъпват и тези велики същества. Като минават между хората, които се бият като мравките за малки неща, те изваждат по няколко житни зърна от джобовете си и ги подхвърлят. Хората се трупат върху тях, събират ги и казват: Голяма благодат е дошла! Ще пишат във вестниците, ще обясняват причината за тази благодат. Великите същества ги наблюдават, смеят се, както аз се смея на мравките и казват: Утре, като минем покрай вас, пак ще ви подхвърлим нещо. А хората казват: В нашия свят става някакво чудо, някаква особена манна пада периодически от небето. Причината за това чудо съм аз. Като обикалям планината и правя своите научни изследвания, минал съм покрай този мравуняк и съм го облагодетелствал. Като не минавам вече оттам,

мравките казват: Измени се вече светът. — Не се е изменил светът, но аз минавам през друг път. Между великите същества е и Христос. И той е един от тях.

Сега и религиозни, и светски хора разсъждават върху въпроса: Бог ли е Христос, или обикновен човек? Не съдя свещениците, но казвам, че и те не вярват в Божествения произход на Христа. Досега аз не съм осъдил нито един свещеник, нито един владика, но им казвам истината. Влизам в една касапница и отдалеч мирише — месото е развалено. Казвам на касапина: Месото е развалено, ти ще се компрометираш пред клиентите. Влизам в една бакалница да си купя захар. Опитвам захарта и намирам, че е фалшифицирана. Казвам на бакалина: Приятелю, захарта ти е лоша. Аз нямам нищо против касапина, нито против бакалина, но казвам, че стоката им не е добра. Трябва да продават чиста стока. — Майка ми и баща ми бяха добри, честни хора. — Остави това, но като търговец, ти си длъжен да продаваш честно. Като свещеник, ти си длъжен да работиш честно. Сега свещениците казват, какъв е бил Христос, какво е проповядвал Той; какво е Символът на вярата. Някой път, при свободно време, ще ви разтълкувам Символа на вярата. Първият член; Вярвам в Единнаго, Истиннаго Бога. — Вярваш, че Бог е любов, а твоят брат страда, умира; твоята сестра си предава честта. Стотици българки гинат из публични домове, а духовенството се хванало за мене, че аз развращавам хората. Кой вкара тия жени там? Ами младежите, кой ги въведе там? Нека те първи кажат истината. Ако аз съм направил нещо лошо, готов съм да го изправя. Аз съм готов да изправя всяка своя грешка. Вие готови ли сте? Аз съм искрен, вие искрени ли сте? Аз обръщам внимание и на най-малките работи. Като ми дойде гост, аз го черпя с чай. Нарязвам лимона, на мене поставям по-малко парче, а на госта по-голямо. Аз зная, че в големите неща е изкушението. Ръководя се от принципа: в малкото се крие благословението, И вие спазвайте този принцип. Духовенството се страхува от мене, да не би един ден да заема мястото им. Не, аз нямам такова намерение. Ако един ден бих заел мястото на владика, аз не бих носил корона на главата си, но първата ми работа ще бъде, да измия краката ви. След това ще посещавам бедни, болни, страдащи. Каквото и да направя в това направление, според мене, това е нищо. Много повече трябва да се направи. Кой от нас е изпълнил онова, което се иска от него? Казано е да пожертваш живота си. Кой от нас е пожертвал живота си? Ние още не сме служили на любовта. Днес само се говори за любов, но не е това пътят.

"Защо ние не можахме да го изпъдим?" Христос отговаря: "Този род не може да излезе, освен с пост и молитва." — Какъв пост? — На себеотричане. Ако не ядеш три деня, ще извикаш един беден, гладен и ще му дадеш твоята храна. Той ще яде, а ти ще му прислужваш. Както ти постъпваш, така ще постъпват и с тебе. Питам ви: Знаете ли, откъде ида и как съм приет? Аз ида от далечен път. Как ме приеха българите? Българското духовенство се плаши, да не им отнема богатството. Наистина, българските свещеници са богати: църквата е в техни ръце, а аз нямам никакви приходи, нищо нямам в ръцете си. Най-напред те трябваше да ме приемат. Аз съм странник, ида отдалеч. Те имат власт, имат приходи, трябваше да ме приемат в дома си, да покажат своето гостоприемство, своето благородство и да кажат пред света: Ние първи Го приехме. Моят крак още не е влязъл в къщата им, а те казват: Видите ли Го този? — Да Го махнем. Той ще развали българския народ. Те настройват хората срещу мене и казват, че петня името Божие, че подронвам авторитета на светата църква. Питам ги: Де е вашият Бог? Де е Синът Божи? Синът Божи е синът на любовта. Де е вашата любов? Аз никъде не я виждам.

Аз съм искрен и направо казвам мнението си за духовенството. В бъдеще няма да оставя свещеник в света. Аз ще ги изпъдя до един. Ще ги пръсна в пространството, там да чакат 500 — 600 години, докато дойде новата култура. След това ще кажа: Пратете тези братя на земята, да видят, как се работи с любов. Новата култура изисква нови хора, Тогава те ще разберат, как може да се живее. Ще прекарат в пространството, докато се справят с миналите си грехове. Ако бяха живели по закона на любовта, нямаше да плачат и страдат. Днес ви кръщавам: Заповядайте в дома ми, има място за всички. Тук ще видите, как може да се живее по братски. Тогава няма да има вече лъжа и измама. Аз ще ви целуна братски. В новия живот няма да има владици и попове. Под "поп" и "владика" разбирам всеки човек. Едновременно, човек е и поп, и владика. Под "владика" разбирам цар. Всички сме царе. Понеже всички сме братя, ние не се нуждаем от владици и попове. Като срещна някого, ще му кажа: Братко, ти си поп, и аз съм поп; ти си владика, и аз съм владика. Трябва ли да ти казвам да познаеш Бога? И двамата Го познаваме. Щом любовта царува в душите ни, ние трябва да я приложим в живота си и то в най-малките работи. Това значи, да живееш по любов, християнски. Това ще стане постепенно, но ще дойде отвътре, не отвън. Така трябваше да постъпи духовенството. Помнете: Великият закон на любовта, който действа в

света, не прощава на никого. Той не е жесток, но всяка причина си има свое последствие, и всяка лъжа — своя реакция. Каквато да е лъжата, тя всякога е лъжа, а истината е всякога истина.

Като говоря, аз разглеждам нещата от друга страна. Например, казват ми за някого, че е лош. Щом е така, аз ще разровя корените му и ще го изследвам. Какво виждам? — Че коренът и стъблото му са на ябълка, а клоните му — на трън. Значи, той е присаден с трън. Долу той е добър, а горе — лош. Като зная причината за неговата лошавина, аз си мълча, нищо не казвам. За друг ми казват, че е добър, благороден, няма подобен на него в нашето общество. Разравям и неговите корени и виждам, че отдолу е трън, а нагоре — ябълка. Значи, той е присаден с ябълка. Сега вече зная, защо единият е добър, а другият — лош. Лошият човек е присаден на трън, а добрият — на ябълка. Ето истината! — Как ще я докажеш? — Отивам при тръна, чуквам го, и присадката пада. Казвам му: Идната година от тръна ще излезе ябълка. Отивам при ябълката, чукна я, присадката й пада. Казвам: Идната година от тебе ще излезе трън. — Възможно ли е това? — Възможно е. Сега аз разсъждавам философски. — Защо трънът е присаден на ябълка? — Защото той не е попаднал в почвата на любовта. Неговата почва е груба, необлагородена. Доброто не може да расте в груба среда, при груби условия. Трънът може да расте при груби условия, но не и ябълката. Тя може да се присади на дивачка, за да стане почвата по-любовна, т.е., да се облагороди. Във втория случай трънът е присаден на ябълка. — Защо? — Трънът се моли: Присадете ме на ябълка, за да се облагородя.

Сега, като делим хората на добри и лоши, това е относително, Ето защо, като се казва, че даден човек е добър, или лош, първо трябва да проследим, какъв е коренът му и каква — неговата присадка. Коренът е важен, а не присадката. Ако бутна присадката на свещеника, ще остане само коренът му. Тогава той ще види ясно, кой е бил мотивът, който го [е] заставил да стане свещеник: от любов към Бога ли е станал такъв, или от любов към себе си. Това не е упрек. Аз разглеждам въпроса принципно. И аз, като проповядвам, се питам: От любов ли правя това, или от някаква користна цел? Ако проповядвам от любов, на прав път съм. Говоря за любовта, за любовното чувство. По какво се познава това чувство? То внася в човека безгранична свобода, безгранична светлина и топлина, безгранична пълнота и безгранична чистота.

Христос казва на учениците си: "Този дух не може да се изпъди,

освен с пост и молитва." Постът подразбира самоотричане. Ще постиш, но ще дадеш залъка си на онзи, който гладува. Ще го извикаш у дома си и ще му кажеш: Братко, приятно ми е да отстъпя залъка си на тебе. "С пост и молитва." Така ще се молиш, че да приемеш любовта в себе си. За да проповядвам, трябва да имам любов. Молитвата е път, съобщително средство, чрез което любовта минава през човешкото сърце. Ще възприемеш любовта, за да се прояви Бог чрез тебе, да Го видят всички хора. Проявил ли се е Бог чрез българската църква? Знаят ли нашите свещеници, какво ще стане с тях, ако си послужа със знанието, което имам? Знаят ли светите старци, какво ще стане с тях, ако аз само един път се оплача на Господа? Аз още не съм отправил нито едно оплакване до невидимия свят. Ако напиша едно оплакване до съществата в невидимия свят, знаете ли, какво ще стане? Нека знаят светите старци, че не хулят мене, но хулят Господа. Те хулят Божието име и ме наричат "лъжеучител". За тази дума аз няма да ги извиня никога! Всичко могат да ми припишат, всякакви престъпления, но лъжа и измама — никога! Аз съм в състояние да спася, да излекувам човека.

Българският народ е видял от мене само добро, но зло — никога. След това, светите старци се осмеляват да ме наричат "лъжеучител"! Това показва, какво е тяхното сърце. По думите им ги познавам. Когато някой говори лошо за мене, аз познавам вече сърцето му. Човек съди за другите по себе си, по своето сърце. Духът в мене, Бог, Който говори в мене, никога не си служи с лъжа. Онзи, който се осмели да каже, че Духът, Който говори в мене, лъже, никога не може да се извини. — Защо? — Има Един в света, Който никога не лъже! Той е Бог. Той е Единственият, Великият, Светият, Чистият, Който иска всички хора да живеят. Ние сме проява на Бога във всяко отношение и трябва да пазим Неговия закон и Неговото име.

Седя някога недоволен, пълен с негодуване, искам да се проявя, но, като видя Божието лице, казвам: Господи, заради Тебе, заради Твоята Любов на никого няма да пакостя. И на хората казвам: Почит и уважение се иска от всички! Ще говорят те за Сина Божи, за Христа! След всичко това, свещениците тръгнаха с кръст в ръка да благославят войната, да благославят оръжието! Христос плака по бойните полета, а те плачат за Него и казват, че Го обичат. Хиляди хора се осакатиха, а после ще плачат, че светата църква се осквернила! Признайте греховете си, защото и в бъдеще няма да ви се простят. Ще кажете, че искам да ви плаша. Защо ще

ви плаша? Аз още не Съм дал оплакването си, но в мене се явява желание да подам вече заявлението си, за да убедя българските владици, че има една Велика власт в света, пред която всяка лъжлива уста трябва да млъкне, всяка покварена съвест да отстъпи, и всяка нечиста душа да се сломи. Всички да познаят, че има един Велик Закон на безпристрастие. Не е въпрос за мене, за моята личност. Въпросът е да изпъкне самата истина.

Мнозина говорят за Христа, за светата църква. Що е светата църква? — Тя е общение на живи души, които трябва да дишат свободно. Питам тези мои братя: Какво трябва да дишат тия хора? — Чистата Божествена Истина. Те трябва да черпят соковете на Любовта, и умовете им да се проникнат от Божествената Мъдрост. Общение на живи души, това е Светата църква. Онзи, Който ги обединява в едно цяло, това е Божият Дух. Църквата, за която говорим ние, не е стопанство, не е сиропиталище. Тя е жива църква, а не каменна; тя е подвижна църква, на промени от любов към любов, от истина към истина, от мъдрост към мъдрост, от правда към правда, от доброта към доброта. Ако свещениците бяха смели да говорят, както аз говоря, и ако бяха доблестни да говорят истината, българският народ, пък и целият европейски свят нямаше да остане толкова назад, както е днес. Българският народ е останал толкова назад, благодарение на своето духовенство и на своите учители. Аз се чудя на заблуждението на сегашните учители. Наскоро в пловдивската гимназия полудяла една ученичка. Учителите, лекарите търсят причината за полудяването, но не могат да я намерят. Аз съм изучавал този въпрос цели десет години и зная причината за полудяването. Казвам: Внесете в ума даже на най-силния човек две противоположни мисли, и той непременно ще се побърка. Те произвеждат голямо сътресение на нервната система, нарушаване на вътрешната хармония в човека, или, на окултен език казано, излизане на човешкия двойник вън от тялото. На негово място се настанява друго същество. Който разбира законите, може да върне двойника назад и да възстанови нормалното състояние на човека. Ученичката, която заболяла, по наследство от майчина линия, носи разположение към полудяване. Някога и майката била разстроена. Аз зная дълбоката причина за това. Всяко полудяване се дължи на някакви любовни връзки. Когато млада мома се разстрои, това показва, че имала любовни връзки с някой момък, и той я изиграл. Отблъсната от него, от родителите си и от обществото, тя не може да издържи това голямо напрежение и заболява. С други думи казано: Присадката се счупва, трънът се показва, и човек се проявява като луд.

Като не знаят причината за това заболяване, казват, че ученичката заболяла от моето учение. Аз съм готов да направя опит да я излекувам, но с условие да повярвате. Готов съм да направя опита в присъствието на това момиче, на светия Синод, на целия учителски състав в Пловдив и на целия български народ. Ако всички се решат да служат на Бога с любов, да забравят своите дългове и грехове, аз съм готов да кажа само една дума и да излекувам болното момиче. По друг начин не съм съгласен да го лекувам. Ако не се съгласите, ще го оставя да се лекува по естествен път, докато му дойде умът на място. Като следя, какви хора говорят за мене, виждам, че това са все учени — учители, лекари, хора с висше образование — историци, математици, естественици. Защо са толкова пристрастни? Защо не изследват работата научно? Ако ученичката е заболяла от моето учение, аз ще изправя грешката си. Но преди да говорите, изследвайте въпроса добре. Не се самозаблуждавайте! Нека истината излезе на лице! Всеки да я чуе и разбере. Аз се чудя на учителите, които толкова лесно се подават на един стар навик, на старото патриотическо чувство "да не погине нашият народ." Всеки народ може да погине, но кога? — Когато няма любов в себе си. Под "любов" разбирам пълно безкористна навсякъде.

Питате: Трябва ли да се зачита властта? — Трябва, но кой може да зачита? — Любовта зачита. — Трябва ли да се почита църквата? — Ако я обичаш, ще я почиташ. Като обичаш някого, ти го почиташ; като не го обичаш, не го почиташ. Може да лицемериш, но това не е любов. Някой лесно може да се откаже от мене заради църквата, но това е политика. Ние нямаме политика, но се ръководим от следния свещен принцип: Истината е всякога истина. Ние сме прями, искрени. Мога ли да се откажа от хляба, от водата, от въздуха и от светлината? — Не мога. Да се откажа от тях, това значи, да искате моята смърт. Да се откажа от светлината? Невъзможно ми е. Да се откажа от въздуха? Невъзможно ми е. Да се откажа от хляба? Невъзможно ми е. Мога ли да се откажа от своите мисли и чувства? Не мога. Изобщо, не мога да се откажа от това, което Бог ми е дал. Мислите и чувствата ни са заради нас. Въздухът, светлината, слънцето са заради нас. Ето защо, всички трябва да проповядваме повече въздух, повече светлина, повече слънце. С по-малко храна можем, но да бъде чиста и здрава.

Сега ще ви разкажа една интересна приказка. Някога живял един голям магьосник със слугата си. Като трябвало да измете стаята си, той казвал на метлата: Хайде, метла, измети добре стаята ми. Метлата напущала мястото си и веднага измитала стаята му. После той казвал:

Метла, донеси вода. Тя взимала съда и донасяла вода. Като му трябвали дърва, магьосникът казвал на брадвата: Хайде, брадва, да ми насечеш дърва. Тя веднага изпълнявала желанието му. Слугата наблюдавал, как господарят му заповядвал на метлата, на брадвата и си казвал: И аз мога да заповядвам. Един ден господарят му казал: Хайде, иди сега да ми донесеш вода. Слугата отишъл в стаята, дето била метлата, и казал: Хайде, метла, иди да донесеш вода. Метлата отишла за вода, изсипала я на мястото ѝ и отишла втори път. След това трети, четвърти, пети път: носела вода и я изливала, носела и изливала — всичко се напълнило с вода. Слугата се видял в чудо, казвал ѝ да спре, но тя не го разбирала. Той не чул от господаря си, какви думи казва на метлата, когато не иска повече вода. Веднага се затичал при господаря си и му казал: Господарю, направих една голяма беля, всичко се напълни с вода. Господарят отишъл при метлата и казал: Слушай, метла, твоето място е в ъгъла. Тя веднага се прибрала на мястото си. Слугата забравил да каже на метлата, че мястото ѝ е в ъгъла.

Съвременното духовенство е забравило да каже: Парички, вашето място е в ъгъла. Това се отнася до всички. Парите, с които си служим, трябва да стоят в ъгъла! Да иска човек много пари, това не е лошо, нито е грешно. Обаче, първоначално, човек е желал добродетели. Сега иска неща, които са отживели времето си. Ще бъде смешно, младата мома, свършила университет, свири на пиано, да играе с кукли! И това не е лошо, но минало е времето, когато тази мома играла с кукли. Сега и тия наши приятели искат да ни върнат назад, във времето, когато сме играли с куклички. Как е възможно, аз, който съм свършил университет, да си играя с кукли! Сега аз искам да се занимавам с други неща, да върша други работи. Ще ми налагат епитимия, като отцепник от църквата, да направя 500 поклона. И това не е лошо, добра гимнастика е. Ще се наведа 500 пъти, но как ще се вдигам? Не е малко, 500 пъти! После ще се наметна с един халат и ще постя 15-20 дни. Покаях ли се с това? Външно е така, но не и вътрешно, в сърцето.

И аз мога да ви накарам да клякате, но покаяние ли е това? В душата ми трябва да се яви вътрешно желание, да правя всичко съзнателно. Тогава и халатът ще бъде на мястото си. Да се преклониш, но пред кого? — Пред любовта. Всички на работа! Още утре ще взема мотиката, ще отида на лозето и ще кажа: Днес ще направя не 500 поклона, а 1,500. Ще се поклоня пред един чукан, пред втори, пред 1,500 чукана и ще кажа: Благодаря, че можах днес да подишам чист въздух и да прекопая 1,500 чукана. Така ще

направя добро и на себе си, и на чуканите. Какво правят религиозните днес? — Поклони. Не е този пътят. Това е заблуждение. Можеш да се поклониш, но пред ябълката. Тя очаква твоя поклон. Можеш да коленичиш, но пред твоята болна сестра. Ще коленичиш, за да измиеш краката й, да й услужиш. Ако трябва аз да наложа на някого епитимия, тя ще бъде следната: Ще го накарам да посети 500 бедни семейства, да им се поклони, т.е. да им донесе хляб и дърва. Ако има болни между тях, той ще им накладе огъня, ще им даде хляб да ядат, ще им сготви топла чорбица. Ако има възможност, ще им даде по една дреха. Това наричам аз наказание. То има смисъл. Такова наказание налага и Бог. Когато иска да накаже някого. Той му дава богатство — къщи, ниви, лозя и му казва: С това богатство искам да оправиш живота си. Ще кажете, че богатите са щастливи хора. — Не, те са най-нещастните; те са изпратени на земята да плащат дълговете си. На тях е наложена най-строгата епитимия. Днес свещеникът влиза в дома на богатия с почит и уважение. — Не, той трябва да му каже истината: Братко, съблечи официалните си дрехи, облечи работническия халат и започни да работиш. Аз те пратих на земята да се покаеш. Дадох ти богатство, не лично за тебе, но да изплатиш всичките си грехове. Ако днес не направиш това, никога няма да го направиш. Ако така изпълниш задачата си, аз ще бъда доволен от тебе. Това значи покаяние. Ще обикаляш бедни, болни, страдащи и на всички ще помагаш. Това значи, да изпълниш Божията воля. Това значи, да приложиш учението, което проповядвам. Това е задача на всеки човек, на всеки свещеник.

Какво прави свещеникът? Като дойде някакъв празник, той вземе кръста и китката в едната ръка, котлето с вода в другата и тръгва от къща в къща да ръси. Това всеки може да направи. И аз мога да взема котлето и да обиколя цяла София, но аз искам котлето ми да бъде пълно с любов. Като пъхна китката във водата, да поръся хората с капките на любовта и да кажа: Братя, ръся ви в името на любовта, която отваря сърцето на човека към слаби и угнетени, към онеправдани и страдащи. Преди няколко години дойде един свещеник от варненските села да ме ръси. Казах му: Почакай малко, ако е за пеене, аз пея по-добре от тебе. Защо носиш този златен кръст в ръката си? Отвори сърцето си, да ти покажа любовта си. Готов съм по-скоро тебе да целуна, отколкото кръста. Ти си живият кръст, когото всеки може да целуне. Няма защо да разнасяш този кръст. Искаш да покажеш, че си православен. Това не е учението на Христа, т.е. на любовта. Това е лицемерие. Да носиш кръста отвън, това значи да петниш Христа.

Носи кръста вътре в себе си, а не отвън. Ти искаш да печелиш с този кръст. Не, хвърли го, той е опозорен. Ти си живият кръст. Ако искам да покажа, че съм православен, тебе ще целуна. Готов съм да целувам живите кръстове на православието, но не и златните. Стопете златните кръстове и парите раздайте на бедните. Ще кажете, че като говоря така, подронвам престижа на православната църква. — Че той отдавна е паднал! Ще дойде ден, когато всеки ще каже на своя ближен: Братко, познавам твоя жив кръст в сърцето и в ума ти. Готов съм да ти помогна и да те повдигна.

Сега, като говоря така, не искам да станете много меки. Не искам да бъдете и много твърди. И едното е опасно, и другото е опасно. Искам да бъдете умни и предвидливи. Като говоря за духовенството, аз зная, какви ще бъдат последствията, но не се страхувам. Ще кажете, че ще си напакостя. Няма какво да си напакостя. Това, което правя, е в името на Божията Любов, на Божията Мъдрост и Истина, в името на Божията Правда и Добродетел. Важно е на тях да не пакостя, а не на себе си. Щом имам тяхното съдействие, и аз, и вие ще се радваме на благата в живота. Какъв смисъл има да ви говоря сладки думи, а да нямам любов; да ви прегръщам и целувам, а зад гърба си да държа въже за обесване? Аз искам първо духовенството, което говори за Син Божи, да Го познае. Нека покажат на хората, кой е Син Божи, кой е Синът на Любовта. Той не е в мъртвите форми на църквата. Казват, че съм криел нещо. Вярно е, имам скрити неща, но те са извън България, извън света. Те са много далеч — на небето. Вечер, когато искам да изучавам световете, излизам, ходя там, дето човешки крак не стъпва и човешко око не прониква. След това пак се връщам. Казват, че в Търново съм имал скришна стаичка. — Каква скришна стаичка е тя, когато съм пущал да влязат в нея хиляда души? Там имало скрита някаква тайнствена, особена икона. Това не е икона, но картина, която показва развитието на човешката душа. Ние нямаме икони, на които да се кръстим и които да целуваме. Аз бих поставил кого и да е от вас, вместо икона. Всеки ден ме посещават десетки живи икони. За предпочитане е да се молиш на жива икона отколкото на дървените. С живите икони влизаш в общение, може да размениш мисли с тях. Свещениците и владиците мислят, че аз имам някакъв план против тях. Аз нося в ума си съвсем друга мисъл, не се занимавам с тях. Ако бих ги държал в своя ум, те щяха да бъдат благодарни. Но аз нося в ума си идеята за благото на цялото човечество. Аз мисля за благото не само на човечеството, но и на всички животни и растения. Желая на всички

същества да живеят в любовта и да придобиват добродетели. Имате страдания, но вървете напред, бъдещето е пред вас. Така аз гледам на нещата, така трябва да гледате и вие. В душата на всекиго нека седи идеята, да живеят помежду си братски. Ако не постигнете нещо, не се обезсърчавайте. — Защо не можем да постигнем желанията си? Защото не сте познали любовта в своята [нейната] пълнота. — Аз я познавам. — Като мъдрост позна ли я? Като истина позна ли я? Като правда, като добродетел, като милосърдие позна ли я? Не си я познала. Велико нещо е да познаеш любовта. Като я познаеш, ще бъдеш толкова предвидлив и искрен, толкова смирен и милосърден, че и цар да си, като дойде при тебе твоят беден брат, веднага ставаш, посрещаш го задоволяваш нуждите му. Сега аз ще ви представя една жива картина за любовта. Съм в едно общество от благородници; всички са добре облечени, с добра обхода. Разговарят се, смеят се и се веселят. Между тях попаднало едно бедно момиченце, кръгло сираче. То се гуши, срамува се да не видят скъсаните му дрехи. Тук го подбутнат, там го подбутнат, никой не му обръща внимание. То си мисли: Нямам майка и баща, няма кой да ми се радва и да ме обича. Всички ме гледат студено и презрително. Аз поглеждам към детето, разбирам мъката му, приближавам се към него и го питам: Как си? Както виждам, ти си добро дете. То се усмихва и пита: Така ли, аз пък мисля, че не съм добро дете. Никой не ме поглежда, не говори с мене. Никой не ме обича. — Ела с мене да се разходим. Хващам го за ръката, разговарям с него и се разхождаме. То забравя мъката си, забравя, че е окъсано и босо. Състоянието му се променя, то се развеселява и си казва: Има Господ и за мене. Душата му се стопля, разтваря се, и то разбира, че има Един в света, Който при всички условия може да обича. Окъсано, с боси крака. Бог спира вниманието си върху него. То чувства безкористната любов на Бога — и се насърчава. Казвам му: Хайде сега да отидем да си поиграем! И аз ще събуя обувките си и заедно ще тичаме по росната трева. Как мислите, това момиченце, като се върне от разходката и пак влезе между хората, ще изпита ли същото стеснение и мъка, както по-рано? То си казва: Сега ще понасям всички страдания с лекота: хули, обиди, бой. Като види моето засмяно лице, то ще се освободи от ограниченията и ще стане силно да носи страданията. Аз ще го запиша в училище да се учи. Така то постига своя идеал. По този начин постъпва любовта, така работи Бог в света.

Велик е Бог. Мощен и силен е Той. Обръща внимание на бедните, обидените, оскърбените, изоставени от всички. На богатите Той не се

изявява, но дойде ли при бедния, веднага Му се открива и казва: Не бой се! Има Един в света, който те люби. Той е Синът Божи, Синът на Любовта. Той повдига падналите до висотата на Божественото съзнание, да могат и те, като всички, да дишат чистия въздух, да възприемат Божествената светлина. Да повдигнеш човека до себе си, това е обществен морал. Той трябва да владее навсякъде. Ние се молим за ония, които пътуват по море, за болните, за страдащите. Ние се молим за падналите в морално отношение, те са болните в света. И днес Христос носи камшика. — Какъв камшик? — Камшикът на любовта. Който свещеник опита този камшик, той придобива любов. Като не разбира учението на камшика, той казва: Господи, всичко се свърши с мене, но аз ще служа на правото учение, — Не е въпроса до камшика. Ние можем да дадем повече и на свещеници, и на владици, и на учители. Желая, този камшик да засегне повече хора. — Защо? — За да дойде любовта в тях. В цялото човечество се забелязва едно раздвижване.

Слизат Великите Братя отгоре и носят мъдрост и знание. Те ще изменят условията на живота и ще оправят света. Знаете ли, какво могат да направят тези Велики Братя? Те могат да вдигнат земята с ръката си и да я носят в пространството. — Възможно ли е това? — Възможно е, разбира се. Ако аз мога да вдигна сто килограма с едната си ръка, за мравката това е чудо. И за най-силните мравки това е невъзможно. Как ще ме разберете, ако ви кажа, че тези Велики Братя носят земята на ръцете си? Ще кажете, че земята се върти около оста си. Кое е по-вярно: моето твърдение, или твърдението на учените? Казвате, че колелата на колата се въртят и движат колата напред. Аз пък казвам, че конете движат колелата, а те — колата. Вярно ли е това? Ако нямаше коне, щеше ли да се движи колата? Ако не беше коларят, с камшика в ръка, конете щяха ли да се движат? Чудни са хората, като искат да ме убедят, че колата се движи, че земята се върти, че слънцето също се движи. Съгласен съм и с вас, но казвам, че конете карат колата, а коларят подкарва тях, с камшик в ръка. Това са символи, но има нещо по-велико — Великата Разумност, която управлява всичко в света. Тя осмисля живота. Дето се прояви тя, всичко придобива друг израз, нова светлина. Когато Великите, Светли Братя дойдат на земята, отвсякъде ще потече благословение. Всеки ще вади от джобовете си и ще дава. Те ще кажат: Ние идем на земята да изпълним волята на Бога, на нашия Велик Баща. Ние сме вашите големи Братя, и вие трябва да ни слушате. Питам: Ще бъдете ли доволни от тях? Ще им благодарите ли?

"Защо ние не можахме да го изпъдим?" — Защото не вярвате във вашите Велики Братя. — Защо работите на българите не се нареждат добре? — Защото [са] се обезверили. Защо не вярват? — Защото не им се говори истината; защото нямат любов. — Защо нямат любов? — Защото Духът не ги е посетил. Сега в България ще стане обратното, т.е. онова, което не се очаква. Народът ще изпревари духовенството. Той ще влезе по-напред от тях в Царството Божие. Народът разбира живота по-добре от тях. Това не е упрек, но истина. — Какво решение е издал Светият синод? — Да се препятства на Новото учение и на неговите последователи, понеже то щяло да съсипе народа. Според мене, тяхната мярка ще съсипе народа, а не ние. Българският народ страда от живеница и ако не приеме Новото учение, ще се съсипе. Ако българският народ не приеме Христовото учение, като любов, както е дадено от Христа, нищо няма да постигне. Сам Христос казва: "Син Человечески не дойде да Му послужат, но да послужи."

Сега ще ни говорят за Христа, Който живял преди 2,000 години. По-лесно се говори за умрелите, отколкото за живите. Аз съм сит на тази философия. Мъжът на някоя жена умре, тя се почерни и плаче: Колко много го обичах! Докато бил жив, тя му чукала сол на главата, карала се с него, а сега се представя, че го обичала: ходи на гробищата, пали свещи, плаче. Той се обажда от гроба: Слушай, жено, не вярвам в нищо и не искам да изляза от гроба. Тук ми е по-добре, отколкото вкъщи. — Защо умрелите не се връщат? Веднъж освободили се от тялото си, те са по-доволни, отколкото на земята. Може ли волът, избягал в гората, при бистрата вода и зелената паша, да се върне в обора? — Волът казва: За нищо в света не се връщам в обора. Тук е по-хубаво, отколкото в задушливия въздух на обора. И умрелият казва: Онзи свят, в който съм сега, е хиляди пъти по-хубав от човешкия. Кое може да ме привлече при вас: яденето ли, облеклото ли, къщите ли, науката, изкуството, музиката ли, вашите мисли и чувства ли, вашата любов ли? Нищо не ме привлича при вас. Ако е за музика и изкуство, и тук ги има. Въпреки всичко, има нещо, което ме привлича — това е Божественото във вас. То расте и се развива. Заради него, заради любовта, готов съм да дойда при вас, да работя за моите братя. Да виждаме Божественото в човека и да работим за него! Не само аз, но всички да работим!

Някога, като говоря, повишавам гласа си. С това нарушавам закона на любовта. Неприятно ми е, че някога си служа с горчиви думи. Това е

неизбежно. Нужно е да бъда внимателен, учтив, както към себе си, да не ви обидя с нещо. Това изисква благородството на човека. Най-малкото навъсване ви огорчава. Това е човешко. Аз тегля думите и постъпките си на везни, да не ви обидя. Като говоря за братя или сестри, спирам се и проверявам думите си, как им се отразяват. Зная, че Бог живее във всяка душа и не искам да остане нито една крива мисъл в съзнанието им. Аз искам да бъда искрен към себе си и [към] вас; да ви обичам, както обичам Божественото в себе си. Не е въпрос да ви направя щастливи. Земята е училище, а не място за щастие.

Аз искам да оставя в ума ви мисълта, да бъдете свободни по ум, сърце и душа. Ако има нещо, което не обичам, това е измамата. Ето защо, като дойдете у дома, ще ви предложа най-чистото ядене, което може да ви освежи и облагороди. Всяко нещо, което ви давам, трябва да отговаря на думите ми. Това изисква законът на любовта, в това е приложението на Новото учение. Всички трябва да работим с усърдие, с любов, и можем да работим. Това изискват Великите Братя, това изисква Христос от вас. Някои си представят, че като дойде Христос на земята, сам ще посее житото, та като възкръснат мъртвите, да имат готова храна. Детинско схващане! Значи, Христос ще погледне към гробовете и ще каже: Братя, хиляди години са ви опявали и заблуждавали. Ето, дошъл е часът. Станете, излезте от гробовете си; свършиха се годините на робството. Над всеки гроб ще слезе по един от Великите Братя, ще махне камъка над него и ще каже: Свободен си вече. Минаха дните на робство и заблуждения. Влезте в безсмъртието! Кой ще опява възкръсналия? Светите старци мислят, какво що стане с мене, като умра непокаян. Ако трябва да се покая, ще се обърна към Господа. Той ще тури епитрахила си над мене. Друго покаяние не зная. Ще кажа: Господи, Ти ме изпрати на земята да проповядвам. Свърших работата си, нямам нужда от нищо друго; не се нуждая от пари. Ако в мене се яви най-малката мисъл за възнаграждение, аз напущам работата си. Ще отида в една гора, както направи Мойсей, там да се подвизавам. Че са ме отлъчили от църквата, не е вярно това. Пръв аз съм се отлъчил от всички лъжи и неправди, от всякаква злоба и омраза.

"Защо ние не можахме?" — Да, зная защо. Аз зная за Бога това, което те не знаят. Аз съм видял това, което те не са виждали, и аз живея там, дето те не са живели. И който иска да ме изпита, какво съм, нека дойде при мене, у дома. Онзи, който мисли, че съм лош, че съм хитър, че съм омагьосвал, хипнотизирал, нека дойде при мене, да поговорим един час.

Като излезе, той ще види, в какво съм го омагьосал. Такива работи у нас няма. Аз ще му говоря, колко е велик Господ; колко е велика природата, ще му говоря за светлината. И той ще говори. Ще се поразходим, ще се разговаряме, ще седнем приятелски да си похапнем и ще се разберем. Това е животът на земята. Някои се страхуват. Заради любовта, няма защо да се страхувате. Питат: Православен ли си? Няма защо да бъда православен. Ние сме синове Божии. Единственото име, с което кръщавам моите последователи, е синове Божии. Това са най-честните слуги, които искат да служат на Бога, които не лъжат и които служат по любов.

"Защо твоите ученици не можаха?" Христос казва: В това е учението. Вие говорете право и положително. Всичко вече е свършено на земята. Новото идва! Ще видите. Новото ще изникне в една нощ; изведнъж ще дойде, и земята ще рухне. И светът ще има нов изглед. — За кои? — Само за съзнанието на ония хора, у които има чувство. Те ще видят новото. Мравките нищо не знаят за човешката култура, за човешката философия. Нашето съзнание се пробужда. Иде новата култура в света. Тя е идейна, тя е положителна. Същевременно, тази култура е и материална, и духовна, и Божествена. Материална е по своята форма; духовна е, защото ще подобри отношенията между мъжа и жената, и те ще живеят идеален живот. Мъжът, като влезе вкъщи, сърцето на жена му ще трепне. И жената, като влезе вкъщи, сърцето на мъжа й ще трепне. Лицата на хората ще бъдат весели, няма да има грубости. Земята навсякъде ще бъде пълна с благородни хора и във всичко ще се вижда култура.

"Защо ние не можахме?" Те не можаха, а ние можахме. И казва Христос: "Онзи, който вярва в мене, и по-големи работи ще прави." Това подразбира закона на любовта. Днес Христос прави по-големи работи. Хората мислят, че Христос е същият, както преди 2,000 години. Ако сега дойде на земята, Той ще прави по-големи, по-чудни работа. Сега едни разискват, че Христос е Бог по еволюция, а други поддържат, че Той е Бог по естество. Това са неразбрани неща. Какво значи по еволюция, и какво — по естество? Този въпрос е толкова трънлив, че аз няма да го зачеквам. Ще се спра само върху това — по еволюция. Съществено е да разбираме истината. Съществена мисъл е, че ние трябва да турим най-напред живота си на здрава основа, на една разумна любов, която да не раздвоява чувствата ни. Новата култура ще се основава на любовта, не както ние я схващаме. Нашата любов не е в състояние да понесе, да претърпи обидите.

Христос, Който бе толкова силен в любовта, Бог Го попита: Какво

искаш? — Искам да спася човечеството. — Уповаваш ли на себе си, вярваш ли, че можеш да го спасиш? — Вярвам. —Ще те опитаме. Като го туриха на кръста, пак Го попитаха: Вярваш ли, че можеш да спасиш човечеството? — Мога да го спася. — Но как? — Не се съмнявам, че ще помогна на хората. Тогава гласът каза: Свърши се! Право мислиш, че ще ги спасиш. Сега и на мене искат да кажат: Защо си дошъл да си губиш напразно времето в България? Ние си имаме църква. — Когато дойде Христос да проповядва своето учение, евреите нямаха ли църква? И те не Го ли питаха, защо е дошъл? И каква църква имаха те, не както сегашната! Учени бяха техните равини. Питаха Го: Защо си дошъл? Аз казвам: Аз не дойдох, аз не съм дошъл още. Като дойда, работата ще бъде опасна. Вие чувствате между вас Господа. Той се проявява между вас и казва: Вие не вършите работите си, както трябва.

Сега, аз не искам да се обиждате. Има една велика истина в живота. Герои трябва да бъдете, всичко да понасяте. Мнозина обещават да направят нещо, но не го правят. Кажи, и го направи. Всички трябва да бъдем изпълнителни в обещанията си. Със свещениците няма защо да се борим. Ако е за борба, нека знаят, че аз ще направя едно заявление до Бога. Сега още няма да го направя, но това ще бъде. Ако е да се защищавам, има кой да ме защищава. Онези, които ще се застъпят за мене, са толкова силни! Зад мене са милиони. Те представят такова войнство, което би разтърсило земята. То е Божествено войнство! Питате: Де са, да ги видим! — Ще ги видите. Техните ножове проникват навсякъде, невидими са те. Като ги гледам, ножовете им са готови, аз им казвам: Почакайте още. Ще кажете: Той ни плаши. — Не, с това искам да ви покажа, че тези интелигентни, благородни същества могат да направят много нещо, но те са толкова снизходителни, и Бог е толкова търпелив, че оставят хората сами да дойдат до разкаяние.

"Защо ние не можахме?" Необикновена любов е нужна на хората. Любов да се проповядва! Как ще влезете в новата култура? Как ще посрещнете утрешния ден? Той е съдбоносен за вас. Ти си чиновник, но чиновничеството не разрешава въпроса. При законите, в които ще влезете, трябва да бъдете искрени. Ще се пробуди вашето съзнание, и вие ще видите всичките ваши минали съществувания, всичко ще се разкрие пред вас. И в Писанието се казва: "Ще се отворят книгите на живота; ще бъдат съдени и живи, и мъртви." Те взимат буквата на закона. Трябва да бъдем съдени. Това ще бъде един много тържествен ден. — Как ще бъдем

съдени? — Добрите ще бъдат съдени, като ги награждават. В бъдеще, само добрите ще бъдат съдени. Грешните няма да дойдат пред съд. Лошите хора, грешните, ще бъдат съдени на земята, а ние ще съдим праведните. То ще бъде благоволение към тях. Всички ще бъдем съдени! Големи наказания ще има, и всеки ще понесе наказанието си. И, като го приемеш, лицето ти ще бъде радостно, че си удостоен с великия вечен живот. Наказание, поука от Бога. Той ще учи хората и ще им даде мъдрост.

Пак ви казвам: Вложете любовта за основа, и от нейно гледище, бъдете смели и в нищо не се самозаблуждавайте. Трябва да дадете пример на разбиране в света. И млади, и стари да кажат: Тук си прав, тук не си прав. И аз бих желал, българите да се отличават с характер, че каквото кажат, да го изпълнят. Например, някой обещава да дойде в три часа, а той иде в пет часа. Два часа закъснение! После търси причини да се извинява. Обещаваш да услужиш на някого, и не изпълниш обещанието си. Бъди точен! Каквото обещаеш, трябва да го изпълниш. Имаш някакво убеждение. Смело изповядвай убеждението си! Не се страхувай. Ако нямаш убеждение, това е друг въпрос. Питат те, в какво вярваш. Ще кажеш: Вярвам в Бога на Любовта, Мъдростта и Истината. Вярвам в Бога на Правдата и Добродетелта. Ама нямало правда в света! И за това си има причини. Ще дойде ден, когато всички ще видят правдата. Казано е в Писанието: "Бог ще изтрие всяка сълза от очите на хората, и скръб не ще да има." — А сега? — Сега е денят, когато богати и бедни, учени и прости трябва да служат на Бога.

Сега аз желая да събудя Божественото във вас, защото моето Божествено е и ваше, и вашето е мое. Това, което аз печеля, и вие печелите; това, което вие печелите, и аз печеля. Така трябва да мислите всички. Аз се радвам, като чуя, че някой от вас свири и пее добре. Като вървя из града, дето чуя хубаво пеене или свирене, спирам се да слушам. Радвам се на успеха на всяка душа. Радвам се на вашите светли мисли, на вашите благородни чувства, на вашите добри постъпки. Не се интересувам от вашите дрехи, от вашите къщи и богатства. Интересувам се от успеха на вашата душа и на него се радвам. Затова моля Господа да подобри условията ви.

"Защо ние не можахме?" — Защото нямате любов. — Защо и българите не успяват? — Любов нямат, любов им трябва. Бог помага на онзи народ, който има любов. — Неправда има в света. — Не, няма неправда, но днес действат законите на кармата, на строгата, неумолима

карма. Ще видите, че само онези народи успяват, имат бъдеще, които постъпват справедливо и благородно. Само онзи народ успява, който има за основа любовта, правдата и свободата. Дето е лъжата, никакъв успех няма. И от българите се иска, в основата им да лежи правдата. Това се иска и от всеки човек.

Като говоря така, някои от вас са вътрешно недоволни, протестират в себе си: Ние не сме лоши. — Добри сте, братя, добри хора сте, горе сте ябълки, долу, в корена — тръни, дивачки. Имаш любов, но долу си трън, — Какво да правя? — Ще измениш коренно живота си в основата, в почвата, и дивачката ще стане ябълка. — Как ще стане това? — Приемете Христа в себе си, приемете Великия Брат на човечеството. Приемете Го като единствен добър човек, като единствен, Който има любовта. Който има мъдростта, Който има истината в себе си. Приемете Го като единствено същество, от което произлиза всичко добро. Това е Бог. Ние сме лъчи от Бога, Който се проявява в нас. Като знаете това, не се стремете да бъдете добри. Бог е добър, а вие дайте възможност на това добро да се прояви във вас. Щом си лъч от Бога, ти ще мислиш за Него, за Царството Божие. Следователно, можеш да бъдеш като Бога, но не по-горе от Него. Никой не може да надрасте Бога. Той е безграничен, безпределен, безконечен. Той е непостижим в своите пътища. Досега Бог се е проявил за нашето съзнание като Любов, като Мъдрост, като Истина, като Правда и като Добродетел. Каква е същината на Бога зад нашето съзнание, не знаем. Хиляди и милиони години са нужни, за да познаем величието на Бога. Великите Братя, за които казвам, че носят земята на ръката си, застават пред Бога с всичкото си смирение. Те виждат в Неговото Лице Онзи, Който държи с малкия пръст на ръката си не само земята, но цялата вселена, всички светове. Той носи всичко. Велик е Бог! Необятен, безграничен е Той, Можете ли да си представите, каква грандиозна идея, какво необятно понятие е Бог!

Да застанем пред Бога, като Любов, с всичкото си смирение! Да се спрем пред Него в мълчание — нищо повече. Като кажем "Бог е Любов", душата ни да се изпълни с благодарност, с мисъл, с истина, Велик е Той! Велики са всички, които изпълняват Неговата воля с любов! Велики сме и ние, понеже изпълняваме Неговата воля!

11. Беседа от Учителя, държана
на 24 декември, 1922 г., София.

Простри ръката си!

*„Простри ръката си!” *)*

Съвременните учени си задават въпроса, що е щастие и се стремят да го обяснят научно. Други си задават въпроса, какво представя светът – и те се мъчат да го обяснят. Трети се запитват, какво нещо е животът. Казвам: Щастието, светът, животът са загадки, сложни задачи, които, обаче, трябва да се решат. Това са задачи с много неизвестни. Някога човек мисли, че разбира живота; някога мисли, че не го разбира. Много естествено. Когато работите на богатия вървят добре, той мисли, че разбира живота. Щом работите му се объркат, и касата му се изпразни, той мисли, че не разбира живота. Когато денят е ясен и топъл, птицата хвърчи добре и разбира живота. Щом падне мъгла и завали дъжд, тя се обърква и не разбира вече живота.

Човек знае много неща, но лесно може да ги забрави. Трябва ли да ви се доказва това? Мислите ли, че няма да ги забравите? Ще ги забравите. Ако питам учениците, как ще решат известна задача, те ще видят, че макар и решавана някога, забравили са я вече. И музикантите са учили много неща, но като се опитат да свирят, виждат, че са ги забравили, особено мъчните парчета. Правникът забравя някои закони, проповедникът – някои проповеди. Много проповедници изучават проповедите си наизуст, искат да им върви гладко, като по вода, но, като се качат на амвона, всичко забравят. Случват се изненади с човека. На какво се дължи забравянето? Много причини има за това. За изяснение на въпроса, аз ще си послужа със следната картина: Пътник си, минаваш през позната местност в ясен, слънчев ден. Дето и да се обърнеш, всичко ти е познато, не можеш да се объркаш. Всяка долина, всеки връх ти са познати. Обаче, случва се да минаваш през същата местност в тъмна, облачна нощ. Пред тебе мъгла, нищо не виждаш. Казваш си: Чудно нещо, тази местност ми е позната, всеки кът ми е известен, Какво стана сега, че не мога да се ориентирам? Забравих пътя, не зная, накъде да вървя. – Забравил си, защото и вън, и вътре в тебе е тъмно, нямаш нужната светлина. Щом излезеш от тъмната нощ и влезеш в ясния слънчев ден, казваш: Аз зная пак толкова, колкото и по-рано.

И тъй, космосът е сложна задача, която сме длъжни да разрешим. Ден след ден ние я разрешаваме. Например, задача е, защо човек трябва да яде и пие. Не може ли разумната природа да ни освободи от това нещо? – Щастие или нещастие е яденето? – За богатия е щастие, за бедния – нещастие. Когато на трапезата на богатия сложат тлъста, добре опечена кокошка, той е щастлив. Когато бедният няма нищо за ядене, той е нещастен и се пита, защо трябва да се яде. И като си жаден, а не можеш да задоволиш жаждата си, пак се питаш, защо трябва да пиеш вода. Докато кокошката е на трапезата, и детето може да реши задачата. Взима кокошката, отрязва си оттук - оттам и се чувствува щастливо. Ако няма какво да яде, ще плаче, не може да реши задачата си. При това, интересен е фактът, как човек е научил, какво да яде и какво не. Като види органическата материя – месо, зеленчуци, плодове, веднага ги използува. Щом дойде до неорганическата материя – камъните, той казва: Това не е за ядене. Учените обясняват това. Техните обяснения са верни, но за нас това е задача. Човек не може да използува камъните за храна, но вижте, какво правят растенията. Като попадне на канара, растението се нагажда и там: постепенно започва да работи върху нея, докато изкара известни елементи, като храна за себе си. Мъховете растат по камъните, оттам черпят своята храна, но и те се нуждаят от дъжд и слънчева светлина.

Христос казва: „Простри ръката си!” Ето една задача. „И там беше някой си человек, който имаше ръката си изсъхнала.” (1 ст.). Той ходил тук-там да се лекува, молил се на мнозина и когато бил крайно безнадежден, срещнал Христа, Който му казал: „Простри ръката си!”

Изправи се посред и каза им: „Простено ли е съботен ден да прави някой добро, или да прави зло? Да спаси ли душа, или да погуби?” (4 ст.). Днес думата „фарисей” няма добро значение, но на времето си, тя означавала учен човек, от висок род, благороден. Значи, тя е дума с двояко значение. И сега има такива думи и изрази. Например, тежко на онзи, на когото кажеш „аз ще те науча.” Обаче, този израз има и добро значение: ще научиш някого на нещо. Ако употребиш този израз с лошото му значение, ще ти отговорят: Ще ме научиш, но ти ще видиш! Ето защо, като говори, човек трябва да мисли, да преценява думите си, да не ги изопачават. Ако сега кажеш на човека фарисей, той ще се обиди. На времето си, тази дума е била почетна, както, ако кажеш днес на някого, че е руснак, българин, англичанин, французин. Ако отидеш в Македония и кажеш, че си българин, там е опасно това име. – Защо е така? – Това са задачи, които

трябва да се решат. – Това е противоречие. На какво се дължи то? – Това е задача за вас. Ето, много религиозни системи са съществували и до днес съществуват. Всички изхождат от принципа, че Бог е Любов, Мъдрост и Истина, въпреки това, и между тях има разногласие. – Защо? – Първият сняг е чист, бял, приятен за гледане. След време той става черен, смесва се с пръстта, става кален. – Де остана хубавият бял сняг? – Изгуби се. Ако на черния, като пръст, сняг посееш жито, то няма да израсте. – Защо? – Като изгрее слънцето, снегът ще се превърне в черна вода, но не е пръст. Коя е причината за изопачаването на благородните и възвишени идеи на човешката душа? На този въпрос могат да се дадат много отговори. Според едни, съществуват лоши сили, които объркват работите, и добри, които ги оправят. – Как е възможно, всесилният и всемогъщ Бог, Който създал света, да създаде два вида сили, едни добри, а други лоши? Ще обясните научно, че в даден случай, известна сила работи като добро, а в друг случай, като зло. Много естествено, ако преядеш, и най-добрата храна ще произведе разстройство в организма.

„Простри ръката си!” – Какво означава простирането на ръката? – То не е обикновено простиране. Когато писателят простре ръката си и започва да я движи върху хартията, от нея излиза нещо. Простирането на ръката има вътрешен смисъл. Когато царят простре ръката си, това простиране има смисъл. Ръката представя велик символ. – Кога? – Ако всеки ден ти простираш ръката си и се запитваш: Живея ли аз съобразно своята ръка? Според някои, ръката е механически инструмент. И това е вярно. И езикът е механически инструмент, но кажеш ли една дума с него, можеш да запалиш целия свят. Малък е езикът, но чудеса прави. В този смисъл, и ръката е активна сила, която се проявява чрез човешката воля. Каквато книга да четете за човешката воля, казвам: Волята е велик израз на човешкия дух. Това е велика истина.

Съществуват няколко вида истина: от физически характер, т. е. истина, която възприемаме с едно от петте сетива; истина от морален характер, която се отнася главно до бъдещето; отвлечена истина, която почти няма допирни точки с физическия свят. Според някои, отвлечена истина е вярата на човека в задгробния свят. Какво отношение има вярването в задгробния живот към физическия живот? То няма почти нищо общо с материалния свят. Някога отношението между този и онзи свят е такова, каквото между живота на човека и жабата. Какво ще се ползува жабата, ако й разказваш нещо за човека? Едни вярват в другия свят, други

не вярват. Не е лошо, че вярваш, или не вярваш. Ако не виждаш връзката между явленията и законите на двата свята, естествено е да не вярваш. Всъщност, вярваш, или не вярваш, има връзка между двата свята. Първоначално, водата е била някъде в пространството, далеч от повърхността на земята. След време, според учените, водородът и кислородът се съединили в отношение 2:1 и образували парата. После парите се сгъстили и образували водата. Като замръзнала, водата се превърнала в лед. Това са състояния, през които минава едно и също вещество – водата. Коя е причината, материята да изменя състоянията си? – Ще кажете, че причината се крие във външните условия. Така е, външните условия влияят и върху хората, не само върху материята. В какво се заключават външните условия? Аз наблюдавам, как котката играе с опашката си и не може да разбере, че опашката е нейна. Тя гледа на нея като на нещо отделно от себе си. Като я хване, тя си казва: А, хванах те най-после! Стисне я, но като я заболи, почва да мяучи. Като питате за причината на нещастията, казвам: – Причината за нещастията е фактът, че вие сте хванали опашката си, стискате я, като чужда, и сами си причинявате болка. – Как да се справя с болката, с нещастието? – Не стискай опашката си. Опашката е символ (емблема) на животинския ум. Докато животното има опашка, умът му работи, и то е активно. Щом му отнемете опашката, активността му изчезва. Следователно, животното ще хванете за опашката, а човека – за езика. Когато животното минава в човешка форма, ролята на опашката се замества с тази на носа. Между носа и опашката има известно съотношение.

„Простри ръката си!” Проявата на ръката е един велик процес. Това се вижда от нейното устройство, от съчетанието на нейните линии. Кой не е изучавал ръката? Както съвременните лекари изучават мускулите на тялото, така и хиромантиците са изучавали най-подробно човешката ръка. Лекарите са дали много нещо на човечеството, но те не са дошли още до изучаването на ръката. Те познават много добре анатомията и физиологията на ръката. Обаче, ръката има и друго предназначение от гледището на хиромантията. И езикът извършва три служби: При храненето – там той играе ролята на слуга. Посреща гостите и ги напътва, накъде да се обърнат, как да се движат. Той им посочва вратата към главния вход. Щом изпрати едни гости, очаква други. Като свърши тази работа, сяда на едно място и мълчи. Втората служба е говоренето. От езика излиза красива реч. Той декламира, пее и които слушат, казват: Отличен

език! Като престане да посреща гостите, да говори и пее, езикът пристъпва към третата служба – прави своите научни изследвания и доклади. Той казва на господаря си, какъв е вкусът на веществата, каква температура имат. И ръката е нещо сложно, поради което трябва да се изучава.

„Простри ръката си!” Ако проникнете във вътрешния смисъл на това изречение, то крие в себе си магическа сила. И наистина, като се обезсърчи, човек спуща ръцете си надолу и казва: От мене няма да стане човек. Той казва, че му липсва нещо; че не е роден, както трябва. Следователно, видиш ли човек със спуснати ръце, преплетени крака, ще знаеш, че е обезсърчен. Кажи на този човек: „Простри ръката си!” Когато простре ръката си, в ума му ще се яви мисълта, какво трябва да прави. Докато има ръка, той знае, какво може да прави. Ще кажете, че трябва да се говори на хората ясно, определено. И аз бих желал да видя човек, който говори ясно,. разбрано. Днес повечето хора говорят неразбрано. Мислите ли, че нещата са ясни? Голямо изкуство е да говориш. – Защо не може да се говори разбрано? – Защото хората са изгубили първоначалния език, на който са говорили. Те не знаят и своя първичен произход. Според някои учени, човек е произлязъл от микроб. Лесно е да се каже това, но откъде се явил този микроб? Ако трябва да се докаже, ще приведем мнението на онзи „знаменит” американски негър – проповедник, който разказвал на слушателите си, как Бог създал света и човека. Той казвал: Бог направил човека от най-фина кал. После го турил на плета да съхне. Вдъхнал в него дихание на живот, и той станал жива душа. Един от слушателите го запитал: Кой направил плета? –Това не е твоя работа, отговорил проповедникът. Значи, лесно е да се каже, че човек е произлязъл от микроб, но кой създаде микроба?

Сега и вие често си мислите, че обяснявате нещата. Химиците казват, че от съединяването на кислорода с водорода се образува вода. Влезте по-дълбоко и намерете причината, която ги кара да се съединят. Аз не разглеждам въпроса като религиозните хора – повърхностно. Казвам, че тия елементи се съединяват, защото се обичат. Значи, афинитета между тях ние наричаме обич. Колкото по-лесно се съединяват два елемента, толкова по-голяма е обичта между тях. Щом се съединят, от тях се образува нещо ново. Сегашните учени отиват по-далеч и говорят вече за йони на елементите. Те дават различни обяснения, но аз не приемам, че първоначално, човек произлязъл от микроб. Други са тълкуванията на окултната наука. Според нея, първоначално, човек е бил велико същество,

с голяма разумност. Той знаел много повече, отколкото сегашните учени. Щом се изявил в света, той произнесъл първо думата любов – ключът на живота. – Де е този ключ сега? – Изгубен е. И до днес окултистите търсят изгубения ключ. Които подържат това твърдение, те са изгубили ключа. Днес никой език няма този ключ. Значи, всички съвременни езици са без ключ. И всички религиозни хора нямат ключ. Във всички религии се говори за Бога, но не със същинското Му име. Първият човек, който назовал Бога с истинското Му име, той изгубил тази дума. – Коя е тази дума? – На български е Бог, на турски Аллах, обаче това са преводи на първото име на Бога. Понеже тази дума е загубена, хората и до днес говорят неразбрано. Говориш на Бога, но Той не те слуша. Бог ще те разбере само тогава, когато произнесеш истинското Му име.

Един ден вървя по улицата и чувам някой казва: Шът-шът! Аз си вървя, не обръщам внимание. Казвам му: Приятелю, на име ще ме извикаш. Ще кажеш: Господин . . ., и аз ще разбера, какво искаш. С „шът”, работа не става. Така и на религиозните казват, че трябва да вярват в Бога, но със заповед работа не се върши. В кой Бог? Важно е да се знае истинското име на Бога. Турчинът казва: В Аллах ще вярваш. Това са все неразбрани въпроси. Сега ние говорим научно – изнасяме самата истина. Поради неразбраната същина на Бога, в сегашната религия, както и в миналите, има голям упадък. Който се занимава с математика, трябва да разбира всички отношения в нея. Казвам: 1:2 = 2:3. Какво означава тази пропорция? Математикът знае значението на единицата. Той разбира и думата едно. Но какво означава единицата, едното? Ще кажете, че единицата е права линия. Под „единица” разбираме онази първоначална сила, която турила всичко в действие и станала осезаема за хората. Значи, проявлението на едното във всяко отношение, наричаме единица. Тогава казваме: Онази материя, която възприела единицата и изявила всички нейни форми, се отнася към двойката, т. е. към условията, както двойката се отнася към тройката, т. е. към изявените вече резултати. С други думи казано: бащата (1) се отнася към майката (2), както майката (2) се отнася към сина (3). Това означава пропорцията – 1:2 = 2:3. Първо бащата обича майката, а майката обича детето си. Това е закон. Като казвам „обич”, във вашите умове изпъква обичта в сегашните ѝ форми. – Какво е било първоначално отношението между хората? – Първоначално; те не се раждали така, както сега. – Защо? – Всеки слънчев лъч, който минава през пространството, сам по себе си е жив. Той е съзнателна сила, която може да се превърне в живо същество.

Това твърдение може да се оспорва, както днес се явява спор около създаването на човека. Питаш едного: Ти беше ли там, когато Бог създаде човека? – Така е писал Мойсей. – Да, но и Мойсей не е бил там. Има, обаче, хора, които са били там. Силата на Христовото учение се заключава в това, че Той казва за себе си: Когато светът се създаваше, аз бях там. И наистина, когато Христос дойде на земята, учението Му се състоеше само от една дума. Той предаде Своето учение само в тази дума. – Коя е тази дума? – Днес никой не я знае: нито православни, нито католици, нито евангелисти. Ако ме слуша някой от тях, ще каже, че не говоря истината. Нека докажат, че те са прави. Изобщо, когато нещо се отрича или доказва, то трябва да става по правилата и изискванията на науката. Нещата се доказват и отричат научно. Ето, и аз казвам, че Бог е Любов. И аз говоря за любовта, но това, което досега съм говорил за любовта, е далеч от самата любов, от първичната дума „любов”. И досега още аз говоря за любовта с преводен език. Който изговори първичната дума на любовта, той е в състояние да стопи и най-мъчнотопимите метали. Огън е тази дума. И златарят си служи с особена духалка. Като я постави в пламъка и насочи златото срещу нея, то веднага се стопява. Иначе, не може да се топи. Оплакваш се от мъжа си, че е твърд, груб. Занеси го на златаря, да го стопи. Той ще го тури на пламъка срещу духалката и ще духа. След малко мъжът ти ще се стопи и ще почернее. Като го види, жената ще се уплаши. Златарят ще го тури в киселина и, като го лъсне, той ще светне, ще се превърне в чисто злато – видоизменил се. Не се страхувайте от нищо. Попаднете ли в огъня на любовта, ще се стопите и превърнете в злато.

– Що е религията? – Изкуство, подобно на златарството: да знаеш, как да топиш златото и да правиш от него пръстени, огърлици й други златни украшения. Що е животът? – Изкуство за придобиване на добродетели и да знаеш, как да се кичиш с тях. Казваш, че си религиозен, защото се молиш на Бога. – Важно е, как се молиш. Да застанеш прав и да шепнеш молитви това не е молитва. – Как се е молил Давид? – Давид се е молил най-добре, когато бил гонен. Тази молитва е особена. Човек се моли най-добре, когато го гонят. Щом спре гоненето, и молитвата спира. Докато живееш като цар, в охолство, ти не можеш да се молиш. Друг е въпросът, да те поставят при големи страдания, при големи изпитания и гонения. Тогава ще се молиш, както трябва. Представи си,. че си вързан с въже и те пуснат да висиш над пропастта. Ще се молиш ли? Ще викаш: Господи! Господи! Това е молитва. А тъй, насърбаш се с топла чорбица, наядеш се с

печена кокошка, и после ще се обърнеш към Бога и ще кажеш: Господи, благодаря Ти. – Това не е молитва. Докато кокошката е в стомаха ти, не можеш да се молиш. Не ви упреквам, но обяснявам защо животът ви няма добри резултати. Първото условие за молитвата е човек да изоре нивата си. Ще мине с плуга по нея четири-пет пъти и тогава може да я засее. Иначе, колкото и да плаче, никой не може да му помогне. Бодили и тръне ще растат на нивата му. Който види изораната нива, ще се спре пред нея и ще каже: Приятелю, аз имам хубаво семе, искам да посея твоята нива. Казваш: Скърбя, тъжен съм. – Изора ли нивата си? – Не съм я изорал. – Впрегни ралото си, изори нивата, посей я и после плачи, колкото искаш. Тогава плачът ти ще бъде на място и ще принесе своето благословение.

„Простри ръката си!” Човекът с изсъхналата ръка е плакал много, но преди това е орал и сял. Христос му обърна внимание, защото е заслужил. Като го излекува, Христос се обърна към събралия се при Него народ и го запита: „Позволено ли е на някого да прави добро в съботен ден?” Всички мълчаха, никой не Му отговори. – Защо? – Защото някога е опасно да се говори. И аз зная това, някога трябва да мълчиш. Човек може да говори всичко пред хора, които го разбират. Някога чувам, как моите слушатели изопачават думите ми, цели опашки им прикачват. Някога опашките са много големи, като опашките на лисиците, за които говорил един американски проповедник. Той се отличавал с това, че обичал да преувеличава нещата. Като знаел своята слабост, той молил своя приятел да го коригира по някакъв начин, с особен знак. Веднъж той проповядвал за лисиците, които Самсон хванал. Те се отличавали по това, че имали дълги опашки. В увлечението си, проповедникът казал: Тези лисици имали дълги опашки, по четири метра. Приятелят му дал знак да намали. Проповедникът казал: Струва ми се, че опашката на лисицата не може да бъде толкова дълга – трябва да е била до три метра. Приятелят пак му дал знак. – Може да не са и три метра, но около два метра. Така намалявал, докато стигнал до половин метър. Приятелят пак дал знак. – Повече не намалявам! Обикновено, хората преувеличават нещата, все удължават опашката на лисицата. Какво означава дългата опашка? – Изопачаване на известна мисъл, т. е. криво тълкуване на мисълта.

„Простри ръката си!” – Каква мисъл е вложил Христос в тези думи? – Първо, Той е искал да помогне на сакатия, като същевременно внесъл светлина в неговия ум. Закон е: Когато светлината проникне в човешките очи, тя ще донесе своето благословение. Като говоря за Новото учение, аз

нямам намерение да измествам друго учение. Светът върви напред, религията и науката също напредват. Не съм аз, който измества старото. Който е дошъл до известно развитие, той продължава да върви напред. Ако спре някъде, скъпо ще плати. Всеки знае, че златното време на неговия живот е ученичеството. Вземе тетрадките и книжките си и, хайде на училище! Майката и бащата се грижат за него, а той не мисли за нищо. И ние трябва да бъдем ученици, за да научим първата дума. Тя е изгубена, но трябва да се намери. Това ще произведе коренна промяна в човека. Тази промяна, именно, подразбира новораждането, за което се говори в Евангелието. Тази дума ще бъде основа на новия живот, дето няма болести, няма и смърт. Смисълът на живота не е в това, да живееш добре; смисълът на християнството не е в спасението. Смисълът на всичко е в безсмъртието: да станеш безсмъртен, да влезеш при онези условия, дето се проявява Божественият живот. Не можеш ли да станеш подобен на Бога? Това е желанието на Бога. Такова е желанието и на всеки баща. Кой баща желае смъртта на децата си? Бог, Който е всемъдър, всеблаг, не може да иска смъртта на децата си. Следователно, и ние искаме да бъдем като Бога. – Как? Да бъдем като Бога? Това е богохулство! – Да, ти можеш да бъдеш като Бога благ, да живееш като Него, да бъде душата ти пълна с Божията Любов, Мъдрост, Истина, Правда и Добродетел. Това е Бог. – Сила се иска за това. – Да, ще бъдеш силен. Само добродетелният човек е силен. Който няма добродетели, не може да бъде силен. Добродетелите са условия за проява на силата. Който няма добродетели, е подобен на замръзнала змия. И най-страшната боа, пренесена в студен климат, ще се вцепени и ще бъде безопасна. Без добродетели не можеш да проявиш никаква смелост и решителност, никакво благородство, нищо възвишено. Те са необходими за всички хора: за майки и бащи, учители и ученици, свещеници и владици, управници и общественици. Истинският живот започва с добродетелите.

Казвате, че яденето е от първа необходимост. – Че трябва да ядем, по това няма спор. Обаче, какво трябва да ядем? Ето един въпрос, върху който се явява спор: вегетарианци ли трябва да бъдем, или месоядци? Че трябва да пием, и върху това няма спор. Обаче, какво да пием: вода, вино, ракия, или друго питие? Трябва да имаме вяра – и върху това няма спор. В какво и в кого да вярваме – ето спорът. Едни казват, че трябва да вярваме в Бога, други –в любовта, трети – в науката. Вярата зависи от културата, от развитието на човека. Когато съзнанието на хората се пробуди, те имат” вече убеждение. – В какво се заключава то? Кое е това убеждение? – Не

мога да го кажа. Всеки сам ще дойде до това убеждение. – Кога? – Когато намери първата дума, когато намери загубения ключ. Аз съм посветил целия си живот в търсене на тази дума и съм я намерил. – Кажи я и на нас. – Не е позволено да споделя една свещена идея или една свещена дума с човек, който е прекарал живота си в ядене и пиене, в задоволяване на своите слабости. То е все едно, да повериш богатството си на своя разпуснат син. Вместо да го използува разумно, той ще злоупотреби с него. Той ще постъпи, както онзи млад американец, който прахосал наследството си за шест месеца. Като единствен наследник на дядо си, той получил 30 милиона лева. Веднага съобщил във вестниците, че дава възможност на всички свои съграждани, в продължение на три деня, да ядат и пият на негова сметка, колкото искат. След шест месеца той останал без пет пари в джоба си и се принудил да продължи стария си занаят – говедарство. Ако сега и на вас дадат такова богатство, няма да направите повече от това, което направил младият американец. – Как? Аз ли няма да направя нещо? Дай ми това богатство, да видиш, какво мога да направя.

Казвам: Като забогатее, човек има две възможности – да падне, или да се повдигне. В първия случай, той използува богатството си за своя сметка. Направи няколко големи, хубави къщи и ги дава под наем. Между наемателите му влизат и непознати, и приятели. Обаче, в скоро време той разваля отношенията си и с едните, и с другите: този не платил наема си, онзи не платил. Той се кара с тях, дава ги под съд, разплаква ги. Отношенията между наемателите и него стават враждебни. Като го видят, че иде, те казват: Изедникът пак иде! Не знаем, какво да правим. Ако богатият е разумен, така ще постъпи с богатството си, че пръв той ще се повдигне. Ще направи няколко къщи и ще каже на един от приятелите си: Моля ти се, иди при най-бедните семейства в града, предложи им да живеят в тези нови къщи без наем, без грижа за утрешния ден. Ако те питат, чии са тези къщи, няма да казваш името ми. Ще кажеш, че един добър човек ги осигурява, без да иска нещо от тях. Ще живеят в къщите, докато са живи. След време той ще ги посети, ще си поговори с тях, да види, как гледат на живота. Като разбере, че с това вярата им в доброто се усилила, и той ще каже: Има добри хора в света, заслужава да се живее!

– Как постъпват повечето хора днес? – Светският човек, като направи добро, постоянно го споменава и казва: Аз направих това добро! Религиозният казва: Аз обърнах този човек към Бога, аз го спасих. Едно време той беше лош човек, сега стана добър. Така постъпил един

варненски богаташ. със своя беден съсед. Той го срещнал на улицата и му казал: Комшо, отивам на пазара, ела с мене да ти купя нещо, да направя едно малко добро, да ме споменаваш. Отбили се в една касапница. Богатият купил един черен дроб, дал го на бедния да си сготви чорба. И двамата си тръгнали заедно. Колкото познати срещал, богатият казвал: Купих на този човек един дроб, да си направи една чорбица.

Днес се проповядва на хората за спасението, кой щял да ги спаси. – Никой никого не може да спаси. Казва се, че Христос спасявал хората. Видели ли сте Христа? – Не сме Го видели, но вярваме в това. – Познавате ли Христа? – Не Го познаваме. – Знаете ли, как спасява Христос? Изучавали ли сте това изкуство? Не е все едно да казваш, че Христос спасява хората и. да знаеш, какво е спасението. Казваш, че твоят учител свири хубаво. – Ти знаеш ли да свириш? И ти трябва да свириш като учителя си. Казано е: „Така да просветнат вашите дела пред човеците, че като ги видят, да прославят Отца нашего на небеса.”

Сега аз изнасям своята проповед и мога да я развия много добре – точка по точка. Ще кажете: Отлична проповед! – Това не е достатъчно. Като казваш, че Христос спасява хората, да знаеш, как става това спасяване. Досега никой не е казал, как спасява Христос. Ако искаш да научиш това, ела при мене, аз ще ти покажа, как става това. Ще направя един кръст, ще забия ръцете и краката ти на кръста, с по два гвоздея. След това ще те туря в гроба, дето ще прекараш три деня. На третия ден Бог ще те извади от гроба и тогава ще разбереш, как Христос спасява света. След възкресението си Христос каза: „Даде ми се всяка власт на небето и на земята. Идете сега да проповядвате моето учение.” Който повярва в закона на любовта, той ще бъде спасен.

Сега и вие ще изучавате, коя е първата дума. Аз желая да дойдат всички религиозни хора, да кажат, коя е първата дума, с която е назован Господ. Коя е първата дума на детето към майката? Ще кажете, че първата дума е „мама.” Не, преди нея е казана друга дума, която вие не сте чули. Колко е плакало, колко е говорило детето, докато каже първата дума. Тя е казана преди първия плач. Майката казва: Детето заплака. Тя е чула плача на детето, но не и първата дума. И досега хората чуват само плача на детето. – Защо не се чува първата дума? – Защото някои същества, шашармаджии, удрят с тъпан около детето, за да не се чуе първата дума, която ще изговори то. Когато раждаше, първа майката трябваше да чуе тази дума. Хиляди и милиони години се изминали, откак жената ражда, но

никоя майка не е чула тази дума. Само една жена я чула. Коя е тя, няма да ви кажа. Павел казва: „Родих ви.” Раждането подразбира първичната дума. Когато вие я чуете и разберете, тя ще осмисли сегашния ви живот. Всички философии, всички учения ще придобият нов смисъл. Аз ще ви обясня важността на тази дума, без да ви казвам, коя е тя. Представете си един трудолюбив момък, който копае градини, ниви, лозя, докато един ден забогатее. Той има на разположение слуги и всичко, каквото пожелае, но няма възможност да си избере възлюбена на сърцето. Всичко има той, но възлюбената не е дошла. Той ходи натук - натам и се пита: Защо ми е това богатство, без другарка? Такова беше и положението на Адама в райската градина. Защо му беше другарка? – Той търсеше своята възлюбена. Когато Бог създаде Ева, Адам чу само плача й, не можа да чуе първата дума. Той каза: „Тази е плът от плътта ми и кост от костта ми.” Понеже Адам не чу първата дума, Бог му каза: Ще излезеш вън от рая! Значи, след дългия си сън, Адам чу само това, което и майката чува при раждането на детето. То заплакало, и Адам каза: „Тази е плът от плътта ми и кост от костта ми.” И сега всички разискват, какво представя жената. Казва се, че е плът и кост от човека. Не, това не е жената. Тя носи в себе си първата Божествена дума, която спасява света. Аз нямам думи, с които да изкажа, какво нещо е жената. Тя е дева, девица, която ражда. Това, което вие казвате за жената, не е жена. Според вашето разбиране, жената е опорочена, продала се на някого. Тя казва: Няма кой да се грижи за мене; нямам подслон, ще се оженя. Девата, която носи първата дума в себе си, тя е силна; тя не се нуждае от мъж, не търси ничия подкрепа. Тя е по-силна от всеки мъж, от всеки човек. Това е човешкият дух. За духа още спорят: принцип ли е той, сила ли е.

Сега, като говоря така, аз не засягам вашия живот. Аз имам пред вид целта, към която се стремим, смисълът на живота, Всеки иска да бъде щастлив: майката, бащата, децата, учителят, свещеникът. Но въпреки това, никой не е щастлив. Бих желал да дойде при мене някой щастливец, да запиша името му. Досега никой не е дошъл. – Защо? – Защото никой не носи първата дума в себе си. Казано е в Писанието: „Роденото от духа, дух е; роденото от плътта, плът е.” Роденият от духа не пита, православен ли си, вярваш ли в Бога, от коя партия си. Родените от духа веднага се познават. Аз съм готов да пожертвувам за родения от духа всичкия си имот, всичко, каквото имам. За тия, които носят първата дума в себе си, в Писанието е казано, че преди те да се помолят на Бога, Той ще отговори на

молитвата им. Тяхната душа е чиста и възвишена, и любовта отговаря на всеки техен зов. Това е учението, което трябва да се проповядва на хората. Сега, между тях се явява един груб спор. Аз съжалявам за това, че хората първо се бият, изпочупят главите си и трябва да дойдат лекари да ги превързват и чак тогава да си говорят братски. Какво братско има в това? Счупил си крака на брата си, той – твоята ръка. И двамата сте превързани, и вие казвате: Глупава работа излезе нашата! – Е, така ще влезем в Царството Божие: хроми, слепи, така е казано в Писанието. – Не, има нещо изопачено във вашата мисъл.

Христос казва: „Простри ръката си!” Разбирайте право Христовите думи, не ги изопачавайте. Христовите думи лесно могат да се изопачат. И думите на Павла могат да се изопачат. Той казва: „Царството Божие не е в ядене и пиене.” На друго място казва: „Каквото ви дадат, яжте и благодарете.” – Кога е казано това, при какви условия? – Когато дава отговор на стиха, че Царството Божие не е в ядене и пиене. Има нещо по-високо от яденето и пиенето. Знаете ли, какво ядат и пият ангелите? Питат ме, каква е разликата между духовния и физическия свят. – Съществата от духовния свят ядат и пият, както хората, но те асимилират напълно храната, без никакъв остатък. Затова там няма отходни места. Там няма кухни с тенджери, чинии, метли, както тук. Там културата е много висока. Къщите им са красиви, особен стил. Като видиш една къща, ще кажеш: Това е къща! Те не спят на легла, като нас. Когато Мойсей се качи на Синайската гора, Бог му показа модела, по който да направи скинията. Каквито усилия да правят хората, мъчно могат да постигнат нещо. Решено е да изпратят делегация в онзи свят и като се върнат, да представят модели от всичко, което са видели там. Днес всеки тълкува, кое как да се направи, но моделите им не се реализират. Един проповедник каже едно, друг каже друго. Не, ще отидеш горе, ще видиш, какви модели има там, и като слезеш, сам ще ги направиш. Каквото има в духовния свят, точно това трябва да се приложи и на земята. Мойсей, като видя модела на скинията, направи я точно такава, каквато му показаха. И като питате, какъв е духовният и Божественият живот, казвам: Ще отидете горе и ще ги видите. Какво трябва да бъде Братството? – Като знаеш методите, как да се живее, не остава нищо друго, освен да ги приложиш. Всички идеи, които се разпространяват между хората, са добри, но нямат методи за приложението им в обществения живот.

Прилагането на новите идеи има място в новата, възвишената

култура. Следователно, не мислете, че духовният свят е нещо отвлечено. Според мене, най-великото, най-реалното в света, това е духовният живот. Ние сме сенки на този живот. Даже и най-крайните материалисти, като комунисти, социалисти, в приложението са по-големи идеалисти от духовните хора. Днешният свят се е обърнал с главата надолу. Например, онези, които на теория са духовни, в практическия си живот са материалисти. Обаче, ние се радваме на идеалното, чистото, възвишеното. Няма защо да спорите, дали някой вярва, или не. За нас въпросът е поставен другояче. Някой казва: Важно е, дали човек вярва в Бога, или не. Това са относителни неща. И онзи, който не вярва, и онзи, който вярва, нямат първата дума в себе си. И който се моли по три пъти на ден, и който не се моли, и те нямат първата дума в себе си. Единият е честен и казва: Аз съм се отчаял вече, не вярвам в нищо. Другият казва: Аз вярвам. Обаче, религиозните хора трябва да си признаят, че не познават Бога. Казано е: „Това е живот вечен, да познаем Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си проводил.” Вечният живот трябва да има резултат. След това казвате, че истината се заключава в това, да познаете Бога. Познаваш ли Го? Имаш ли вечен живот? Всеки трябва да носи вечния живот в себе си. Този живот не се основава на принципа на щастието, но на принципа на висшата разумност.

И тъй, вие ще вложите в ума си мисълта, че никой не може да напусне живота си, но ще гледа да намери в него онази дума, която някога е изгубил. Тази дума е заровена някъде и то толкова дълбоко, че цялата си къща да разровиш, т. е. да прехвърлиш през съзнанието си цялото си минало; да обиколиш цялата земя, от единия до другия край, но да я намериш. Ако я намериш, ти ще бъдеш свободен, ще имаш светлина в ума си, чистота в сърцето си и сила във волята си. И тогава, каквито проблеми се явят в живота ти, ще можеш да ги разрешиш и ще помагаш на по-малките братя.

Ще кажете, че сте се объркали от моите думи и ще питате: Ти намерил ли си тази дума? – Дали съм я намерил, или не, това се отнася до мене, то няма да ви ползува. Ако нося един хляб, скрит от другите, аз ще си мълча. Защо ще мълча? – Защото веднага ще кажат: Нали си брат, дай хляба. Достатъчно е да разберат, че нося хляб, ще почнат да се трупат около мене десетки хора. Ако дам на всички по една хапка, аз ще остана гладен. Значи, за вас, въпросът за хляба е отвлечен. Добре е, всеки да си носи по един хляб. Казваш, че вярваш в Господа Исуса Христа, а мислиш

за хляба. Сегашните хора не вярват в Господа, но в хляба и, като го видят, казват: Ето моя Господ. Един казва, че вярва в Господа, но не е готов да услужи на ближния си даже с един лев. – Защо не дава на ближния си? – Страхува се да не остане без пари. Значи, той вярва и в парите. Според мене, има смисъл да вярваш в хляба, но не и в парите. Хлябът внася живот, сила в човека. Когато е гладен, той няма разположение за нищо, няма сила да свърши някаква работа. Щом се нахрани, хлябът внася в него разположение да учи, да работи, да се моли. Един ден, когато намериш първата дума, достатъчно е само да помислиш за хляба, и да се нахраниш. А сега месиш, печеш хляба и тогава го ядеш. Ако си жаден, веднага ще се намериш мислено пред извора и ще задоволиш жаждата си. Може ли такъв човек да бъде нещастен? Днес много хора продават честта и съвестта си само за хляб. Колко сестри и братя са пропаднали само заради хляба! Житото е затворено в хамбара, и да умира човек от глад, никой не отваря хамбара. Свещеници говорят за Христа, проповедниците – също, но и едните, и другите не знаят, как се проповядва. Те трябва да кажат: Братя, да намерим първата дума, за да се отворят всички хамбари. Намерете изгубената дума, за да се отворят всички хамбари. Намерете изгубената дума, за да се отворят вашите? сърца. Под „хамбар" разбирам човешкото сърце. Да се отвори то така, че всички хора да приемат благословението, което иде отгоре. То е общо за всички. Десетки деца измират в един ден. Ще кажете, че така било писано. Не е така. Христос казва: – Не е определено да бъдеш сакат, с изсъхнала ръка. „Простри ръката си и ще бъдеш спасен." – Защо? Ти си срещнал човека, който има първата дума в себе си. Той се отнася към всички братски и с любов.

Днес и вие сте срещнали Христа. Познавате ли Го? Ще кажете, че еди-кой си прилича на Христа. Не е там въпросът. Кажи истината – Той ли е, или не е. Слънцето ли е, или не е. Каква е разликата между слънцето и нашия огън? – Грамадна е. За да опиташ силата на човешкия огън, трябва да бъдеш близо до него. Колкото по-близо си до него, толкова по-добре ще ти бъде. При слънцето, обаче, колкото си по-високо, толкова е по-студено. За да се грееш на слънцето, ще намериш тихо място, запазено от вятъра, и тогава ще се грееш, колкото искаш. То еднакво огрява всички и еднакво дава. Такова нещо е Божественото. То лекува, както слънцето. Човешкият огън не лекува. Обаче, няма болест, която да не се лекува от слънцето. Изложиш ли се на огнището да се лекуваш, ще пропаднеш. Хиляди хора са пострадали от човешкото огнище. Като говоря за Божията Любов, за

Божията Мъдрост и Истина, струва ви се, че ви се говори за непознати, отвлечени истини.

Често аз се запитвам: Като съм говорил и говоря толкова много на хората, аз се чудя, защо не могат да приемат истината, и след това си отговарям: Те нямат първата дума в себе си. Значи, това не зависи от тях, а от вътрешните условия, при които живеят. Ето, и житното зърно не може да расте навсякъде. Ако го посадите на високо планинско място, няма да порасте. Ако порасте, няма да узрее. Ако го посадите в долината, там ще израсте, и плод ще даде. И в живота, най-благоприятни условия представя долината. Ако искаш да намериш свещената дума, трябва да се освободиш от всички връзки, които те ограничават. Това не значи да се покалугериш. Искаш да станеш свещеник, да служиш на Бога. Ти можеш да станеш свещеник, владика и пак да не намериш свещената дума. – Как ще я намеря? – Като заемеш последното място в света. Това място е до вратата на Царството Божие. Като последен слуга, ти ще намериш по-скоро първата дума, отколкото като човек с високо положение. Следователно, вървете напред! Който иска да напредва, той ще се освободи от ограниченията. Не казвай на мъжа си, че отиваш да търсиш изгубената дума; не казвай и на жена си. Дълбоко в душата си кажи: Аз сам ще разреша въпроса. И свещеникът да каже дълбоко в душата си: Аз ще разреша този въпрос. Ще намеря първата дума, с която Господ е назован. Тя е изворът на любовта. Една дума търси всеки. – Коя е тя? – Първото име на Баща си. Ще намериш името на Бога, за да получиш наследството, което Той ти е оставил. Само така може да станеш наследник на своя баща или дядо. Това е нашето призвание в космоса.

– Какво се иска от човека? – Да се пробуди неговото съзнание. Като говоря така, мнозина мислят, че имам някаква задна цел. Те се заблуждават. Аз не се интересувам от това, което хората вършат. Аз не се интересувам и от сенките, които художникът хвърля на своето платно. – Защо са тези сенки? – За да се даде по-голям ефект на живота. Сенките не са истинският живот. Значи, първата задача на всички е да намерите онази дума, с която е назован Бог. Тя е думата, с която любовта се изявява на хората. С нея космическият човек е посрещнал своята любов. Какво й е казал той? Какво отговорила тя на своя възлюбен? Каква е първата дума на учителя към своя ученик? Какъв е отговорът на ученика? Коя е първата дума на свещеника, с която назовал Господа? Аз не говоря за сегашния свещеник. Един е първият свещеник. Каква е първата дума на майката, с

която тя посреща новороденото си дете? Какъв е отговорът на детето? Това са важни жизнени въпроси, социални въпроси, които трябва да се разрешат правилно. Съвременното общество се нуждае от умни хора, които знаят да прилагат великите закони на Битието. Много закони има, но кой ще ги прилага? За всички длъжности в света са нужни просветени, възвишени, благородни хора. Има такива хора, но всяка служба, всяко управление се опорочава от хора, които не знаят, как да изпълняват своите задължения. Те не познават законите на живота. Църквата се опорочава пак от такива хора. Домът се опорочава от майки и бащи, които също не знаят законите. Ето защо, човек трябва да се върне към онова първично състояние, когато е познавал всички закони.

–Какво се иска от човека, за да се върне към онова първично състояние на хармония и мир? – Диамантена воля. Това е задача на бъдещето. Ако живееш интензивно и съзнателно, ти можеш да преживееш миналото си в един час; ако нямаш тази будност, ще го изживееш в хиляди години. Сега е време да се справите с миналото и да работите за бъдещето си. Ще кажете, че това може да се отложи за друго прераждане, или като отидете в другия свят. Не се лъжете. Това, което свършите днес, е най-важно. Не мислете, че съществата на онзи свят ще се занимават с вас. Те няма да ви погледнат; не искат да знаят, кога сте дошли и кога ще се върнете. За тях е важно, знаете ли езика им, разбирате ли го. Ако не знаете техния език, ще се върнете, както сте дошли. Това е факт. Вижте, какво знаят онези, които се раждат на земята. Питате ги, какво има на онзи свят, нищо не знаят. Вижте, какво знаят вашите заминали. Викаш баща си, питаш го, какво има в другия свят, и той нищо не знае. Викаш майка си, тя казва, че нищо не вижда, освен тъмнина. – Много естествено, колкото са знаели на земята, толкова ще знаят и в другия свят. Има някои заминали, които виждат и разбират, но те са малко. Те са работили на земята съзнателно и в другия свят продължават да работят.

Хората спорят, има ли друг свят, или няма. Ако имаш знания, има друг свят; ако нямаш знания, няма друг свят. Ако имаш пари, има хляб; нямаш пари, няма хляб. Стомахът ти е здрав, сладко ядеш; разстроен ли е стомахът, не ядеш сладко. Ако езикът ти е здрав, говориш отлично; ако е парализиран, ще се спъваш в говоренето. Това са отношения, зависимости. Ще кажете, че това са обикновени работи. Има смисъл човек да разисква върху 'известни въпроси, но да се ползува от тях. Трябва ли, като схоластиците, да прави изчисления, колко духове могат да играят на върха

на една игла? Представете си, че 5000, 10000 или милион духове играят на върха на иглата, какво печелите вие? Това е губене на време. После пък ще разискват, какви са тези духове. – Не, има съществени въпроси, които заслужават вниманието на хората. Ето един съществен въпрос, който Христос изнесъл: „Аз съм живият хляб, слязъл от небето и който ме яде, има живот в себе си.” Какво означава тази мисъл, вие сами ще я изтълкувате. Ще кажете, че в Христовото учение има много противоречия. Например, казано е: „Ако те съблазнява дясното око, извади го!” Как ще приложим този стих? Трябва ли да си извадим окото? – Това е велика истина, скрита в една отрицателна форма. Ще излезе, че всеки, който има две очи, не е приложил учението на Христа. То трябва да се разбира по дух, а не по буква. Христос говори за петте таланта, за петте чифта волове. На друго място казва: „Създайте си приятели от неправдата.” Това са символи, гатанки, притчи, на които трябва да се разбира вътрешният смисъл.

„Простри ръката си!” – После? – Започни да мислиш. – Какво? – Че има един вечен, неизменен Божествен свят. Аз пък казвам тази сутрин: Знайте, че в Божиите обещания няма обратни решения. Каквото Бог е казал и решил, то е свършен факт. Обезсърчиш се и казваш: Бог не ме обича, изоставил, ме е. – Това е твоя измислица. Каквото е обещал, Бог го изпълнява. Не е било и няма да бъде, Бог да лиши своя син от наследство. Казано и свършено! Бог никога не се изменя. Помнете: В Божиите обещания няма обратни решения. – Това не се отнася до мене. – Ще мислиш право и ще постъпваш добре. Живейте братски, по любов, за да опитате Любовта на Бога. Ако не живеете добре, вината е у вас, обаче, в Божиите обещания няма обратни решения. Същото се отнася и до църквата, т. е. до нейните служители. И те трябва да живеят в любов. Иначе, и те ще знаят, че в Божиите обещания няма обратни решения. Ще се занимават, кого да изключат от църквата! Те нямат право да изключват, нито аз имам право да изключвам някого! Да се заемем всички да реализираме Божия план, а не да се изключваме. Ще живеем братски, по любов, да изпълним волята на Бога. Ще живеем, както Бог е казал, за да намерим загубената дума. Тя ще ни се открие сама по себе си. Казано е в Писанието: „Когато ме потърсите с всичкото си сърце, аз ще ви се изявя.” Христос казва: „Ако имате любов към мене, ще опазите моите заповеди.” „Ако ме любите.” Христос не говори за обикновената, човешка любов. На друго място се казва: „Аз и Отец ми ще дойдем и ще направим жилище у

вас.” „Тогава ще ви кажа първата дума, с нея ще ви се изявя.” – Кога ще ни се изяви? – Може още днес. – Казано е, че ще се покаеш. – Готов ли си, ти покаял ли си се? – Отдавна съм се покаял. От 20 години съм член на църквата. Какво повече ми трябва? – „Простри ръката си!” Значи, да имаш воля, да вярваш, да знаеш, че в Божиите обещания няма обратни решения. По-велико учение от това няма. Колкото и да си обременен, това учение ще свали товара, ще те облекчи и ще кажеш: Ще бъде, както е казано. Ще простреш ръката си и ще кажеш: Ще работя за тази велика истина.

Днешната беседа беше голяма. Ако я забравите, поне едно помнете: В Божиите обещания няма обратни решения. Щом е така, прострете ръката си с дланта нагоре и четете писаното на нея. Тя е написана книга. Тя е написана с математическа точност. Много данни съм събрал от тази книга. Те са изчислени в точни математични формули. Когато имам повече време, ще се занимавам с тях. Човешката ръка е Божествената книга, листата на която постоянно се пишат. Много хироманти се ползуват от тази книга. Изкуство е да научиш да четеш по нея. Тя посочва пътя, по който ще намериш първата дума.

Казвам: Христос носи първатя дума. Той скоро ще ви срещне и ще каже: „ Простри ръката си 1” – Кой си ти да ни заповядваш? – Свършено е» вече, изгубено е всичко. Простри ръката си, и нищо повече. В тебе ще влезе новата светлина – светлината на новия живот, и ти ще минеш от смърт в живот. Говори се за възкресението на мъртвите. Това са хората, на които Христос казал: „Простри ръката си!” Това са хора с млади сърца, със силен дух, които могат да жертвуват всичко. Те не мислят за осигуряване, те са осигурени. Бъдещето е тяхно. Млади и стари, прострете ръцете си! Тъй казва Христос. – Ами ако простра ръката си и нищо не стане? – Ето съмнението. Това „ако” спъва човека. Дръжте се за обещанието на Бога. Обаче, някога обещанията, похвалите и хулите произвеждат един и същ резултат. Ти развиваш една тема, от която зависи твоето бъдеще. Дойде един приятел и започва да те хвали. Ти влизаш в разговор с него, изгубваш времето си и не можеш да развиеш темата си. Отиваш на изпит и пропадаш. Започваш отново да работиш. Дойде друг приятел и започва да те укорява за нещо. Ти се оправдаваш и пак загубваш времето си. Не се подавай нито на похвали, нито на укори. Работи върху темата си и когато свършиш изпитите, тогава ще се разговаряш, Не е важно, какво говорят хората за нас. Имаш на разположение 15 минути. През това време трябва да срещнеш Христа – Учителят на Любовта. Той ще ти каже една дума, от

която ще зависи твоето бъдеще. Тази дума ще отвори вратата на Царството Божие за тебе. Тази дума ще те постави в нови условия.

„Простри ръката си!”

12. Беседа от Учителя, държана
на 31 декември, 1922 г. – София.

----

*) Марка 3:5.